

บทนำ

เข้าแล้วนะอลิเชียร์ ตื่นได้แล้ววว!!

“อ..อ้อ...”

แสงแดดในยามเช้ากับสายลมเย็นสบายพัดผ่าน ควบคู่กับเสียง
แหลมบาดหูจากโทรศัพท์มือถือที่ตั้งนาฬิกาปลุกเอาไว้ ทำให้ดวงตาสีฟ้า
ดุจทะเลสีเทอร์ควอยซ์ค่อยๆ ปรือขึ้นมา ร่วงบอบบางในชุดนอนเสื้อยืดสีขาว
กับกางเกงขาสั้นกุดค้อยๆ พลิกตัวตะแคงอย่างยากลำบาก

“ไอน่ามายัดเสียงอะไรไว้ในโทรศัพท์ฉันเนี่ย”

เจ้าหล่อนปรอยขึ้นด้วยน้ำเสียงจ้วเจีย มือเรียวสรวยควานหา
โทรศัพท์เจ้ากรรมมากดปิดสวิตช์อย่างยากลำบาก กระทั่งดวงตาเห็น
ตัวเลขบอกเวลาที่เพิ่งจะหกโมงเช้าเท่านั้นเอง

“โอ้เอ๊ย! ฉันเพิ่งจะได้นอนตอนตีสามเองนะ ทำไมต้องมาปลุก

กันแต่เข้าด้วย”

เธอแอบโมโหเล็กๆ แต่สุดท้ายก็สามารถดันตัวลุกขึ้นมาตั้งข้างเตียงได้สำเร็จ

ดวงตาสีฟ้ากวาดมองไปทั่วห้อง แลเห็นเฟอร์นิเจอร์อย่างหรูหราในชั้นต่างระดับเล็กน้อยและดูกระดาษที่มีสัญลักษณ์ของห้างสรรพสินค้าชื่อดังในแอนทาเรสหลายสิบถุง ถ้าเหลือบไปทางขวาของเตียงก็จะเห็นผ้าม่านสีครีมที่กำลังปลิวไสวตามสายลมละมุนในยามเช้าของปลายฤดูร้อนที่แสนอ่อนโยน

เท่านั้นเอง อลิเชียร์ เซซิล จึงเผยรอยยิ้มละไมก่อนจะลุกตรงไปยังม่านผืนนั้นและเปิดมันออก แสงสว่างในยามเช้าส่องเข้ามาจนต้องหรีดตาลง

ภาพที่มองเห็นจากกระเบื้องเล็กๆ ของโรงแรมก็คือเมืองแอนทาเรส ในยามเช้าที่แสนจะงดงาม เสียงระฆังที่ดังแว่วมาทำให้เธอต้องมองไปยังหอรระฆังใจกลางเมืองที่เปรียบเสมือนสัญลักษณ์ประจำเมืองแห่งนี้

เมืองแอนทาเรสซึ่งเปรียบดังจุดศูนย์กลางของโลก เมืองน่ารักที่แม้จะมีเทคโนโลยีล้ำยุคแต่กลับมีสถาปัตยกรรมที่งดงามและคลาสสิก วางผังปลูกต้นไม้แทรกระหว่างอาคารได้อย่างลงตัว ในเวลานี้ชาวเมืองที่น่ารักก็เริ่มตื่นขึ้นมาดำเนินชีวิตกันตามปกติแล้ว

“อากาศดีเหมือนเคยเลยนะวันนี้” อลิเชียร์เปรยเสียงใสก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ “ปานนี้้อตานันก็คงกำลังทำอาหารเข้าให้คนอื่นอยู่ละมัง”

สิ้นประโยคเจ้าหล่อนก็เผยรอยยิ้มหวานขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว ก่อนดวงตาสีฟ้าคร้ามจะมองไปทางตึกที่สูงพวยๆ กันซึ่งติดป้ายโฆษณาขนาดใหญ่เอาไว้ เป็นรูปของสาวน้อยคนสวยหันข้าง ซूमือหนึ่งขึ้นเหนือศีรษะบนพื้นหลังที่ส่องประกายแวววาวเหมือนกับดวงดาวไม่มีผิด

บนป้ายนั้นมีตัวหนังสือเขียนไว้ว่า

Alycier* Live Concert @ An-tares!!*

ยิ่งเห็นป้ายโฆษณาแล้วอลิเชียอร์ก็นึกกว้างขึ้นไปอีก

“อีกแค่สองอาทิตย์แล้วสินะ”

เธอพูด ดวงตาเปล่งประกายยิ่งขึ้นก่อนที่มือทั้งสองข้างนั้นจะตีแก้มเบาๆ สองสามครั้งเพื่อเป็นการกระตุ้นตัวเอง

“วันนี้ก็สู้ตายเลยนะอลิเชียร์คนสวย”

ก๊อก! ก๊อก!

ขาดคำก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นมาเบาๆ เธอชำเลืองมองประตูที่อยู่ห่างออกไปพอสมควร มันเปิดออกให้เห็นหญิงสาวร่างสูงในชุดสูทสีดำเดินเข้ามาในห้อง

ดวงหน้าจริงจังกับเส้นผมสีดำที่รวบขึ้นเป็นมวยตึง ปล่อยบางส่วนให้เคลือบแก้มทั้งสองข้าง ดวงตาคมกริบหลังแว่นกรอบหนาสีดำชำเลืองมองเบื้องหน้า เมื่อเห็นอลิเชียร์ยืนอยู่ตรงหน้าบานกระจก เจ้าหล่อนก็ถอนหายใจออกมายาวเหยียด

“นี่คุณยังไม่อาบน้ำอีกหรือคะคุณหนู ฉันอุตส่าห์ตั้งนาฬิกาปลุกให้แล้วแท้ๆ เชียว ทำไมยังมัวไ้เอ้อยู่อีกล่ะคะ ลืมไปแล้วหรือไม่ว่าเช้านี้คุณจะต้องลงไปทานอาหารเข้ากับโปรดิวเซอร์สตีฟนะ”

คำบ่นยาวเหยียดทำให้สาวน้อยอลิเชียร์เบ้หน้านิดๆ

“ถึงได้บอกละจะให้เลื่อนนัดอีตาโปรดิวเซอร์หัวงั้นไปก่อนก็ไม่ใช่ ฉันฟังจะได้นอนตอนตีสามเองนะ เห็นใจกันบ้างสิ”

“ฉันไม่เห็นใจคุณหรอกค่ะ” ผู้จัดการสาวพูดด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด “ไม่ใช่เพราะว่าเมื่อคืนนี้คุณไปเดินชอปปิงในเมืองจนเพลินหรือหrokหrokคะ ถึงได้เสียเวลานอนอันแสนล้ำค่าไป”

“ก...ก็แหม เมื่อคืนนี้มีมิวไนต์เซล์นี่”

ว่าแล้วก็มีผู้หญิงหน้าตาดู ด้วยท่าทางน่าเอ็นดู ทว่าไอน่า เจนิส ที่เป็นทั้งผู้จัดการส่วนตัวและพี่เลี้ยงกลับรู้สึกอึดใจตัวเองแทบตรงหน้าเป็นอย่างดี เธอจึงยกมือขึ้นทำสะพานด้วยใบหน้าที่ติดจะเอาเรื่อง ส่งผลให้คนโดนดูด้วยสายตาหงอยลงไปทันใด

“รู้แล้วละน่า ฉันจะไปอาบน้ำเดี๋ยวนี้ละ” อลิเซียร์พูดเสียงเบา

“ดีค่ะ แล้วก็ช่วยรีบหน่อยก็จะดีมากเลยนะคะ ตามมารยาทแล้วคุณไม่ควรจะให้คุณโปรดิวเซอร์ต้องมาเป็นฝ่ายรอคุณ เข้าใจมั๊ยคะ”

“จ๋าๆ” คนเด็กกว่าโบกมือหย็อยๆ “อันที่จริงฉันเองก็เป็นถึงไอดอลอันดับหนึ่งของโลก น่าจะมีจังหวะให้เล่นตัวบ้างเหมือนกันนะ อยายน้อยๆ ก็ให้พวกนั้นเห็นฉันวิ่งออกไปบ้าง พวกเขาจะได้เกรงอกเกรงใจไม่ต้องมานั่งนัดทานข้าวในเวลาที่คุณอื่นต้องการจะนอนแบบนี้”

“เจ้าหญิงอลิเซียร์ เซซิล เฟนเดล ที่ 13!”

คำบ่นนั้นส่งผลให้ไอน่าต้องเรียกชื่อและยศของคนตรงหน้าออกมาครบถ้วน ซึ่งหมายความว่าเธอกำลังจะเข้าโหมด ‘คุณแม่เจ้าระเบียบ’ แล้ว

“พูดแบบนี้มันออกมาได้ยังไงกันคะคุณหนู ที่คุณมีชื่อเสียงมาได้จนถึงทุกวันนี้ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะว่าได้รับแรงสนับสนุนจากทีมงานไม่ใช่เธอหรอก ไ้การไปทำกิริยาแยๆ แบบนั้นใส่เขามันไม่งามแล้วก็ยังเป็นสิ่งที่ไม่ควรแม้แต่จะคิดเลยนะคะ”

คำกล่าวนั้นทำให้อลิเซียร์ต้องโบกมือหย็อยๆ ในจังหวะที่เดินสวนออกไป พร้อมกับนั้นไอน่าก็ยื่นผ้าเช็ดตัวให้อย่างรู้งานแม้ว่าปากจะยังคงบ่นจอดๆ

“ฟังที่ฉันพูดอยู่รีเปลา่คะคุณหนู ห้ามทำอะไรแบบนั้นกับพวกทีมงานโดยเด็ดขาดเลยนะคะ อย่าลืมนะว่าคุณเป็นถึงเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงที่ทุกคนหลงใหล เพราะฉะนั้น...”

“จ๋าๆ ฉันล้อเล่นหรือก ไอน่านี้ก็” อลิเชียร์ถอนใจเบาๆ “เธอนี้ระเบียบจัดไม่หยาบเลยนะ ถ้าแยกแยะไม่ออกว่าอันไหนเรื่องจริงอันไหนเป็นเรื่องล้อเล่นละก็ ระวังจะขึ้นคานนะ”

“คุณหนู!!!”

คำว่า ‘ขึ้นคาน’ นั้นทำให้สาวโสดวัย 25 ปีแผลลึ้มตัวตะโกนออกมาสุดเสียง โบกหน้าขึ้นสีแดงก่ำชัดเจน ส่งให้คนกวมประสาทหัวเราะรำและรีบวิ่งเข้าห้องน้ำี่ระเบิดลูกใหญ่ที่กำลังจะทิ้งลงมาแทบไม่ทัน

“ทะเล้นจริงๆ ยายคุณหนูคนนี้”

สุดท้ายไอน่านก็เลยได้แต่มองร่างเล็กวิ่งจืดเข้าห้องน้ำไป และยกมือขึ้นทำสะเอวด้วยสีหน้าเอือมระอา ไม่ช้าเธอก็เดินตรงไปยังกองถูกระดาษที่มีสัญลักษณ์ของห้างสรรพสินค้าวางรวมกันอยู่ราวๆ ยี่สิบถูง

“ต่อให้เป็นมิดไนต์เซลส์ก็ไม่เห็นจะต้องซื้อมาเยอะขนาดนี้เลยให้ตายสิ”

พูดแบบปลงๆ แล้วไอน่าจึงก้มลงไปดูของในถูงด้วยสีหน้าอ่อนใจ ส่วนมากจะเป็นพวกเสื้อผ้า รองเท้า เครื่องสำอาง และเครื่องประดับสวยๆ แถมไม่เพียงมีจำนวนมากเท่านั้น ยังเป็นสินค้าที่มีราคาแพงมากอีกด้วย

“เมื่อวานรถการ์ดไปเท่าไรคะเนียคุณหนู!”

ไอน่าตะโกนถามออกไป ในหัวก็คำนวณราคาสินค้าตามไปด้วย

“เอ ไม่แน่ใจแฮะ ชอบอันไหนก็หยิบหมดเลยนะ ราวๆ สี่แสนเหรียญได้มั้ง”

“สี่แสน!” ไอน่าถึงกับยกมือขึ้นกุมขมับ “คุณหนูคะ เล่นใช้เงินเป็นแบบนี้มันใช้ได้ที่ไหนกัน ถึงตอนนีคุณจะมีเงินเก็บมากมาย

มหาศาลขนาดที่ใช้อย่างก็ไม่หมด แต่ก็ต้องรู้จักประหยัดบ้างนะคะ ในอนาคตจะเกิดอะไรขึ้นมาบ้างก็ไม่รู้ ถ้าเกิดว่ามีเรื่องต้องใช้เงินขึ้นมาจะทำยังไง”

“ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย!” อลิเชียร์ตะโกนกลับมาจากในห้องน้ำ “นานๆ ที่ฉันจะได้มีเวลาออกไปชอปปิงกับเขาซะที ก็ต้องจัดหนักหน่อยสิจ๊ะ ไม่ต้องห่วงหรอกน่า ฉันรู้คุณค่าของเงินดี อีกอย่างฉันจะเก็บเงินส่วนหนึ่งไว้เลี้ยงไอน่าตอนแก่อยู่แล้ว ฉันรู้ว่าไอน่าจะต้องขึ้นคานเพราะเป็นโรคชั๊บนเกินเหตุยังไงล่ะ”

ซันติ...

ท่องไว้ไอน่า ซันติ

สำหรับยายคุณหนูตัวแสบจอมปากมากคนนี้ เธอต้องมีความอดทนมากกว่าชาวบ้านหลายล้านเท่า เพราะฉะนั้น ซันติ ไอน่า!

ผู้จัดการสาวค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกมาแล้วตัดสินใจเดินไปที่ตู้ผนังลงบนชุดรับแขกสุดหรูในห้อง และหยิบเอาเครื่อง PDS แบบเดียวกับที่พวกผู้พิทักษ์ใช้ขึ้นมาเปิดอ่านข้อมูลด้วยสีหน้าผ่อนคลาย

“นี่ไอน่า ฉันเพิ่งจะนึกขึ้นได้!”

จู่ๆ เจ้าของเสียงหวานก็ตะโกนดังออกมาจากห้องน้ำพร้อมกับเสียงฝีเท้าจนผู้จัดการสาวชะงักไป

“มีอะไรคะคุณหนู” เธอเอ่ยถาม

“ตัวคอนเสิร์ตที่ฉันขอให้เธอหาไว้น่ะ เอามาให้ฉันได้รึยัง”

คำกล่าวนี้ทำให้ผู้จัดการสาวเลิกคิ้วขึ้นก่อนจะเผยรอยยิ้มจางๆ

“หาไว้ให้แล้วละคะไม่ต้องห่วง” เธอพูดเสียงใส “แต่น่าแปลก

เหมือนกันนะคะ ปกติคุณหนูไม่เห็นจะเคยขอบัตรคอนเสิร์ตของตัวเองไปให้ใครมาก่อนเลย แล้วจู่ๆ รอบนี้ก็ให้ฉันไปหาบัตรที่นั่ง VIP มา ถามได้มั้ยเอ่ยว่าจะเอาไปให้ใครกันคะ”

ถามไปทั้งที่รู้คำตอบที่อยู่แล้ว แน่นอนว่าสาวน้อยคนสวยที่กำลังอาบน้ำก็คงจะมีอาการเขินนิดๆ กับคำถามของผู้จัดการด้วย ตอนนี้อโน่า เจนิสจึงเผยรอยยิ้มช้าออกมา

“ก...ก็จะเอาไปให้เรีนนะ”

เสียงตะกุกตะกักนั้นแทบจะทำให้ไอน่ากลั้นเสียงหัวเราะไว้ไม่อยู่

“เพิ่งจะเคยเห็นคุณทำตัวน่ารักๆ แบบนี้เป็นครั้งแรกเลยนะคะเนี่ย” ไอน่าแซว ซึ่งแน่นอนว่าอลิเซียร์ใช้ความเงิบเป็นคำตอบ

“ทำเป็นเล่นไปเถอะนะคะ ไปหยอดคุณเรีนเขาหลายๆ นะระวังเถอะ ถ้าเกิดว่าเขาคิดจะจริงจังกับคุณเมื่อไรละก็ได้มีเรื่องอุ่นแน่ ถ้าเป็นแบบนั้นจริงๆ คุณหนูจะทำยังไงคะ”

และก็เป็นอีกครั้งที่อลิเซียร์เงิบไป ก่อนจะมีเสียงหัวเราะพรีดดังออกมาจากในห้องน้ำ ทำให้ไอน่าเลิกคิ้วขึ้นนิดๆ

“ก็ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ เธอก็ต้องทำงานหนักหน่อยละไอน่า” เธอว่าเสียงใส “อย่างน้อยก็ต้องหาคำตอบดีๆ ให้ฉันไปตอบนักข่าว เรื่องที่เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงอลิเซียร์จะมีแฟนเป็นตัวเป็นตนกับเขาซักที”

ได้ยินดังนั้นไอน่าก็เลยได้แต่ถอนหายใจ ก่อนจะยกมือขึ้นมากุมขมับ

“แต่ฉันเกรงว่าสุดท้ายแล้วคุณจะมาน้ำตาเซ็ดหัวเข่านะสิ” เธอรำพึงเบาๆ

“เมื่อไหร่ที่พูดว่าไงนะไอน่า”

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอกค่ะ พอดีว่าฉันกำลังดูตารางงานของคุณอยู่นะคะก็เลยบ่นอะไรนิดหน่อย”

สิ้นคำพูดนั้นเสียงของอลิเซียร์ก็หายไป เหลือแต่เสียงสายน้ำที่ไหลลงมาอย่างต่อเนื่อง และไม่นานนักก็ได้ยินเสียงหวานๆ ของ

เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงฮัมเพลงขึ้นมาเบาๆ แสดงให้เห็นว่าเจ้าหล่อนกำลังมีความสุขกับชีวิตมากแค่ไหน

ได้ยินเสียงนั้นแล้วไอน่าจึงผ่นคลายอารมณ์ไปด้วยโดยไม่รู้ว่าตัวรอยยิ้มที่แสนอ่อนโยนค่อยๆ คลี่ออกมาบนริมฝีปากสีชมพูอ่อนในที่สุด

“เอาเถอะ กระจกก็ยิ้มบ่อย คุณมีความสุขมากขึ้น แบบนี้คงจะดีกว่าละมั้ง”

ผู้จัดการสาวที่มีหน้าที่เป็นเหมือนผู้ปกครองกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงติดตลก เพราะจริงที่ตั้งแต่คุณหนูของเธอได้ไปรู้จักกับอีตา เร็น ออร์แกน อะไรนั่นมา เธอก็ดูอารมณ์ดีขึ้นอย่างชัดเจน แถมยังมีจินตนาการในการแต่งเพลงเพิ่มขึ้นอีกเป็นเท่าตัว และเป็นเพลงรักล้วนๆ เลยด้วย!

ก๊อ! ก๊อ!

ทว่าระหว่างที่ไอน่ากำลังเช็คกำหนดการใน PDS อยู่เพลินๆ ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้งจนทำให้เธอต้องหรีตาลงด้วยความประหลาดใจ ส่วนหนึ่งก็เพราะว่าห้องที่เธอเปิดให้อลิเซียพักอยู่นี้เป็นห้องสวีต VIP ที่มีเพียงห้องเดียวในชั้น อีกทั้งยังมีการรักษาความปลอดภัยอย่างแน่นหนาเพื่อไม่ให้ใครเข้ามาถึงตรงนี้ได้ง่าย

แล้วจู่ๆ ใครกันมาเคาะประตูในตอนเช้าแบบนี้

“คะ”

ไอน่าขานรับด้วยน้ำเสียงราบเรียบก่อนจะลุกขึ้นเดินตรงไปที่ประตู ดวงตาคมกริบเพ่งมองเข้าไปในตาแมวบนประตู แลเห็นว่าคนที่มาเคาะนั้นเป็นพนักงานของโรงแรมที่เซ็นรถเข็นขนาดเล็ก น่าจะเป็นรถเสิร์ฟอาหาร

“รুমเซอร์วิสครับ”

พนักงานโรงแรมเอ่ยขึ้นทันทีหลังจากที่ไอน่าเปิดประตูให้

“ทางเราไม่ได้ใช้บริการอะไรของรুমเซอร์วิสเลยนะคะ มาผิดห้อง

รีเปล่า”

คำถามนั้นไม่ได้ทำให้สีหน้าของพนักงานชายตรงหน้าเปลี่ยนไปเลย

“ไม่ผิดหรอกครับ เพราะว่าเมื่อผู้หญิงโทรศัพท์ไปสั่งอาหารกับลิบบีของเราจริงๆ ครับ”

ได้ยินดังนั้นไอน่าก็หรีตาลงทันที แล้วหันกลับไปมองประตูห้องน้ำที่บัดนี้มีเสียงหวานๆ ของอลิเซียร์ลอยออกมา...สงสัยยายตัวแสบจะเป็นคนโทร. ลงไปสั่งอาหาร

คิดได้ดังนั้นไอน่าจึงยกมือขึ้นกุมขมับอย่างอ่อนใจ

“ถ้างั้นก็ขอโทษทีนะคะ เซ็นเข้ามาด้านในเลยคะ”

“ครับ”

พนักงานโรงแรมเซ็นรถเข้ามาตามคำสั่งแต่โดยดี กระนั้นมันก็มีอะไรบางอย่างที่ดูจะผิดแปลกไปทำให้ไอน่าต้องหรีตตามอง

“คุณนี่เป็นคนแถบอาราบามากหรอคะ” เธอเอ่ยถามขึ้นแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“ครับ?”

“ขอโทษนะคะ พอดีฉันเป็นคนชอบสังเกตนั่นนี่ไปเรื่อย เห็นสีผิวของคุณผิดไปจากคนพื้นที่แถบนี้แหละคะ ก็เลยสงสัยว่าใช่คนแถบอาราบารึเปล่า”

เป็นความจริงที่พนักงานชายคนนี้มีผิวสีเข้มเกินกว่าจะเป็นคนแถบภาคกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งดวงตาสีน้ำตาลเข้มนั้นก็บ่งบอกถึงสัญชาติอาราบ่าได้เป็นอย่างดี

“ใช่ครับ” พนักงานคนนั้นยิ้มรับอย่างนอบน้อม “พอดีผมเพิ่งจะย้ายมาทำงานที่แอนทาเรสได้ไม่นาน คุณนี่ช่างสังเกตดีจังเลยนะครับ”

“ไม่หรอกคะ ก็แค่พูดจาไปเรื่อยเปื่อย”

ไอน่ายักไหล่เนิบๆ แต่ยังมีประกายสงสัยอยู่ในแววตาคมกริบของเธอ

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะครับ แล้วก็ทานอาหารเข้าให้มีความสุขนะครับ”

สิ้นคำพูดนั้นพนักงานชายก็ก้มศีรษะลงตามมารยาท ก่อนจะค่อยๆ เดินออกไปจากห้องโดยมีสายตาของไอน่าจ้องอยู่ตลอดเวลาไม่ช้าประตูห้องก็ปิดลงอีกครั้ง ผู้จัดการสาวเป่าปากเบาๆ มือที่แสรังทำเป็นกอดอกไว้แน่นแต่แท้จริงแล้วกำลังกำอาวุธสังหารที่เก็บไว้ด้านหลังของเสื้อสูทที่ค่อยๆ ผ่อนออกมา

สงสัยเธอคงจะคิดมากไปเองกระมัง...

ถอนหายใจแล้วไอน่าจึงเดินตรงไปที่ประตูห้องน้ำ

“นี่ คุณหนูคะ”

“หือ?” อลิเชียร์ขานรับ

“คุณนี่ก็จริงๆ เลย รู้ทั้งรู้ว่าจะต้องไปทานอาหารเข้ากับคุณโปรดิเวเซอร์แท้ๆ แล้วทำไมถึงได้สั่งอาหารกับทางรুমเซอร์วิสอีกล่ะคะ”

ไอน่าแหงส่ายคนในห้องน้ำจนเกิดความเสียบขึ้นมา

“อาหารอะไร” อลิเชียร์ถามกลับมาแบบงงๆ

“ก็อาหารเข้านี้ไงล่ะคะ รুমเซอร์วิสเขาเพิ่งจะเอามาส่งให้”

“ฉันไม่รู้เรื่องนะไอน่า ฉันเพิ่งจะตื่นเมื่อไม่กี่นี้เอง และไม่เคยมคิดจะโทร. ลงไปสั่งอาหารอะไรเลยด้วย”

คำกล่าวนั้นทำให้ไอน่าชะงักงันไป สัญชาตญาณเริ่มทำงานเต็มประสิทธิภาพ ดวงตาคมกริบตัวดมองไปยังรถเข็นที่เพิ่งถูกพนักงานคนที่ว่านำมาจอดไว้ในห้อง ร่างสูงรีบวิ่งตรงไปหามันด้วยสีหน้าที่ตึงเครียดขึ้นมادنัดตา

“ไม่นะ”

ไอนำรำพึงเสียงเครียด มือเรียวยาวรีบดึงผ้าสีขาวที่ชุ่มทับไว้ออก และชัดเจนเลยว่าของที่อยู่ด้านในนั้นไม่ใช่อาหาร แต่เป็นผลึกเวทมนตร์ ต่อชนวนกับระเบิดเวลาแบบแสงเครื่องที่ตอนนี้ตัวเลขจนวนเจียนจะแตะ ศูนย์อยู่รอมร่อ

“ไอ้สารเลวเอ๊ย!!”

เธอสทกออกมาเสียงดังลั่น ร่างเพรียวรีบกลับตัววิ่งไปแทบไม่ทัน เป้าหมายก็คือประตูห้องน้ำของเจ้านายที่กำลังอาบน้ำอยู่ชนิดไม่ได้ รู้เนื้อรู้ตัวเลยว่าสถานการณ์ตอนนี้มันไม่น่าอาบอีกต่อไปแล้ว

โครม!

ไอนำเอามือวางทาบบนประตูห้องน้ำและใช้เวทมนตร์ผลักดัน หลุดออกไปทั้งบาน

“ว้าย! ทำอะไรของเธอเนี่ยไอนำ ฉันไปอยู่นะ” อลิเชียร์ร้องเสียง หลง

“ไม่มีเวลาอธิบายแล้วคะคุณหนู!”

ไอนำไม่พูดอะไรมากไปกว่านี้ เธอรีบตรงเข้าไปหาผู้เป็นนายและ กอดอลิเชียร์เอาไว้แน่น

ขณะที่ตัวเลขบนหน้าปัดของระเบิดเวลาเวทมนตร์นั้นก็นับถอย หลังไปถึงศูนย์ในที่สุด

ตูม!

1

การขับ GK ปีไม่ง่ายเลย!

สามเดือนผ่านไปอย่างรวดเร็ว...

สำหรับเขา เร็น ออร์แกน มันเป็นความแปลกใหม่อย่างไม่น่าเชื่อ ที่ตัวเองสามารถห่างจากบ้านได้เป็นเวลานานขนาดนี้ แต่แม้ว่าจะไม่ต้องตื่นขึ้นมาแต่เช้าเพื่อเปิดครัวไปเตรียมวัตถุดิบ เคี้ยวน้ำซุ๊ป ทำซอส สูตรพิเศษประจำร้านออร์แกน ชีวิตของเขาในตอนนี้ก็เรียกได้ว่าอุ่นวยไม่แพ้กันเลย...ไม่สิ ต้องเรียกว่าอุ่นหนักกว่าเดิมเสียอีก

สิ่งที่ทำให้เร็นรู้สึกเวียนหัวมากที่สุดก็เห็นจะเป็นวิชาเรียนที่ยากแบบมหากาฬของทางสถาบันผู้พิทักษ์ 'ลิตเติลการ์เดน' ไม่ว่าจะป็นวิชาประวัติศาสตร์ แพทยศาสตร์ หรือแม้กระทั่งเวทมนตร์ ซึ่งเขาขอชานานนามพวกมันว่า 'สามนรก' เลยละ

นอกจากนั้น วิชาเรียนอื่นๆ พอเริ่มเข้าเนื้อหาลั้กก็ยิ่งยากขึ้น

เรื่อย ๆ เดิมทีไอ้คนอย่างเขาแค่ต้องอ่านหนังสือที่มีหลักวิชาการเยอะ ๆ ก็แทบจะทำให้สติหัลบได้เร็วภายในสองวินาทีอยู่แล้ว ยิ่งต้องมานั่งเรียน เป็นจริงเป็นจังแบบนี้ ยิ่งรู้สึกว่าจะหากต้องเป็นแบบนี้ไปอีกสักเดือน สมอง ของเขาอาจจะระเบิดตัวเองก็ได้

นอกจากจะเรียนอย่างหนักหน่วงมาตลอดสามเดือนแล้ว ยังไม่เคย ให้เด็กปีหนึ่งได้ออกไปทำภารกิจอะไรนอกสถาบันเลยแม้แต่ครั้งเดียว จนเร็นซึกไม่แน่ใจแล้วว่าตกลงสถาบันนี้จ้างเขามาทำงานให้หรือเอาเขา มานั่งมันหัวอยู่กับหนังสือเรียนกันแน่!

แต่ก็เอาเถอะ

แล้วความอดทนตลอดสามเดือนนี้ก็สิ้นสุดลงเสียที

จริงอยู่ว่าพอจะมีพวกวิชาที่เปิดโอกาสให้คนอย่างนายออร์แกน ได้โชว์ฝีมืออย่างวิทยาศาสตร์แห่งการต่อสู้ หรือวิชาผู้พิทักษ์ ที่หลังจาก หมกมุ่นกับเรื่องกฎหมายของแต่ละประเทศมานาน ในที่สุดอาจารย์ เรมิเอล วอร์คเกอร์ ก็เริ่มสอนเรื่องกลยุทธ์ต่างๆ ในการทำภารกิจหลากหลาย ซึ่งแทบไม่น่าเชื่อว่านายออร์แกนมักจะเสนอวิธีการใช้กลยุทธ์ แปลกๆ และน่าสนใจให้เพื่อนๆ ได้ฮือฮาเสมอ

แต่มันก็เท่านั้น...

สิ่งที่เขาเฝ้ารอไม่ใช่การได้ลองแวงแวงอาวุธไปมาหรือนั่งอยู่ใน ห้องเรียนและเรียนรู้เรื่องกลยุทธ์ต่างๆ สิ่งที่คนอย่าง เร็น ออร์แกน ต้องการจริงๆ ก็คือการได้ออกแรง!

และวันนี้แหละ คือวันที่พวกเขาจะได้เรียนวิชา การชบชี่ GK จาก อาจารย์ไซ เบลซ

วันที่พวกเขาเด็กๆ เฝ้ารอมารถึงสามเดือนเพื่อที่จะให้อีตาอาจารย์ มาดนักร้องเพลงร็อกพามาที่สนามทดลองเครื่องยนต์ของโรงซ่อมบำรุง หุ่นรบ GK

วันที่พวกเขาจะได้ทดลองขับหุ่นรบกันวันแรก!

“ทุกคนตั้งใจฟังกันหน่อยนะ”

ขาดคำ อาจารย์ไซที่วันนี้อยู่ในชุดวอร์มสีส้มอ่อนเหมือนกับพวกช่างซ่อมบำรุงก็ตะโกนเสียงดังลั่นพร้อมกับปรบมือเรียกสติของนักเรียนทุกคนที่ดูจะสนใจสนทนาสภาพรอบๆ ไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงซ่อมบำรุงหุ่นรบที่มีหุ่นหลากหลายชนิดยืนเรียงกันอยู่ โดยมีช่างซ่อมบำรุงหลายคนกำลังจับกลุ่มคุยกันอยู่ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

ขณะที่อาจารย์หนุ่ม ไซ เบลซ ก็ยังคงคอนเซปต์เดิมของเขาไว้ ก็คือใบหน้าที่เรียบเฉยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมา เส้นผมสีดำนั้นฟูฟ่องจนแทบไม่เป็นทรง ขณะที่ท่าทางการยืนเอามือล้วงกระเป๋านั้นก็คล้ายคลึงกับพวกนักดนตรีเพลงร็อกที่มีโลกส่วนตัวสูงเสียจริง

“ตลอดเวลาสามเดือนที่ผ่านมา ครูก็ได้สอนกระบวนการทำงานทั้งหมดเกี่ยวกับหุ่นรบการ์เดียนคิปีเปอร์ (GK) ไปหมดแล้ว วันนี้ก็ถึงจะถึงเวลาที่พวกเขาจะได้ทดลองขับมันกันจริงๆ เสียที...แล้วก็อย่าเพิ่งยิ้มกันแก้มปริขนาดนั้น เข้าใจมั๊ยเจ้าพวกลูกเจี๊ยบ หุ่น GK พวกนี้ไม่ใช่ของเล่นนะ”

แม้จะพูดแบบนั้น แต่เจ้าพวกลูกเจี๊ยบที่ว่่าก็ต่างเก็บความตื่นเต้นเอาไว้ไม่มีผิด

“อันดับแรกเลยนะ วันนี้ครูอยากจะให้พวกเขาทดลองฝึกประสานเทียร์เข้ากับ GK กันให้ได้เสียก่อน หลังจากนั้นเราจะมาเริ่มต้นฝึกควบคุมการเคลื่อนไหวก่ายๆ ของหุ่นกัน”

สิ้นคำพูดนี้แล้วไซก็ถ่มมือตัวเองไปมาก่อนจะกวาดสายตามองพวกเด็กๆ ที่ต่างหวังว่าอาจารย์จะรีบๆ อธิบายให้จบและพาพวกเขาไปนั่งบน GK เสียที

“เพื่อให้แน่ใจนะ ก่อนอื่นครูอยากที่จะสอบถามพวกเขาให้ชัดๆ อีก

ครั้งหนึ่งว่า พวกเขามีความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการทำงานของ เทียร์ กับ GK อย่างไรบ้าง ถ้าตอบคำถามนี้ไม่ได้ก็หมายความว่าพวกเขายังมีความรู้เรื่องของ GK น้อยเกินไป แล้วเราก็จะกลับไปนั่งเรียนกันที่ห้อง เหมือนเดิม”

เด็กทุกคนหน้าเสีย แต่หญิงสาวคนหนึ่งซึ่งเชี่ยวชาญเรื่องทฤษฎี กลับเผยรอยยิ้มละไมขึ้นมา เครฟา เดลโดเรส ยกมือขึ้น ดวงตากลมโต สีม่วงแอมเทิสต์ส่องประกายมาดมั่น

“เทียร์เปรียบเสมือนสื่อกกลางที่เชื่อมต่อต่อระหว่างคนขับกับผลึก แกนกลางของมัน และออกคำสั่งตรงไปยังระบบสั่งการของหุ่นค้ะ เทียร์ เป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้ GK สามารถเดินเครื่องและเคลื่อนไหวได้ และ จะคอยปรับคลื่นความถี่ของพลังงานจากคนขับให้สมดุลกับแรงขับของ หุ่นอยู่เสมอ ว่าง่ายๆ ก็คือเป็นเสมือนหัวใจที่หากขาดไปแล้วละก็ GK จะไม่มีทางเคลื่อนไหวได้ค้ะ”

คำอธิบายซ้ำชุดนั้นทำเอาไซต้องเบ้าปากนิคๆ ก่อนจะโคลงศีรษะ รับคำตอบที่แน่นอนว่าไม่มีส่วนไหนที่ผิดเลยแม้แต่นิดเดียว

“ถูกต้อง ตอบได้ดีมากเครฟา”

และคำชมจากอาจารย์หนุ่มส่งให้หญิงสาวเจ้าของเส้นผม สีน้ำตาลอมแดงเผยรอยยิ้มตรงมุมปากและโคลงศีรษะรับคล้ายกับ ไม่ยี่หระเท่าไรนัก

“เพราะฉะนั้นสิ่งสำคัญที่จะทำให้พวกเขาผสานตัวเองเข้ากับหุ่น GK ได้ดียิ่งขึ้นก็คือเจ้าผลึกเทียร์พวกนี้ เข้าใจมั๊ย” ว่าแล้วไซก็คว้าเอา สร้อยเทียร์สีแดงของเขาขึ้นมาชูให้ทุกคนเห็น “นั่นหมายความว่า ยิ่ง เธอควบคุมการใช้งานเทียร์ได้มากเท่าไร เธอก็จะยิ่งควบคุมเจ้า GK นี้ ได้ดียิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นใส่ใจในทุกรายละเอียดให้ดีด้วยละ”

“เรื่องนั้นมันแน่นอยู่แล้วนา 'จารย์”

ยังไม่ทันที่โจจะได้อ่านมากไปกว่านี้ ก็มีเสียงกวนๆ ของเจ้าเด็ก แสบบางคนดังขึ้นจนคนเป็นครูต้องชะงัก ดวงตาคมกริบตัวด้จับมองตามทันที แล้วจึงได้เห็นเจ้าหนุ่มผมสีเงินผู้มีใบหน้ากวนประสาทควบคู่กับรอยยิ้มที่เห็นแล้วชวนหงุดหงิดไม่น้อย

“ฉันบอกก็ที่แล้ว ะหว่างที่ฉันกำลังสอนอยู่อย่ามาขัดจังหวะแบบนี้ ครูช”

คำกล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉยของคนเป็นครูนั้นไม่ได้ช่วยให้เจ้าหนุ่มผมเงินเจ้าของนาม ครูช โอเซล หุบรอยยิ้มกวนๆ ของเขาไปได้เลย

“ก็แหม่ ’จารย์ ชอบสอนอะไรซ้ำไปซ้ำมานี้เนาะ ให้อะไรพวกนั้นนะ พวกผมจำกันจนขึ้นใจแล้วจะบอกให้ เลิกย่ำหัวตะปู้ได้แล้วนะ พวกเรารู้เรื่องทฤษฎีนั้นเป็นสิ่งสำคัญแค่ไหน แต่สุดท้ายผลลัพธ์มันก็ต้องขึ้นอยู่กับกรปฏิบัติทั้งนั้นแหละ เพราะฉะนั้นรีบๆ ให้อะไรพวกผมลงขึ้นไป ขยับหุ่นพวกนี้ซักทีเถอะ”

คำกล่าวของเจ้าคนใจร้อนส่งให้อาจารย์โชถอนหายใจออกมายาวเหยียด

“อย่าทำเป็นเล่นไปครูช” เขาว่า “การขยับ GK มันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ มันละเอียดอ่อนถึงขนาดที่พลาดพลั้งเพียงนิดเดียวก็อาจทำให้พวกเธอไปตายกลางสนามรบเลยก็เป็นได้”

“เออเนะ!” ครูชร้อง “ก็รู้ว่ามันละเอียดอ่อน เพราะแบบนี้ถึงต้องรีบให้ลองขยับจริงใจแล้ว ให้อะไรพวกผมมานั่งท่องจำให้อะไรพวกขึ้นส่วนแต่ละชนิดของ GK เป็นเดือนๆ แบบนี้ก็ขยับหุ่นนั้นไม่ได้หรอก”

เริ่มมีเสียงหัวเราะจากพวกเพื่อนๆ ดังขึ้นมาทีละน้อย ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะนายโอเซลคนนี้นี่มักจะชอบทำตัวขัดจังหวะแก๊งอาจารย์ชอยู่เสมอ ทุกคนรู้ว่าสองคนนี้นี่สนิทสนมกันดี เพราะฉะนั้นเวลาที่พวกเขาได้เรียนวิชาที่อาจารย์คนนี้สอนที่ไรก็มักจะมีเรื่องฮาๆ แบบนี้

เกิดขึ้นเสมอ

ไปๆ มาๆ อาจารย์โชก็เริ่มต้นยกมือขึ้นเกาต้นคอแกรกๆ ด้วย
สีหน้าเอือมระอา

“นี่ครูช ฉันก็ไม่ได้อยากตัดกำลังใจหรอกนะ แต่รีบไปมันก็ไม่มี
ประโยชน์อะไรหรอก อย่างเธอนะแค่สตาร์ทเครื่อง GK ให้ติด ฉันว่ายัง
ทำไม่ได้เลยด้วยซ้ำไป”

“ไอ้โห คุณถูก!” ครูชตะโกนเสียงดังด้วยรอยยิ้มทันที “อย่ามาเวอร์
เลย 'จารย์' แค่สตาร์ทเครื่องนะกลัวๆ ผมอ่านวิธีการขับมาจากหนังสือ
เรียนหมดแล้ว แค่เสียบเทอร์เข้าไปในช่องเชื่อมต่อ จากนั้นอัดพลังเวท
เข้าไป...จบ!”

“จะจริงหรือ” โชเริ่มกวนกลับ “แน่ใจนะว่าทำได้”

“แน่สิ 'จารย์' แค่สตาร์ทเครื่องนะเด็กๆ”

ได้ยินดังนั้นโชก็หัวเราะหึ แล้วกวักมือเรียกครูชให้เข้ามาหาทันที

“ถ้าพูดชะขนาดนั้นแล้วก็ช่วยเป็นตัวอย่างสตาร์ทเครื่อง GK ให้
เพื่อนๆ ดูเป็นขวัญตาหน่อยสิ”

ครูชได้ยินก็ถึงกับผงะ ขณะที่พวกผู้ชายในห้องเริ่มส่งเสียงฮือฮา
โดยเฉพาะร็อคกับเซส ที่ส่งเสียงเชียร์อย่างออกหน้าออกตา

“เฮ้ย! ครูช อาจารย์เขาเสนอมานานนี้นั้นแล้วก็ลุยโลดเลย
เพื่อน” เซสเอื้อมมือมาตบไหล่เขาบ้าง

“จัดไปครูช โชวีให้เพื่อนๆ เห็นหน่อยไว้ย” ร็อคตะโกน

เสียงเชียร์จากเพื่อนๆ ทำให้เจ้าคนปากก้าอึ้งไปนิดๆ พอหันไป
สบตาสองเพื่อนรักที่บัดนี้ยืนยิ้มกริ่มอยู่ข้างๆ แล้วเขาก็พูดอะไรไม่ออก

“ไม่ต้องมองฉัน นายเคลียร์เองสิ”

เร็น ออร์แกน ผู้เป็นเกลอรักช่วยเหลือกันมาตลอดแสดงน้ำใจ
ออกมาจนครูชซึ่งน้ำตาจะไหล

“โชคดีนะครับคุณครูช”

ขณะที่เจ้าตัวเล็กผู้มีเส้นผมสีบลอนด์ทองอย่าง อัลวิส ไทรน์ นั้นก็เผยรอยยิ้มกว้างขึ้นมาราวกับรู้ดีว่าจะต้องมีเรื่องสนุกเกิดขึ้นต่อจากนี้อย่างแน่นอน

“เฮ้! เป็นอะไรไปครุช ใจผ้อชะแล้วเหรออ กะอี่แค่สตาร์ทเครื่องไม่ใช่หรือไง”

ซึ่งแน่นอนว่าพอเห็นเจ้าคนปากก้ำทำเป็นนิ่ง โชคก็เลยส่งเสียงกระตุ้นจนครุชส่งเสียง เหอะ! ออกมาแรงๆ และเดินอาดๆ ออกจากแถวทันที

“โธ่! แค่นี้ผมทำได้อยู่แล้ว”

ได้เห็นท่าทางไม่ยอมแพ้จากเจ้าครุชแล้วคนเป็นครุชจึงยิ้มออกมาทันที

“ดีมาก”

ว่าแล้วก็คว้ามือเร่งให้รีบเดินมาเร็วๆ ก่อนที่เจ้าตัวจะเดินไปที่โกดังเก็บหุ่น และรวมนิวด์รหัสเพื่อเปิดประตู ไม่นานประตูของโกดังขนาดใหญ่ก็เปิดออก พร้อมกับดวงตาของพวกเขาเด็กๆ ที่เริ่มเปิดกว้างขึ้นทีละน้อย และเมื่อแสงไฟจากในโกดังสว่างขึ้น ก็เห็นหุ่นขนาดเล็กจำนวนมากจอดอยู่ในนั้น

“ทุกคนตามครูเข้ามา”

โชคออกคำสั่งกับลูกศิษย์ซึ่งต่างมีสีหน้าตื่นเต้นและเดินตามอาจารย์เข้าไปอย่างว่าง่าย ภายในนั้นมีหุ่นขนาดเล็กจอดเรียงกันอยู่เป็นแถวยาวเหยียดซ้อนกันราวสามแถว มีหน้าซ้ำหุ่นทุกตัวยังมีหน้าตาเหมือนกันหมดอีกด้วย

“นี่มันคอร์นี่นา”

ครุฟาเอ่ยขึ้นมาจากหลังจกวาดสายตามองไปรอบๆ

คอร์ (Core) คือแกนกลางของหุ่นรบ GK หรือ ค็อกพิท ของหุ่นรบ ที่มีแขนและขาที่สามารถเคลื่อนไหวได้ วิศวกรออกแบบคอร์ขึ้นมาเพื่อเป็น ‘กระดูกสันหลัง’ ของ GK ว่าง่ายๆ ก็คือ ใช้คอร์เป็นแกนกลางของหุ่นรบและพัฒนาติดอุปกรณ์กับเกราะต่างๆ ให้คอร์จนกลายเป็นหุ่นรบ GK นั้นเอง

แน่นอนว่าเหล่านี้เป็นเทคโนโลยีเฉพาะขององค์กรผู้พิทักษ์เท่านั้น คอร์เป็นส่วนประกอบสำคัญของ GK และเมื่อเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินกับตัวหุ่นรบ มันก็จะสามารถดีดคอร์ออกไปเพื่อรักษาชีวิตนักบินเอาไว้ได้อีกด้วย

“อันดับแรก ครูอยากให้พวกเธอขับคอร์ให้เคยชินเสียก่อนที่จะเริ่มไปขับ GK กัน” โซอิอธิบาย “คอร์นั้นมีน้ำหนักเบากว่าและทรงตัวได้ง่ายกว่า GK มาก จริงอยู่ว่ามันอาจจะเหมือนค็อกพิทที่ใช้ดีดตัวออกมาเพื่อรักษาชีวิตนักบิน แต่ก็ติดตั้งแขนและขาเอาไว้ด้วย ในสถานการณ์ฉุกเฉินเราอาจจะจำเป็นต้องดีดคอร์ออกมาจากหุ่นรบเพื่อใช้ต่อสู้ก็เป็นได้ อีกทั้งบางภารกิจก็จะใช้คอร์ได้เหมือนกัน แม้จะเห็นว่ามันมีขนาดสูงแค่ 5 เมตร แต่ถึงอย่างนั้นก็อย่าได้ดูถูกมันเชียวนะ แม้จะไม่ได้ติดตั้งผลึกเวทมนตร์เพื่อใช้ในการขับเคลื่อน แต่ก็ใช้พลังงานนาโนอะตอมกับโซลาร์ซิสเต็ม¹ ที่ทำให้มันสามารถเดินเครื่องได้อย่างไร้ขีดจำกัด”

สิ้นคำอธิบายจากอาจารย์โซแล้ว เขาก็เดินไปตีเจ้าหุ่นคอร์ที่ว่างๆ สองสามที

¹ นาโนอะตอม และ โซลาร์ซิสเต็ม คือ เทคโนโลยีที่สมมติขึ้นในจักรวาลของ เดอะการ์เดียน เปรียบได้กับเตาพลังงานแสงอาทิตย์ที่ทำให้เครื่องยนต์ทำงานในตอนกลางวันได้โดยไม่หมดพลังงาน

มันเป็นหุ่นทรงรีสีขาวและดำสูงร่วมห้าเมตร ซ้ำยังเป็นหุ่นที่ไม่มีหน้า มีเพียงแขนและขาอย่างละสองข้างติดเอาไว้กับลำตัวทรงรีเท่านั้น

“ฉันว่าเหมือนเอาแขนเอามาติดไว้กับไหล่เลยอะ”

เร็นหันไปกระซิบกับอัลวิสเบาๆ ซึ่งเจ้าคนตัวเล็กกว่าก็ได้แต่หัวเราะแหะๆ ออกมา

“พวกเธอเองก็คงจะได้อ่านเกี่ยวกับเรื่องของมันมาบ้างแล้ว และครูก็สั่งให้ทุกคนทำรายงานเรื่องคอร์มาตั้งแต่คาบแรกๆ เพราะฉะนั้นคงไม่ต้องอธิบายอะไรมากไปกว่านี้นะ” โสพุดอีกครั้งก่อนที่จะเดินมากอดคอครูซเอาไว้ “เอาละ ทีนี้ก็ตามคุณคนเก่งของเราแล้วที่จะแสดงให้ทุกคนเห็นว่า ควรจะเริ่มต้นสตาร์ตเครื่องคอร์มานี้ยังไงดี”

สิ้นคำพูดนั้นคนเป็นครูก็จิงใจก้มลงยิ้มกริ่มให้ครูซเห็น เจ้าคนโตนยั่วด้วยสายตากัดฟันกรอด นึกเจ็บใจตัวเองจริงๆ ที่เผลอหลุดปากในคาบแรกที่จะต้องมีการปฏิบัติอะไรแบบนี้ รู้ทั้งรู้อยู่ว่าอีตาโซชอบหาหนูลองยามาใช้ในการสอนอยู่เรื่อย

“เหอะ! แค่สตาร์ตเครื่อง สีวๆ น่า 'จารย์'”

ครูซทำเป็นพูดไม่ยี่หระก่อนจะเดินตรงเข้าไปหาหุ่นคอร์ตตรงหน้าทันที

แน่นอนว่าด้วยความที่อ่านคู่มือการใช้งานมาโดยละเอียดในวิชาภาคทฤษฎีแล้ว ครูซจึงเอื้อมมือเข้าไปหาสวิทช์ตรงซอกเล็กๆ ด้านหน้าของหุ่นได้อย่างชำนาญชำนานาญ ก่อนจะกดปุ่มนั้นทำให้ส่วนหน้าของคอร์เปิดฝาขึ้นมาจนเผยให้เห็นห้องคนขับของหุ่นรบ

ภายในนั้นมีเก้าอี้นวมคล้ายกับเก้าอี้รถเข็นที่ออกแบบมาให้คนขับนั่งได้อย่างสะดวกสบาย รวมถึงคันบังคับสองด้านซ้ายขวาและสาร์พัดปุมที่อยู่ตรงคอนโซลด้านหน้าชวนให้รู้สึกเวียนหัวอย่างบอกไม่ถูก

“เห็นมัยละ”

ครูชหันมามีมแปลให้อาจารย์ หลังจากทำการเปิดประตูค็อกพิท ออกมาได้สำเร็จ

“เออเก่งๆ แต่ที่ฉันสงสัยคือ ให้สตาร์ทเครื่องยนต์ ไม่ใช่แค่เปิด ประตูค็อกพิท ถ้าแค่นี้เด็กอนุบาลยังทำได้เลย”

“รู้แล้วนะ!”

สิ้นคำพูดนั้นเจ้าคนปากเก่งที่จำต้องวางฟอร์มก็ป็นขึ้นในห้อง คนขับอย่างทุลฑทุเลสุดๆ แค่มองปราดเดียวก็ตรานหน้าหมอนี้ได้เลยว่า ‘มือใหม่’

เป็นภาพที่พวกเพื่อนๆ หลายคนเห็นแล้วเริ่มส่งเสียงหัวเราะขำ กันออกมา โดยเฉพาะครุพาที่มองอยู่ห่างๆ ยกมือขึ้นกุมขมับ อ่อนใจ กับความซนของนายไอเซล

“เห็นมัย กั้วยๆ”

ครูชตะโกนขึ้นมา หลังจากป็นขึ้นไปนั่งได้สำเร็จ ซึ่งไซท์แบ้ปาก นิดๆ และผายมือให้เขาจัดการต่อไปได้เลย

“เอาสิ สตาร์ทได้เลย” ไซย์มกว้าง “เสียบเทียร์ของเขาเข้าไปใน ช่องเชื่อมต่อตรงหน้า แล้วจับ เมจคอนโทรล ทั้งสองข้างให้แน่น จากนั้น ก็ทำการส่งเวทมนตร์เข้าไปในนั้น โดยต้องส่งไปจากหนึ่งขึ้นไปถึงหลัก ร้อย เพื่อกระตุ้นให้เครื่องยนต์ค่อยๆ ทำงาน...”

“รู้แล้วนะ ‘จารย์!’”

ครูชแบ้หน้าใส่ก่อนจะดึงเอาสร้อยคอเทียร์สี่เหลี่ยมของเขาออกมา เหลียวมองหาช่องเชื่อมต่อที่ว่าอยู่นานสองนาน จนกระทั่งเจอรูเล็กๆ ตรงคอนโซลด้านหน้าซึ่งมีลักษณะคล้ายกับรูกุญแจเพื่อใช้สตาร์ท รถยนต์ทั่วไปไม่มีผิด

เห็นดังนั้นครูชก็ยืมแปลและเสียบเทียร์ของเขาเข้าไปในนั้น

และพริบตานั่นเองก็มีแสงสว่างปรากฏขึ้นตามมาตามหน้าจอต่างๆ ในห้องคนขับ พร้อมกับเสียงเครื่องยนต์ที่ค่อยๆ ดิดขึ้นทีละน้อย

“อะได้!! เห็นปะ กลัวยๆ!”

เจ้าครูซยังหันมาลองเชิงกับโชต่อหลังจากทำอะไรเสร็จไปที่ละอย่าง ซึ่งคนเป็นครูก็เพียงแค่ออหนายใจออกมาปลงๆ และผายมือให้เขาทำต่อ

“เอาสิ ต่อเลย เหลือแค่ใส่เวทเข้าไปเท่านั้นเอง” เขายิ้มกว้าง

“ร...รู้แล้วนะ”

ครูซแหวกใส่ก่อนจะเอื้อมมือไปจับคันบังคับที่เรียกว่า เมจคอนโทรล บริเวณพนักวางแขนทั้งสองด้านของเก้าอี้ แน่นอนว่าครูซก็ตื่นเต้นไม่น้อย แม้ปากจะบอกไปว่าเป็นเรื่องกล้วยๆ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้มานั่งในค็อกพิทของหุ่นรบจริงๆ

“เอาละนะ”

“เดี๋ยวก่อนครูซ!”

พอครูซจะเริ่มสตาร์ทเครื่องยนต์ จู่ๆ โชก็ตะโกนออกมาดังลั่นจนเจ้าของเส้นผมสีเงินสะดุ้งโหยง

“อ...อะไรอีกแล้ว ‘จารย์ ตกใจหมดเลย!”

“ฉันจะบอกมาก่อนขับหุ่นทุกครั้ง สิ่งแรกที่ควรทำก่อนเพื่อนก็คือ รัดเข็มขัดนิรภัยซะ”

คำเตือนนั้นส่งให้นายโอเซลผงะไป ก่อนจะเหลือบมองหัวเข็มขัดนิรภัยสองข้างตรงหัวไหล่ เขาเองก็ตื่นเต้นไปจนลืมเสียสนิท

“รู้แล้วว่า แค่นี้ไม่เห็นจะต้องตะโกนเลย” ครูซบ่นพึมพำ

“ก็กลัวไม่ได้ยิน เห็นหน้าเธอซีดอย่างกับหมูกำลังจะโดนเชือดจั้นแหละ”

“เอออะ!”

เป็นอีกครั้งที่คนเด็กกว่าไวยวายออกมา ก่อนจะคว้าเข็มขัดนิรภัย
ตั้งพาดลำตัวเป็นรูปกากบาทลือกร่างของตัวเองไว้กับเก้าอี้คนขับอย่าง
แน่นหนาเรียบร้อย

“เอาละ เรียบร้อย ที่นี่ก็ไม่มีอะไรแล้วใช่ไหม” ครูชถามย้ำ

“เออ ตามสบายเลย แล้วก็อย่าลืมปิดฝาค็อกพิตด้วยล่ะ”

โซผายมือด้วยรอยยิ้มละไม ก่อนจะเดินถอยหลังหลบออกมา
จากตรงนั้นราวกับมีนัยอะไรบางอย่าง ซึ่งแน่นอนว่าเขาทำมือส่ง
สัญญาณให้นักเรียนทุกคนหลบไปไกลๆ ด้วย ทำเอาพวกเด็กๆ ต้อง
ถอยออกมาด้วยสีหน้าสงสัยว่า โซคิดจะทำอะไรกับนายโอเซลกันแน่

ขณะที่ครูชนั้นดูเหมือนจะหาปุ่มที่ใช้กดปิดฝาค็อกพิตได้สำเร็จ
บัดนี้เจ้าหุ่นคอร์สีขาวจึงอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมที่จะเดินเครื่องได้ทุก
เมื่อ โดยหารู้ไม่ว่าใบหน้าของเจ้าครูชที่อยู่ภายในกำลังชุ่มไปด้วยเหงื่อ
เม็ดโต

“พอจ้า แม่จ้า ช่วยลูกด้วยนะ”

สิ้นคำพูดนั้นแล้วครูชก็กำเมจคอนโทรลแน่นก่อนจะค่อยๆ ส่ง
เวทมนตร์ผ่านเข้าไปในนั้นช้าๆ ตามคำสอนของโซ เท่านั้นเองก็เริ่มมี
แสงสว่างวาบขึ้นตรงหน้าปัดบนคอนโซล

วิ๊ดดด!

เสียงแหลมบาดหูดังขึ้นจนทุกคนผงะไป ก่อนจะตามด้วยเสียง
เครื่องยนต์ที่ดังกระหึ่ม เป็นสัญญาณว่าเจ้าหุ่นคอร์สีตรงหน้าได้เปิดระบบ
เต็มที่แล้วนั่นเอง

“ส...สำเร็จแล้ว?”

ครูชเลิกคิ้วน้อยๆ เหลือบมองดูรอบๆ แลเห็นว่าเครื่องยนต์
ทั้งหมดของคอร์ทำงานเรียบร้อยแล้ว เท่านั้นเองเจ้าตัวกวนกี้ก็ยกยิ้ม
กว้างขึ้นมาทันที

“สำเร็จแล้ว เห็นไหมล่ะ กะอีแค่สตาร์ตเครื่องยนต์แค่นี้ เด็กๆ”

ดูเหมือนว่าความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่จะทำให้เจ้าตัวเผลอตะโกนออกมาเสียงดังลั่น ขณะที่โซ่ที่ยึดคุมเชิงอยู่ด้านนอกนั้นเล็กคิ้วนิดๆ ก่อนจะกางมือทั้งสองข้างเป็นสัญญาณให้พวกเด็กๆ ถอยหลังหลบออกไป

“ทุกคนถอยออกไปอีกนิด แล้วก็ปิดหูไว้นะ เสียงมันอาจจะดังนิดนึง”

วู้ดดด

ตูม!!

ขาดคำก็เกิดเสียงดังที่ว๊านขึ้นขึ้นมาฉับพลัน พร้อมกับร่างของคอร์เครื่องนั้นที่จู่ๆ ก็ปะทะแรงถีบออกมา มันพุ่งพรวดขึ้นจากพื้นดินสูงลิบด้วยกำลังถึงชั้นทะเลหลังคาของโกดังเก็บหุ่นออกไป

“เฮ้ย!”

“ดีดตัวเองเฉยเลย”

ทั้งเร็นและอัลวิสที่มองอยู่ตกใจจนแหกปากออกมาลั่น เช่นเดียวกับเด็กทุกคนที่เงยหน้ามองตามไปด้านบน และเห็นรูขนาดใหญ่ที่คอร์ของครุฑเพิ่งจะพุ่งทะลุออกไป ก่อนจะตามมาด้วยเสียง วู้ว! แ่ววกลับมาพร้อมกับเสียงดังโครมใหญ่ เมื่อคอร์เครื่องนั้นพุ่งทะลุหลังคาเข้ามาเต็มแรง ก่อนจะกระแทกลงพื้นในท่าหัวทิ่มดัง...

โครม!!

เกิดความเงียบขึ้นมาชั่วอึดใจ ไม่มีใครสามารถเอื้อมเอ่ยคำพูดใดๆ ออกมาได้เลย พวกเขาได้แต่มองคอร์เครื่องนั้น ที่ตอนนี้นอนหงายอยู่ในสภาพแสนจะอุบาทว์

“ครุฑ!”

ทั้งเร็นและอัลวิสที่ดูจะเป็นห่วงเพื่อนยิ่งกว่าใครหมายจะวิ่งเข้าไป

ดูอาการ ทว่าโซกล้มยกมือขึ้นห้ามพร้อมกับรอยยิ้มกลุ่มกริม

“ไม่ต้องๆ กับอีแค่กระแทกนิดๆ หน่อยๆ ไม่ทำให้นักบินได้รับบาดเจ็บหรอก เห็นแบบนี้ตั้งแต่คอร์นะแข็งแล้วก็ซัปพอร์ตคนขับมากเสียวนะ”

“แต่ว่า...”

อัลวิสกับเร็นยังมีสีหน้าเป็นกังวล แต่อาจารย์โซก็โบกมือคล้ายไม่ยี่หระให้เห็น ก่อนจะวิ่งเหยาะๆ ด้วยใบหน้าเฉื่อยยิ้มตรงไปยังหุ่นคอร์ที่นอนแอ้งแม้งอยู่กับพื้น แล้วกดปุ่มเพื่อเปิดประตูค็อกพิทออกมาทันที

แน่นอนว่ามองด้วยสายตานั้นแทบจะไม่เห็นร่องรอยความเสียหายใดๆ บนตัวเจ้าหุ่นคอร์เลยแม้แต่น้อย ทั้งๆ ที่มันเพิ่งจะกระโดดทะลุหลังคาและเอาหัวลงมากบักพื้นเต็มแรงจนเกิดหลุมขนาดย่อมๆ เห็นได้ชัดว่าเจ้าหุ่นตัวเล็กนี่มีความแข็งแรงมากอย่างที่บอกเอาไว้จริงๆ

และทันทีที่โซเปิดประตูค็อกพิทออก ภาพที่เห็นก็ทำให้ทุกคนหัวเราะออกมาเสียงดัง

บัดนี้ครูซแทบจะหงายหลังหัวที่มออกมาจากห้องคนขับ ดีที่เขาคาดเข็มขัดนิรภัยไว้ด้วย ไม่อย่างนั้นเห็นทีคงจะได้รับบาดเจ็บไปแล้ว แต่เหนือสิ่งอื่นใดก็คือใบหน้าของเจ้าคนมาดเยอะกำลังซีดเผือดไร้สีเลือดอย่างเห็นได้ชัด

“เป็นไงครูซ รู้สึกยังไงบ้าง” โซแกล้งถามทั้งที่รู้คำตอบดี

“สดชื่นเหมือนได้ยืนอยู่บนยอดเขามั๊ง!”

ครูซแหกปากออกมอลั่นทั้งที่หน้ายังไม่มสีเลือด ส่งให้เพื่อนๆ ทุกคนยังหัวเราะกันไปใหญ่

จะมีก็เพียงเร็นกับอัลวิสที่เป่าปากโล่งใจ เพราะลองเจ้าหมอนี่โวยวายออกมาได้แบบนี้ คงจะไม่ได้รับบาดเจ็บเท่าไร

“ท...ทำไมมันถึงกระโดดขึ้นไปเองแบบนี้พะ 'จารย์’”

“ก็ง่ายมาก” ไชยักไหล่ยิ้มๆ “เพราะเธอไม่ยอมทำการดาวน์โหลดเพลงมานะสิ หลังจากที่ได้เดินเครื่องทุกอย่างของหุ่นแล้วพลังเวทจะเพิ่มสูงขึ้นในฉบับปล้น ถึงตอนนั้นเธอจะต้องผ่อนเวทมนตร์ที่ส่งเข้าไปให้น้อยลงจนหยุดส่งในที่สุด เพราะพลังเวทที่ส่งไปตอนแรกนะเพียงพอต่อการเดินเครื่องแล้ว ยิ่งไปเพิ่มให้มันก็จะยิ่งดันออกมา และก็จะมี รีเวิร์ส ตีกลับอย่างที่เราเห็นเนี่ยแหละ”

“แล้วทำไมไม่บอกกันแต่แรกเล่า!”

ครูซร้องเสียงหลงยิ่งทำให้พวกเพื่อนๆ หัวเราะชอบใจกันยกใหญ่ มีแค่ไซที่ยังเก็บอาการและยิ้มออกมาเท่านั้น

“ฉันก็กำลังจะบอกอยู่แล้ว แต่ว่าเธอขัดจังหวะเสียก่อน เลยนึกว่าเธอรู้แล้วนะสิ”

“ใครจะไปรู้ล่ะ!” ครูซยังโวยวายไม่เลิก เห็นดังนั้นไซจึงหัวเราะหึออกมาเบาๆ

“แล้วยังไง ทีนี้ยังจะบอกอีกมั๊ยว่าการจับ GK เป็นเรื่องกล้วยๆ ที่ลูกเจี๊ยบอย่างเธอก็สามารถทำได้ง่าย ๆ นะ”

คำถามเกมสอนนั้นเล่นเอาคนผมเงินถึงกับผงะไป

“ท...ที่หลังก็บอกกันดีๆ สิ ไม่เห็นจะต้องให้มา...อู๊ป!”

รอบนี้ยังพูดได้ไม่ทันจบประโยคดีจุงๆ ครูซก็รู้สึกเหมือนกับว่าอะไรกำลังจะพุ่งพรวดออกมาจากปาก ดวงตาสีฟ้าครามเปิดกว้าง มือทั้งสองรีบปลดเข็มขัดนิรภัยอย่างบ้าคลั่ง

พอทิ้งตัวลงมานอนกับพื้นได้ ครูซก็ตะเกียกตะกายไปหามุมลับตาคน ก่อนจะทำในสิ่งที่เขาค้นค้นนั้นก็คือ...

แหะ!

นักเรียนทุกคนเบือนหน้าหนีไปอีกทางแทบไม่ทัน ขณะที่ครูซคายชุดสตั๊ดเท้าเนื้อสัตว์กระเพาะร้อนที่รับประทานไปตอนกลางวันออกมาหมดสิ้น

ส่งให้ไซท์มองอยู่ยิ้มร่าออกมาทันที

“ครูลีมออกไปอีกอย่างนะครูซ สำหรับมือใหม่จะต้องวอร์มร่างกายให้พร้อมกันก่อนที่จะขึ้นเครื่องเสมอ เพราะอาจจะเกิดเหตุการณ์อย่างที่เธอเจอจนทำให้อาเจียนแบบนี้ก็เป็นได้ และถ้าไม่ไหวจริงๆ จะมียาแก้คลื่นไส้ให้พวกมือใหม่กินก่อนขึ้นเครื่องด้วยนะ”

“อ...ไต่บ้า! เรื่องสำคัญแบบนี้ก็หัดบอกกันแต่เนิ่นๆ สิพะ อีกร้อยอย่าง ลุงจงใจเอาฉันเป็นหนูทดลอง...แหวะ ให้พวกบ้านี้เห็นด้วยซ้ำมัย...แหวะ!”

ไซท์ถึงกับเบ้หน้ากับภาพอุบาทว์ที่เห็นตรงหน้า

“นี่จะอ้วกหรือจะโวยวายก็เอาช็อกอย่างได้มัย แล้วก็ถ้าเสร็จแล้วอย่าลืมไปหาอะไรมาเช็ดทำความสะอาดด้วยละ ฉันขี้เกียจโดนพวกช่างเครื่องดำ”

“ห้วงกันบ้างสิโว้ย ไล่ครูเฮงชวย...แหวะ!!”

กว่าเหตุการณ์จะสงบและเข้าสู่สภาวะปกติก็กินเวลาไปนานโข ทว่าแม้จะเสียเวลาไปบ้าง แต่บทเรียนสำคัญที่ครูซช่วยสอนให้เพื่อนๆ นั้นก็ทำให้คนอื่นๆ สามารถสตาร์ทเครื่องยนต์ของคอร์ได้อย่างไร้ปัญหา และบัดนี้ก็ถึงเวลาอิสระที่อาจารย์ไซท์จะปล่อยให้พวกเขาลองบังคับหุ่นของตนเองกันบ้างแล้ว

บนลานกว้างหน้าโกดังเก็บหุ่นจึงมีคอร์ตัวกลมๆ เดินตุ๊กตุ๊กเต็มสนาม หากมองจากมุมสูงก็คงจะดูน่าขันไม่น้อย เพราะพวกเขาเด็กๆ ต่างยังควบคุมหุ่นคอร์กันไม่ได้ไม่ถนัดนัก บ้างก็ล้มคว่ำล้มหงายไม่เป็นท่า บ้างแคื่อยืนยังทำไม่ได้เลยด้วยซ้ำ เห็นได้ชัดว่าการควบคุมเจ้าหุ่นคอร์นั้นมันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ

“เฮ้อๆ รือค อย่าดันคันบังคับให้เร็วนักสิ ไม่งั้นจะก้าวเท้าพลาด

นะ มิวราจ ครอบอกแล้วใช้มัยว่าการรักษาสมดุลของเวทมนตร์จากเมจ-คอนโทรลต้องสมา่เสมอตลอดเวลา ถ้าผ่อนน้อยไปเครื่องมันจะกระตุกแบบนั้นละ แล้วก็ระวังอย่าให้มากเกินไปจนรีเวิร์สแบบที่เจ้าครูซมันทำละ ...โอเค แบบนั้นดีมากแล้วสเปล่า เดินแบบนี้มันจะถูกต้องแล้ว อย่ารีบร้อนนะ”

ตรงใจกลางของฝูงหุ่นที่กำลังเดินกันตุ๊กๆ มีร่างของอาจารย์โซ ที่เดินให้คำแนะนำกับพวกลูกศิษย์ชนิดไม่เกรงว่าเจ้าหุ่นที่มีความสูงมากกว่าห้าเมตรจะเสียหลักกลิ้งมาทับเลยแม้แต่หน่อย โดยรวมแล้วเหล่านักเรียนห้อง 1-A ต่างมีความสามารถในการขับหุ่นคอร์ไม่เลวทีเดียว

โดยเฉพาะซายะ ลินส์ และเนล อลาสเตอร์ สองสาวสามารถควบคุมหุ่นให้เดินไปด้านหน้าได้อย่างมั่นคง ไม่มีอาการผิดปกติของข้อต่อขึ้นโหนหรือการควบคุมเวทมนตร์เลย

“นั่นแหละดีมากเลย ซายะ เนล พวกเธอทำได้ถูกต้องที่สุดแล้ว รักษาสมดุลนี้เอาไว้และค่อยๆ ทำความเคยชินไปนะ จากนั้นก็ค่อยๆ เพิ่มความเร็วในการเดินไปเรื่อยๆ”

โซส่งคำชมให้นักเรียนหญิงทั้งสองผ่านเครื่องส่งสัญญาณที่ติดไว้ตรงใบหู ซึ่งคำชมนั้นทำให้หญิงสาวผู้เป็นเจ้าของเส้นผมสีดำขลับยาวถึงกลางหลังเหยียดยิ้มขึ้นมาตรงมุมปาก ดวงตาสีฟ้าคมกริบตัวไปมองหน้าของอาจารย์โซผ่านจอมออร์นิเตอร์ของหุ่นรบ

“ก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็นถึงขนาดที่จะต้องได้รับคำชมอะไรหรอกคะ อาจารย์โซ”

เธอตอบกลับด้วยน้ำเสียงหวานๆ แม้จะพูดคล้ายไม่มีหระ แต่ก็เห็นได้ชัดว่าบนดวงหน้าสวยนั้นมีเม็ดเหงื่อไหลอาบพวงแก้ม แสดงให้เห็นเลยว่าต่อให้เป็นคุณหนูชายะแห่งตระกูลลินส์ผู้โด่งดังก็ยังคงต้องเหงื่อตกกับการขับหุ่นระบบหัวจ่ายพลังเวทกับเขาเหมือนกัน

“อาจารย์โชคคะ”

นักเรียนอีกคนที่สามารถจับหุ่นคอร์ได้อย่างไร้ที่ติเอ๋ยขึ้นมา ผ่านเครื่องมือสื่อสาร หญิงสาวผู้มีร่างเล็กและสีหน้าตายด้าน เส้นผมสีน้ำเงินสั้นของเธอตกคู่เพราะเม็ดเหงื่อที่ไหลลงมาอย่างบ้าคลั่ง ทว่าดวงหน้าน่ารักก็ยังคงไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมาแม้แต่น้อย

“มีอะไรในทรอเนล” โชทามกลับไป

“แล้วเมื่อไรฉันถึงจะได้ลองใช้อาวุธของมันดูคะ อย่างเช่นพวก ทวินเซทเทิล-ดีด-แคนนอล หรือ ไฮเม-ดีด-แคนนอล หรือว่าจะ ฟิน-ดีด-เนล ก็ได้คะ”

คำพูดแปลกๆ นั้นเล่นเอาโชถึงกับผงะ ส่วนหนึ่งก็คือพวกอาวุธที่ยายเด็กแปลกคนนี่พูดถึงมีแต่อาวุธในการ์ตูนทั้งนั้นเลย มีหน้าซำดูเหมือนว่าเธอจะไม่ได้พูดออกมาเล่นๆ เสียด้วย

“นี่เนล ยังไม่ถึงเวลาที่เธอจะได้ฝึกใช้อาวุธนะ ตอนนี่สิ่งที่ต้องตั้งใจก็คือฝึกเคลื่อนไหวหุ่นให้คล่องเข้าใจมั๊ย ห้ามคิดอะไรข้ามสเตปเด็ดขาด”

โชดกลับไปด้วยน้ำเสียงจริงจัง ส่งให้ผิ่งนั้นเงียบไป ซึ่งเขาคิดว่ายายเด็กคนนี่คงจะเข้าใจคำพูดของตนบ้างแล้ว

“แล้วหุ่นตัวนี้มันใช้ระบบ ทวิน-ดีด- หรือว่ามีเกราะ เฟส-ดีด-รีเปล่าคะ”

“พอที่เถอะแม่เจ้าขอบคุณเอ๊ย!”

โครม!!

อีกทางหนึ่ง แม้ว่าจะมีนักเรียนหลายคนเริ่มคุ้นกับการบังคับหุ่นรบกันบ้างแล้ว แต่ก็มีอีกไม่น้อยเหมือนกันที่แม้แต่การจะบังคับให้หุ่นยืนขึ้นอย่างมั่นคงก็ยังไม่ทำได้ ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือ เครพา เดลคอเรส เจ้าแม่ทฤษฎีที่กำลังหงุดหงิดกับการดันหุ่นคอร์ของเธอให้ลุกขึ้นยืน

หลังจากการล้มลงไปแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

“โอ้เว้ย ทำไมมันถึงไต่ยืนไม่มั่นคงแบบนี้ล่ะ!”

เครฟาไว้วายออกมาด้วยสีหน้าหงุดหงิด เธอน่าจะสามารถควบคุมเวทมนตร์ได้อย่างดีเยี่ยมแล้ว แต่ทำไมพอเป็นการขับหุ่นคอร์รี่ถึงได้ทรงตัวยากขนาดนี้ ถ้าพึ่งไต่ยืนได้ก็นับว่าเก่งแล้ว แต่พอจะก้าวขาเดินที่ไรก็ล้มคว่ำลงไปทุกที

โครม!

ขาดคำ หุ่นของเธอก็ล้มหน้าคะมำลงไปอีกครั้งจนได้

“โอ๊ย! ฉันเริ่มจะเจ็บแล้วนะ ทำไมมันยากแบบนี้ล่ะ”

เครฟาไว้วายออกมา ท่าทางหงุดหงิดจะออกอาการวีนเข้าไปทุกที

“ฮะๆๆ กระจอกจิ้งเครฟา ไต่ยืนยังทำไม่ได้เลยหรือไงจะคนสวย เรื่องง่ายๆ ไต่ยืนถ้าทำไม่ได้ก็ไม่ต้องไปทำอะไรกินแล้ว”

แถบตอนที่กำลังบังคับให้หุ่นลุกขึ้นมายืน ก็มีเสียงกวนประสาทของครูซดังขึ้นจากเครื่องสื่อสาร เล่นเอาขมับขวาของสาวน้อยเต้นตุบๆ เมื่อแลเห็นว่าเครื่องของเจ้าครูซกำลังยืนอยู่ไม่ห่างจากเธอเท่าไรนัก

“เจียบไปเลยครูซ!” เธอตะคอกใส่ “คนที่แม่แต่การสตาร์ทเครื่องยังทำไม่ได้ อย่างนาย ไม่มีสิทธิ์มาต่อว่าคนอื่นเขาเนะยะ”

“ฮะๆๆ ขอโทษทีเถอะคนสวย แต่ว่าตอนนี้ฉันเริ่มจะเดินได้แล้วนะจ๊ะ”

ว่าแล้วครูซก็บังคับหุ่นคอร์รี่ให้เดินไปด้านหน้าอย่างทุลักทุเล แม้ว่าจะเคลื่อนที่ไปได้แค่หนึ่งเมตร แต่เจ้าตัวเสบก็ส่งเสียงหัวเราะออกมาดังลั่น

“ตายตาย! นั่นเรียกว่าเดินหรือไงยะ ฉันว่าหอยทากยังจะกระดืบไปได้เร็วกว่านายเลยด้วยซ้ำ!”

เครฟาแขวงกลับไปด้วยน้ำเสียงที่ปิดความหงุดหงิดเอาไว้ไม่มิด
 “ก็ยิ่งดีกว่าเธอนั่นแหละ ขนาดเดินชกก้าวยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำไป”

ครูช้ยอนเสียงใส

“เหอะ! พุดเหมือนง่ายเลยนะยะ ให้อุ่นแบบนี้ใช้ว่ามันจะซับซ้อน
 ได้ง่ายๆ เสียที่ไหน ถ้าใครมันสามารถจับหุ่นนี้ได้คล่องตั้งแต่ครั้งแรก
 ก็ไม่ใช่คนแล้ว”

ติ๊งๆ!

ขาดคำก็มีเสียงผีทำหน้ๆ ของหุ่นคอร์ด้งขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง
 ครูชกับเครฟารีบหันไปตามเสียงทันที และเห็นร่างของหุ่นคอร์เครื่อง
 หนึ่งกำลังไซร้ทักชะว๊ิงไปด้านหน้าอย่างเหนือชั้น

นอกจากจะวิ่งได้อย่างไหลลื่นแล้ว คอร์เครื่องนั้นยังทดลอง
 กระโดดตีลังกากลางอากาศและลงมายืนบนพื้นประหนึ่งนักยิมนาสติก
 มิน่าซ้ำยังมีการแสดงทักชะว๊ิงและสไลด์ตัวไปกับพื้นเพื่อหลบสิ่ง
 กีดขวางต่างๆ ได้อย่างสวยงาม

แล้วก็ไม่ต้องเดาเลยว่าคนที่สามารถจับหุ่นได้อย่างคล่องแคล่วนี้
 เป็นใคร

“ยะฮู้!!” เจ้าของทักชะเหนือชั้นนั้นตะโกนออกมาลั่น “เจ๋งดีแฮะ
 ให้อैเครื่องคอร์นี่เห็นหุ่นต้นๆ แต่มันพลั้งใช้ไ้เลยนะเนี่ย ถ้าติดอาวุธไว้
 ชกหน่อยก็เอาไปทำภารกิจได้สบายๆ ดีไม่ดีเอาไปล้มมังกรได้เลยด้วย
 ซ้ำไป สุดยอด”

เร็น ออร์แกน ส่งเสียงตะโกนออกมาอย่างเจีร่า พร้อมกับไซร้
 ทักชะการจับหุ่นได้ยอดเยี่ยมจนเพื่อนๆ ที่กำลังหุ้ลทุกเลอยู่กับหุ่นของ
 ตัวเองเริ่มหยุดมือและมองดูเจ้าสัตว์ประหลาดที่ทำได้ทุกอย่างนี้ไซร้
 ความเทพต่อหน้าต่อตา

เป็นภาพที่เครฟาเห็นแล้วถึงกับอ้าปากค้าง พุดอะไรแทบไม่ออก

เลยที่ได้ยิว

“อ...อีตานี้ไม่นับนะ!” เธอตะโกนดั่งลั่น “เดิมทีก็ไม่ได้เหมือน มนุษย์มาเขาอยู่แล้ว เพราะงั้นอีตาออร์แกนนี้ไม่นับ เข้าใจมั๊ย”

ครูชได้แต่หัวเราะหะๆ กับคำพูดของเครฟานั่นเอง
ตึ้งๆ!

ไม่ทันไรก็มีเสียงผีเท้าหนักๆ ดังขึ้นมาจากอีกด้านหนึ่ง เรียก สายตาของเครฟากับครูชให้หันไปมองอีกครั้ง และเห็นหุ่นคอร์อีกเครื่อง กำลังวิ่งไปบนลานกว้างอย่างคล่องแคล่วไม่แพ้กัน มิหนำซ้ำพอสบ โอกาสเจ้าหุ่นเครื่องนั้นก็ดีล้งกาม้วนหน้าให้เห็นและวิ่งต่อได้หน้าตาเฉย

“แท้จริงๆ ด้วยนะครับคุณเรน!”

คนขับเครื่องนั้นก็คือ อัลวิส ไทรน์ พอหนุ่มร่างเล็กที่มักจะมีเรื่อง แปลกๆ มาให้เซอร์ไพรส์กันอยู่เรื่อย โดยเฉพาะตอนที่พี่แกสามารถ บังคับหุ่นรบได้อย่างไร้ที่ติ

“ล...แล้วหมอนี่นับด้วยรีเปลา” ครูชได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ ส่วนเครฟา โวยวายออกมาเพื่อหนีความจริง

“ไม่รู้ยะ อย่ามาถามฉัน!”

ดูเหมือน ‘เจ้าอมมนุษย์’ ทั้งสองคนที่เรจรัวกับการขับหุ่นคอร์ก็เกินเหตุนั้นจะเรียกให้ไซตองฆ่าเลื่องมองและผลอ้าปากค้างออกมาอีกคน

“ไอ้พวกบ้านี้อีกแล้วหรือ”

ไซนั้นถอนหายใจออกมายาวเหยียดพร้อมกับกุมขมับ

ไม่เพียงแค่ว่าหอรอกที่ต้องกุมขมับ ตอนนี้อาจารย์ที่ได้สอนห้อง 1-A ทุกคนต่างก็เริ่มจะปวดหัวไปตามๆ กันแล้ว ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะ เจ้าพวกเด็กบ้าทุกคน ประกะบไปด้วย เร็น ครูช อัลวิส เครฟา ซายะ และเนล หรือที่พวกอาจารย์เรียกแบบเหมารวมว่า กลุ่มออร์แกน นั้น

สร้างปัญหาตลอดระยะเวลาสามเดือนที่ผ่านมาจริงๆ

เพราะว่าเจ้าพวกบ้าหกคนนี่มันขยันผลัดกันสร้างอภินิหารในเวลาเรียนกันเรื่อยๆ บ้างก็อัดอาจารย์ลงไปนอนกองกับพื้น บ้างก็โชว์ทักษะในการคำนวณสมการสิบชั้นเสร็จได้ภายในเวลาสองวินาที บ้างก็จดจำสูตรการใช้เวทมนตร์กว่าสองพันรูปแบบได้ทั้งหมดจนอาจารย์ผู้สอนได้แต่อ้าปากค้าง หรือแม้แต่วิชาภาษาตะวันออกที่ไม่น่าจะมีอะไรมาก ก็มีคนสามารถพูดภาษาตะวันออกได้ครบทั้ง 48 ภาษา เข้าถึงรากศัพท์ เล่นเอาอาจารย์ผู้สอนหน้าถอดสีเพราะฟังที่ลูกศิษย์พูดไม่ออกเลย

แต่นั่นยังเป็นวีรกรรมย่อมๆ ของเจ้าอมมนุษย์ทั้งหกชีวิตนี้ด้วยซ้ำ
แล้วคาบนี้มันอะไร

ทั้งที่เขามั่นใจว่าเจ้าพวกนี้ไม่น่าจะมีความสามารถในการขับ GK ได้แท้ๆ แล้วทำไมเจ้าบ้าเร็นกับอัลวิสถึงยังทำเหมือนเป็นเรื่องง่าย ๆ แบบนี้ได้

“เฮ้ย! อัล ฉันว่าวิ่งไปวิ่งมาแบบนี้มันน่าเบื่อ เราลองเอาหุ่นนี้มา
พีดกันดูซักทีดีมั๊ย”

ขาดคำเร็นก็ยื่นข้อเสนอสุดระห่ำที่ทำให้เซต้องเบ้าปาก

“ก็เอาสิครับ ทำทางจะน่าสนุกดี”

แถมเจ้าอัลวิสที่นับวันจะยิ่งปรับตัวให้เข้ากับพวกบ้าๆ อย่างเร็นและครุซได้มากขึ้นก็ดันไปตอบรับเข้าเสียอีก ขาดคำหุ่นทั้งสองก็วิ่งเข้าหากันพร้อมกับทำท่ากระโดดเตะเหมือนในหนังแนวกังฟูไม่มีผิด

เห็นดังนั้นแล้วเซก็เลยได้แต่ยกมือขึ้นกุมขมับอย่างอ่อนใจ

“ฉันละปวดหัวกับไอ้พวกบ้านี้จริงๆ”

“ให้กลับไปก่อนเลย!”

ทั้งเร็นและอัครวิศต่างตะโกนออกมาเสียงดัง ด้านหน้าของพวกเขา มีร่างของอาจารย์ไซยืนอยู่ด้วยสีหน้าออกลึกลับความเอือมระอาเอาไว้มันเต็มที

“ทำไมล่ะ ‘จารย์ พวกผมไม่ได้ทำอะไรผิดซักหน่อย จู่ๆ จะมาได้กลับบ้านกันได้อย่างไรเล่า เวลาเรียนก็เหลืออยู่อีกตั้งชั่วโมง กะอีแค่ขับหุ่นได้ดีกว่าคนอื่นนิดๆ หน่อยๆ จะมาได้ให้กลับบ้านกันแบบนี้ได้ไง”

เร็นพูดขึ้นมาด้วยสีหน้าสงสัยชนิดนึกไม่ออกเลยว่าตัวเองเพิ่งจะทำอะไรลงไป ส่งให้ไซต้องยกมือขึ้นเกรงศีรษะให้ผมยิงพุ่งเข้าไปอีก

“นี่พวกเธอไม่รู้จริงๆ เหมียวว่าทำไมครูถึงได้ไล่พวกเธอลงมาจากรุ่นนะ”

นักเรียนทั้งสองเหลือบมองหน้ากันก่อนจะหันไปยกไหล่กับไซด้วยสีหน้าที่ไม่แสดงความรู้สึกผิดใดๆ เลย

“พวกเราที่ฝึกการเคลื่อนไหวของหุ่นอย่างที่อาจารย์ต้องการแล้วไงครับ แล้วทำไมต้องไล่พวกเราไปด้วยล่ะครับ” อัครวิศถาม

“จริงด้วย แบบนี้เขาเรียกไม่มีเหตุผลนะ ‘จารย์!” เร็นสับสนุนซึ่งเห็นดังนั้นแล้วไซก็ยังเอือมมือขึ้นกุมขมับอ่อนใจ

“ขอทีเถอะนะ ยิ่งพวกเธอไซว์ฟอร์มกันมากเท่าไรมันจะยิ่งทำให้เพื่อนๆ เสียกำลังใจกันมากเท่านั้น ถ้าไม่รู้ก็หัดมองรอบด้านชะบ้าง เห็นรีเปลว่ามาตรฐานของเธอกับเพื่อนๆ มันต่างกันมากแค่ไหน”

ได้ยินดังนั้นทั้งคู่จึงมองไปยังลานกว้างที่พวกเพื่อนๆ กำลังฝึกบังคับหุ่นคอร์กันอยู่ พวกเขาจึงได้เห็นว่ามีนอกจากหลายคนจะทำได้แค่ให้หุ่นเดินเล็กๆ หน่อยๆ แล้ว บางคนยังลุกขึ้นมายืนได้ไม่มั่นคงเลยด้วยซ้ำไป

“เห็นแล้วใช่ไหม เพราะฉะนั้นพวกเธอที่มีพื้นฐานในการขับหุ่นคืออยู่

แล้วก็ไม่จำเป็นต้องมาฝึกซ้อมให้เสียเวลาอีก ไว้อาทิตย์หน้าค่อยมาว่ากันใหม่ วันนี้กลับบ้านไปกันได้เลย ครูอนุญาตให้เป็นพิเศษ”

คำกล่าวนี้เองที่ส่งให้เด็กทั้งสองต้องเหลือบมามองหน้ากันเอง
“แต่ว่า...”

แน่นอนว่าเร็นยังอยากเล่นสนุกต่อ ทว่าโชคกลับจ้องเขม็งพร้อม กับชี้นิ้วไปอีกทางเป็นสัญญาณให้เด็กทั้งสองรีบๆ ย้ายกันออกไปจาก คลาสเรียนเสียที

“จะไปตีๆ หรือจะต้องให้มีการหักคะแนกันหรือ”

“อะไรพะ กะอีแค่ขับหุ่นได้นิดหน่อยแค่นี้ก็ต้องไล่ออกมาจากคลาสด้วย”

สุดท้ายแล้วทั้งเร็นและอัลวิสก็จำใจเดินออกมาจากคลาสเรียน ก่อนใคร ทั้งที่ใจยังอยากจะเล่นสนุกกับหุ่นคอร์ริคักสักพักแท้ๆ

ยามนี้ทั้งคู่จึงได้แต่เดินคอดกอยู่บนทางเดินเชื่อมระหว่างอาคารเรียนกับอาคารปฏิบัติการ ตลอดสองข้างทางเป็นบานกระจกใสเผยให้เห็นสวนสวยๆ ที่ทางสถาบันสร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนมาผ่อนคลายอารมณ์ ซึ่งในเวลาเรียนแบบนี้ก็แทบไม่มีนักเรียนคนอื่นเดินผ่านมาเลย

“ตาลูกโซนี่ไม่มีเหตุผลเลย” เร็นยังบ่นไม่เลิก

“อะๆๆ” ส่วนอัลวิสก็ได้แต่หัวเราะเจื่อนๆ “เราก็ต้องเห็นใจพวกเพื่อนๆ เขาบ้างละครับคุณเร็น อย่างน้อยๆ ใ้การที่เราสองคนไปเล่นสนุกกันแบบนี้ก็ทำให้พวกเขาเสียกำลังใจได้ะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนอย่างคุณครูฟา ผมว่าพอเห็นคุณเร็นขับหุ่นได้ขนาดนั้นเธอต้องหงุดหงิดแน่ๆ เลย”

“เหอะ! ไม่ว่าฉันทำอะไร ยายนั่นก็หงุดหงิดใส่ฉันตลอดนั่นแหละ”

เร็นยังคงพูดออกมาด้วยสีหน้าแข็งสุดๆ ซึ่งก็เรียกเสียงหัวเราะ

จากอัลวิสได้ไม่น้อย

“ว่าแต่คุณเร็นนี่ขับหุ่นรบเก่งจังเลยนะครับ เคยไปฝึกขับที่ไหนมาก่อนหรือ”

คำถามนั้นทำให้เร็นเหลือบมามองเจ้าเพื่อนตัวเล็กก่อนจะยกไหล่ด้วยท่าทางไม่ยี่หระอะไรแม้แต่บ่อย

“ก็ไม่ได้เก่งอะไรมากมายหรอก” เขาว่า “ก่อนหน้านั้นตอนที่ฉันอยู่ที่บ้าน เคยมีกองทัพของ อเมเรีย มาพักอยู่ที่เลสเตอร์ระยะหนึ่งนะ ฉันได้รู้จักกับทหารคนหนึ่งเข้า ก็สนิทกันพอสมควรละนะ เขาสอนอะไรหลายๆ อย่างให้ฉันโดยเฉพาะเรื่องขับหุ่นรบ PK”

“หุ่น PK หรือครับ”

หากพูดถึงหุ่นรบ PK แล้ว มันก็คือหุ่นรบทั่วไปที่มีชื่อเต็มว่า เพลเยอร์คีปเปอร์ เป็นหุ่นที่กองทัพทั่วไปใช้ในการทหารนั่นเอง ซึ่งแน่นอนว่ามีศักยภาพดีต่อกว่า GK ของผู้พิทักษ์หลายร้อยเท่า

“อ้อ ตอนแรกฉันก็กังวลนิดๆ นะว่าการขับ GK จะยากกว่า PK รีเปล่า แต่พอลองจับแล้วก็แทบไม่ต่างอะไรกันเลย นอกจากจะต้องเลี้ยงระบบการจ่ายพลังเวทมนตร์ให้คงที่ เท่านั้นก็โอเคแล้ว แถมมันยังเซนส์ซึ่ที่ฟกว่าด้วยซ้ำ เคลื่อนไหวได้ตั้งใจนึก เจ๋งสุดๆ”

พูดแล้วเร็นก็ยิ้มแผล่ แสดงออกมาชัดเจนเลยว่าการได้ทดลองขับหุ่นคอร์ในวันนี้นั้นถูกใจเขาสุดๆ

“แล้วนายล่ะอัล” เร็นถามกลับไปบ้าง “นายเองก็ขับหุ่นคอร์ได้คล่องไปเลยไม่ใช่หรือ เคยเรียนวิธีขับมาจากไหนล่ะ”

อัลวิสชะงักไปกับคำถามนี้นิดๆ ก่อนจะยิ้มกว้างออกมาเป็นคำตอบ

“ผมเองก็ได้คนอื่นเขามาสอนให้นิดๆ หน่อยๆ เหมือนกับคุณเร็นนั่นแหละครับ”

“จิ้งเหรอ”

เร็นพยักหน้ารับอย่างไม่คิดจะใส่ใจถามถึงรายละเอียดเท่าไร ทั้งคู่จึงเดินต่อไปเรื่อยๆ โดยที่เร็นนั้นหยิบโทรศัพท์ PDS ขึ้นมาเพื่อดูเวลา และเห็นว่าตอนนี้เพิ่งจะบ่ายสองกว่าๆ เท่านั้นเอง แต่นั้นเร็นก็ทำหน้าที่ทันที

“ให้ตายสิ ยังไม่บ่ายสามด้วยซ้ำไป แล้วแบบนี้ฉันจะไปอยู่ตรงไหนล่ะเนี่ย”

คำบ่นนั้นส่งผลให้อัลวิสเหลือบมองเพื่อนสนิท

“ก็ไปที่ชมรมสิครับ วันนี้รู้สึกว่าคุณน่าจะไม่มีเรียนอะไร น่าจะอยู่ที่ห้องชมรมนะครับ”

เร็นทำหน้าบูดกับคำชวนนั้นชนิดไม่คิดจะเก็บอาการเลยสักนิด

“ไม่เอา”

“โอ! คุณเร็นครับ อุตส่าห์มีชมรมทั้งที่ก็แหวะเข้าไปบ้างสิครับ คนอื่นๆ เขาก็บ่นคิดถึงคุณจนแยะแล้วนะครับ”

ยิ่งได้ยินแบบนี้เร็นยิ่งส่ายหน้าเร็วๆ

“ไม่เอาหรอก เข้าไปตอนนี้ก็ได้โดนยายรุ่นพี่ชี้แก้งนั่นแก้งอีก”
ว่าแล้วก็ถอนใจ “อีกอย่าง ไปตอนนี้ก็มีแต่เรื่องน่าเบื่อให้ทำทั้งนั้นเลย วันๆ พวกนายเอาแต่นั่งอ่านเอกสารรายงานเก่าๆ กันอยู่ได้”

“ก็แหม ตอนนี้ประธานเขายังไม่ได้วางแผนจะเดินทางไปข้างนอกเลยนี่ครับ”

“จิ้งเออไว้พวกเขามีแผนจะออกเดินทางไปไหนเมื่อไร ถึงตอนนั้นค่อยเรียกฉันเข้าไปที่ชมรมก็แล้วกันนะเพื่อน”

คำตอบนั้นส่งผลให้อัลวิสได้แต่ถอนใจ เดิมที่เขาเองก็รู้อยู่แล้วว่าตามนี้เป็นพวกที่เน้นลุยมากกว่าจะไปนั่งเฉยๆ อยู่ในห้องเป็นไหนๆ และกิจกรรมของชมรมวิทย์วัฒนธรรมที่พวกเขาสังกัดอยู่นั้นก็ได้ออกเดินทาง

ไปข้างนอกไม่ค่อยบ่อยนัก

จริงอยู่ว่าเพียงแค่เขียนรายงานส่งกับทางสถาบันก็จะได้คะแนนผ่านแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเจ้าหมอนี่ก็ควรจะแวะเข้าไปทักทายพวกรุ่นพี่ตามมารยาทบ้าง ไม่ใช่ว่าหายต้อมไปเฉยๆ แบบนี้

ถึงประธานชมรมจะไม่ได้ต่อว่าอะไร แต่มันก็น่าจะมีสำนึกบ้าง!

“ถ้าฉันคุณเร็นจะไปไหนล่ะครับ หรือว่าจะกลับไปที่บ้านก่อนเลย”

อัลวิสถามออกมาแข็งๆ เร็นจึงยกมือขึ้นกุมใต้ริมฝีปากคล้ายกับจะครุ่นคิด

“รู้สึกว่ามันนี่จะมีเรื่องประมงมาจอตีเย็บท่านะ ฉันว่าจะแวะไปที่นั่นซักหน่อย”

พูดแล้วก็ฉีกยิ้มแผ่ล่อออกมาให้เห็นจนอัลวิสได้แต่ส่ายหน้าอ่อนใจ

“คุณนี่ชอบแวะไปที่นั่นจริงๆ เลยนะครับคุณเร็น ถึงผมจะดีใจที่ได้ทานของอร่อยก็เถอะ แต่เลือกไปเดินตลาดมากกว่าไปทำหน้าที่ของผู้พิทักษ์แบบนี้มันไม่แปลกไปหน่อยหรือไงครับ”

“แต่ฉันเป็นพ่อครัวนี่หว่า ก็ต้องไปเดินตลาดสิถึงจะถูก”

คำพูดนี้เองที่ทำให้อัลวิสต้องถอนใจออกมาอีกคำรบ แม้เวลาจะผ่านไปหลายเดือนแล้ว แต่ไม่ว่ายังไงเร็น ออร์แกนคนนี้ก็ยังไม่ทำให้ตัวเองมีกลิ่นอายของผู้พิทักษ์ขึ้นมาเลย ถึงจะเรียนวิชาผู้พิทักษ์กับอาจารย์เรมิเอลมาอย่างหนักหน่วง ทั้งโดนปลูกฝังให้เข้าถึงอุดมการณ์ของผู้พิทักษ์ยังไง มันก็ไม่ได้ทำให้หมอนี่สำนึกตัวว่าเป็นอย่างอื่นนอกจากพ่อครัวเลย

อัลวิสอยากจะรู้กันว่าเมื่อไรสัญญาตัญญาณผู้พิทักษ์ในตัวของเร็นจะตื่นขึ้นมาเสียที เพราะเขาแน่ใจได้เลยว่าหากเร็นมีใจอยากจะทำานของผู้พิทักษ์อย่างจริงจังเมื่อไร อนาคตจะต้องรุ่งแน่ๆ

“หือ? นั่นเขามุงอะไรกันนะ”

ทว่าในระหว่างที่อัลวิสกำลังคิดอะไรเพลินๆ อยู่นั่นเอง เร็นก็เหลือบไปเห็นกลุ่มคนจำนวนมากกำลังยืนมุงอะไรบางอย่างอยู่ภายในห้องโถงของอาคารเรียน ซึ่งพอเพ่งมองดูดีๆ แล้วล้วนเป็นพวกรุ่นพี่ปีสองขึ้นไปทั้งนั้น

“มุงอะไรกันเนี่ย เกะกะขวางทางซะมัด”

เร็นบ่นออกมาแข็งๆ พลางเดินตรงเข้าไปหา เมื่อเดินเข้าไปใกล้ๆ จึงเห็นว่าทุกคนกำลังเงยหน้าขึ้นมองจอโทรทัศน์ขนาดใหญ่ที่แขวนไว้บนเพดานห้อง

“ขอโทษนะครับ เกิดอะไรขึ้นหะครับ”

อัลวิสเอ่ยถามรุ่นพี่ผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังมองจอโทรทัศน์ด้วยสีหน้าจริงจัง พอได้ยินคำถามจากเจ้าหนุ่มร่างเล็ก เขาก็ขำเสีงกลับมา มองด้วยสีหน้าที่ไม่สู้ดีนัก

“มีข่าวด่วนรายงานเข้ามาล่ะ” เขาพูดเสีงเข้ม “เห็นว่าโรงแรมแอนทาเรส04 ที่อยู่กลางเมืองโดนวางระเบิดเมื่อเช้านี้ล่ะสิ”

“วางระเบิดหะครับ”

อัลวิสหรีตตาลงทันที ซึ่งรุ่นพี่คนนั้นก็พยักหน้ารับก่อนจะอธิบายต่อ

“รู้สิสิว่าสาเหตุของการระเบิดนั้นจะเกิดจากระเบิดของพวกเขาผู้ก่อการร้าย และเป้าหมายของพวกเขามันก็คือ เจ้าหญิงแห่งเสีงเพลงท่านอลิเชียร์ อีกด้วย”

“อะไรนะ!”

เร็นถึงกับตะโกนออกมาเสีงดังลั่นจนรุ่นพี่คนนั้นสะดุ้งโหยง ดวงตาสีเขียวเพริดอตเหลือบขึ้นจ้องจอโทรทัศน์ขนาดใหญ่ทันที พลันเห็นว่าภายในจอโทรทัศน์นั้นกำลังฉายภาพของนักข่าวสาวและมีจอเล็กๆ ปรากฏรูปของตึกที่คาดว่าจะเป็น โรงแรมแอนทาเรส04 ที่ว่า มี

ควีนส์ดีด่าลอยโฆมออกมาจากหน้าต่างบานหนึ่งที่แตกและทะ
เห็นเท่านั้นเองเร็นก็หน้าถอดสีทันที

“หลบหน้อย! ขอผมเข้าไปดูใกล้ๆ”

เขาผลักร่างของพวกหุ่นพีที่ยืนขวางทางออกจนไปหยุดยืนอยู่ตรง
ด้านหน้าสุดของจอโทรทัศน์ได้สำเร็จ แม้ว่าจะโดนหุ่นพีบางคนด่าเข้าให้
แต่พอรู้ว่าเจ้าหุ่นนี่องที่บังอาจมาผลักร่างเขาออกคือเร็น ออร์แกน
ทุกคนก็เริ่มหันไปกระซิบบกระซิบกันเอง

“นั่นเจ้า เร็น ออร์แกน ที่มีข่าวว่าก็อยู่กับท่านอลิเซียรี่ใช่ไหม”

“ใช่ๆ ทำทางเจ้าหมอนี่จะเพิ่งรู้ข่าวนะ ดูลิหน้าซีดเขียว”

เร็นไม่สนใจเสียงกระซิบบพวกนั้นเลยแม้แต่หน่อย ดวงตาของเขา
มองภาพในโทรทัศน์เขม็งทั้งๆ ที่หัวใจเริ่มจะเต้นไม่เป็นจังหวะ

“...จากรายงานของนักข่าวในพื้นที่ ยังไม่มีการรายงานถึงผู้เสียชีวิต
นะคิดว่าความเสียหายจากแรงระเบิดนั้นก็ทำให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บ
ไม่น้อยทีเดียว ไม่ว่าจะจากแรงระเบิดและซากของข้าวของที่เสียหายจน
ตกลงไปใส่ประชาชนบนท้องถนน ทั้งนี้ผู้พิทักษ์แผนกพิสูจน์หลักฐานได้
เข้ามาตรวจสอบที่เกิดเหตุแล้ว และคาดว่าจะระเบิดแสวงเครื่องชนิดต่อ
ชนวนกับผลิตภัณฑ์นี้เป็นรูปแบบวิธีการที่พวกกลุ่มผู้ก่อการร้าย
เอเดน มักจะใช้ ซึ่งตอนนี้ผู้พิทักษ์ก็ต่างสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นฝีมือของ
คนกลุ่มนี้ค่ะ

“ตามรายงานสถานการณ์ปัจจุบัน อาการของท่านอลิเซียรี่นั้นไม่
น่ากังวลแต่อย่างใด ทั้งนี้ต้องขอบคุณผู้จัดการ โอน่า เจนิส ที่ไหวตัวทัน
และสามารถปกป้องท่านอลิเซียรี่จากการลอบสังหารครั้งนี้ได้ ทว่า
ท่านอลิเซียรี่กับคุณโอน่าเองก็ได้รับบาดเจ็บไม่น้อย ซึ่งพวกเธอทั้งสอง
คนก็ถูกส่งตัวไปที่โรงพยาบาลในตอนเช้าเวลา 7 นาฬิกา โดยประมาณ
และกำลังรับการรักษาอยู่ในตอนนี้ หากมีรายงานใดเพิ่มทางสถานีของ

เราจะ...”

รายงานจากปากนักข่าวสาวทำให้เร็นตกตะลึงอ้าปากค้าง โดยเฉพาะเมื่อมีภาพของอลิเซียร์ที่ถูกเข็นไปบนรถพยาบาลปรากฏขึ้น ที่เห็นชัดๆ เลยก็คือมีบาดแผลจนเลือดตกยางออก

เร็นยืนนิ่งค้างไปร่วมสิบวินาทีเห็นจะได้ จะบอกว่าเขากำลังช็อกก็ไม่ผิดนัก ส่วนหนึ่งเขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคนอย่างเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงซึ่งน่าจะเป็นที่รักของทุกคนถึงได้โดนลอบสังหาร อีกทั้งภาพของเธอที่ได้รับบาดเจ็บก็ทำให้หัวใจของเขาแทบจะหยุดเต้น

เขากัดฟันกรอดและรีบเดินออกไปจากตรงนั้นทันที แม้ว่าจะต้องผลักดันพวกหุ่นพีไปให้พ้นทางอีกครั้ง แต่รอบนี้ก็ไม่มีใครทำหิเลยสักคนเดียว พวกเขาต่างรู้ดีว่าการได้มาเห็นภาพของผู้หญิงที่ตนเองชอบได้รับบาดเจ็บไม่ใช่เรื่องน่าอภิรมย์แม้แต่น้อย

“ค...คุณเร็นครับ จะรีบไปไหนกันครับ”

อัลวิสที่เห็นเร็นเดินจ้ำจ้าวก็รีบวิ่งตามไปแทบไม่ทัน เห็นได้ชัดเลยว่าเร็นซึกจะมีอารมณ์เดือดปรวดออกมาทางสีหน้าแล้ว

“ฉันจะไปหายายนั่น”

“เอ! เดียวก่อน ใจเย็นๆ สิครับ เธออาจจะไม่เป็นอะไรมากอย่างที่ว่าคุณคิดก็ได้”

“จะให้เย็นได้ยังไงล่ะ ยายนั่นเพิ่งจะโดนลอบสังหารมานะเพีย!”

เร็นหันกลับมาตะคอกใส่ก่อนจะรีบวิ่งออกไป ส่งให้อัลวิสเบ้าปากและเร่งฝีเท้าตามไปอย่างยากลำบาก

“จะไปนะผมไม่ว่าหรอกครับ แต่ว่าคุณรู้หรือครับว่าคุณอลิเซียร์รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลไหน”

คำกล่าวนี้เองที่ทำให้ร่างสูงกว่าถึงกับเบรกด่วนตัวโก่ง ทำเอาอัลวิสเบรกดตามแทบไม่ทัน บัดนี้ทั้งสองหยุดยืนอยู่ตรงหน้าอาคารเรียนบริเวณ

ลานน้ำพุที่กำลังพุ่งขึ้นสูงกว่าสามเมตร

“ไม่รู้” เร็นก้มหน้าพูดด้วยท่าทางสลด

“ใช้มั้ยล่ะครับ เพราะงั้นใจเย็นๆ หน่อยสิครับ” อัจฉริยถอนใจ

“ในข่าวก็รายงานมาชัดเจนแล้วนี่ครับว่าคุณอิลิเซียร์เธอได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยเท่านั้นเอง”

“แต่ถึงยังไงฉันก็เป็นห่วงยายนั่นอยู่ดี”

เร็นหันมาพูดด้วยสีหน้าจริงจังจนคนฟังได้แต่ยกมือขึ้นเกาต้นคอแกรกๆ

“แล้วเราจะไปหาที่อยู่ของเธอมาจากไหนล่ะครับ ในเวลาแบบนี้พวกตำรวจเขาไม่บอกให้หรือจนกระทั่งว่าเธอไปพักฟื้นอยู่ที่ไหน ต่อให้คุณเป็นผู้พิทักษ์ก็ตาม เพราะไม่ว่ายังไงความปลอดภัยของเธอก็ต้องมาก่อน”

ได้ยินแบบนี้แล้วเร็นก็ดูจะจ้อยลงนิดๆ แต่เพียงแค่อึดใจเดียวเท่านั้นเขาก็รีบอะไรออก รีบล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงเพื่อหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมา

“ฉันมีวิธีที่จะรู้แล้วว่ายายตัวแสบนั้นไปรักษาตัวอยู่ที่ไหน”

ภายในมือของเขามีนามบัตรสีขาวที่เขียนชื่อ ไอโน่า เจนิส

2

โรงพยาบาลกับเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลง

“ตายจริง ไม่อยากจะเชื่อเลยนะว่านายเต่าตุยคนนั้นจะรู้จัก เป็นห่วงเป็นใยคนอื่นด้วย ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ยังเคยคิดจะส่งฉันไปให้ พวกผู้ร้ายทั้งที่กำลังขอความช่วยเหลืออยู่แท้ๆ”

เสียงเจ๊อยแจ้วนั้นดังขึ้นมาควบคู่กับใบหน้าที่มีรอยยิ้มสดใส แม้ตามตัวจะมีผ้าพันแผลติดอยู่ แต่ท่าทางร่าเริงก็บรอยยิ้มหวานสายนั่น ก็ทำให้เธอดูห่างจากคำว่า บาดเจ็บ อยู่มากโข ซึ่งอาการท่าทางของ หญิงสาวเจ้าของเรือนम्मสีฟิงก์บลอนด์ที่นอนอยู่บนเตียงคนไข้ในห้อง VIP ของโรงพยาบาลเซนต์ลินน์นั้นทำให้เร็น ออร์แกน เผยอริมฝีปากขึ้น นิดๆ คล้ายกับพูดอะไรไม่ออก

“ก็ไหน...ข่าวออกมาว่าเธอได้รับบาดเจ็บไง”

ชายหนุ่มเปรยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ส่งให้เจ้าของร่างบาง

ที่นอนอยู่บนเตียงผู้ปวยยิ้มร่าและโบกมือเหยื่อยๆ

“ก็ได้รับบาดเจ็บนะสิ นายไม่เห็นแผลตามตัวของฉันหรือไงยะ”

ก็อยากจะสวนกลับไปว่า “ฉันมีตา” อยู่หรอกนะ แต่ท่าทางเร่งร่าของคุณเธอมากกว่าที่ทำให้เขาแทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่า คนคนนี้เพิ่งจะถูกกลบสังหารด้วยการวางระเบิดไปเมื่อเช้านี้เอง

“คุณหนูก็ได้รับบาดเจ็บตามเนื้อตามตัวนิดหน่อยนั่นแหละคะ คุณเร็น”

ผู้จัดการสาวที่นั่งอยู่ข้างเตียงพูดพลางใช้มือเล็มเค้กปอกเปลือกแอปเปิลด้วยท่าทางชำนาญชำนาญ ส่งให้เร็นต้องขำเลืองไปมอง แม้ว่าตอนนี้ ไอน่า เจนิส ผู้จัดการส่วนตัวของเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงจะมีผ้าพันแผลพันตามตัวหลายจุด แต่เธอก็ยังคงดูสวยและเซ็กซี่ในสายตาของเขาเสมอ

“โชคที่ไม่ได้รับบาดเจ็บไปถึงอวัยวะภายในกับกระดูก ที่น่าห่วงก็มีแค่บาดแผลตรงศีรษะเท่านั้นเอง นอกนั้นก็ไม่มีอะไรหรอกคะ เดิมทีคนคนนี้ก็มักจะเล่นชนจนได้แผลเป็นประจำอยู่แล้ว” ว่าแล้วเธอก็หัวเราะขำ “ยิ่งได้คุณเร็นมาเยี่ยมแบบนี้ ฉันว่าดีไม่ดีพรุ่งนี้แผลคงจะหายสนิทเลยกระมังคะ”

“ฉันไม่ใช่จึงจนนะยะ จะได้หางขาดแล้วอกใหม่ได้ในวันเดียว”

“ใช่ที่ไหนล่ะ ถึงเป็นจึงจกมันก็ต้องใช้เวลาตั้ง 5-6 อาทิตย์ กว่าหางจะงอกขึ้นมาได้”

เร็นยังไม่วายตบมุกเข้าไปให้ ก่อนจะหันไปมองผู้จัดการสาวสวยด้วยรอยยิ้มเจื่อน

“ผมต้องขอโทษด้วยนะครับที่ติดต่อกันแบบนี้”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ” ไอน่ายิ้มรับ “ดิฉันสิคะที่ต้องเป็นฝ่ายขอบคุณในน้ำใจของคุณเร็น ว่ากันตามตรงแล้วคนที่จะเรียกว่าเป็น

เพื่อนกับคุณหนูแบบคุณนะไม่ค่อยจะมีหรอกค่ะ ดิฉันเห็นแบบนี้แล้วก็
โล่งใจ อย่างน้อยๆ คุณหนูก็มีคนที่สามารถเรียกได้เต็มปากว่า เพื่อน
เสียที”

“เวอร์แล้วอะไอน่า”

คำกล่าวของผู้จัดการสาวไม่วายทำให้ อลิเชียร์ เซซิล ต้องหันไป
ทำหน้ามู๋มู๋ไส แต่ไม่ช้าเธอก็หันกลับมายิ้มให้เร็นอีกครั้ง ก่อนจะมองไป
ทางชายหนุ่มร่างเล็กอีกคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ กัน

“นี่แล้วนายนะอีตาเต่าถุย ไม่คิดจะแนะนำเพื่อนนายให้รู้จักบ้าง
หรือ”

เร็นผะไปก่อนจะหันกลับมามองคนข้างๆ ที่เขาลืมไปเสียสนิท
เลยว่าอาสาเดินทางมาเป็นเพื่อน ซึ่งอัลวิสก็ได้แต่ยืนหมিমอยู่คนเดียว
ไม่ได้ทักทายใคร

“เฮ้ย! ขอโทษที่อัล ฉันลืมนายไปสนิทเลย” เร็นหัวเราะก่อนจะ
รีบดันเพื่อนออกมาด้านหน้า “นี่เพื่อนี่ของตัวเอง ถึงจะตัวเล็กๆ หนูน
ไม่ให้เกิดอะ แต่หมอนี่ก็เป็นผู้พิทักษ์เหมือนกับฉัน ชื่อว่า อัลวิส ไทรน์
นะ”

“ส...สวัสดีครับ”

อัลวิสเองก็ไม่ได้ใส่ใจความปากเสียของเร็น เขาดูจะตื่นเต้น
ไม่น้อยที่ได้มาเจอกับ อลิเชียร์ เซซิล ตัวเป็นๆ แบบนี้ เห็นดังนั้นแล้ว
เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงผู้โด่งดังจึงยิ้มหวานให้ทันที

“แหม ทำทางเรียบร้อยนะเนี่ย ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะมาคบกับ
คนแบบนี้ได้” หญิงสาวแหวะเร็นอีกดอกก่อนจะหันมายิ้มกับอัลวิส
“ยังไงก็ยินดีที่ได้รู้จักนะคะคุณอัลวิส แล้วก็ขอบคุณมากที่อุตส่าห์มา
เยี่ยมฉัน”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมก็แค่มาเป็นเพื่อนคุณเร็นเฉยๆ”

พอเห็นอัลวิสพูดด้วยท่าทางเขินๆ แบบนั้นแล้ว อลิเซียร์จึงหัวเราะคิกคัก แต่คำกล่าวของสาวน้อยคนสวยก็เล่นเอาเร็นถึงกับเลิกคิ้ว

“นี่เธอขอบคุณแต่เจ้าอัลลันหรือ แล้วฉันที่อุตสาห์รีบวิ่งมาจากสถาบันเพื่อมาเยี่ยมเธอล่ะ”

“ทำไมฉันต้องขอบคุณนายด้วย ก็นายมันของตายอยู่แล้วนี่”

พูดแล้วก็ยิ้มหวานให้จนเจ้าคนที่กลายเป็นของตายหัวเราะหึ

“ใครเป็นของตายของเธอไม่ทราบ”

ว่าแล้วก็เดินเข้าไปขีดเตียงทันที ดวงตาสีเขียวเพร็ดอตเพ่งมองหญิงสาวตรงหน้าโดยพิเนจ

“เธอเองก็ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลยซักนิดเดียว แถมยังกวนประสาทเหมือนเดิมไม่มีผิด รู้จ้ฉันไม่น่าตกใจรีบดึงมาหาเลย ใ้อ้เรารีเป็นห่วงแทบแย่”

คำว่า ‘เป็นห่วง’ จากปากของชายหนุ่มนั้นทำให้อลิเซียร์ดูจะฉีกยิ้มกว้างขึ้นไปได้อีกหลายเท่าตัวเลยด้วยซ้ำ

“อะไรจ๊ะ นี่เป็นห่วงฉันขนาดนี้เชียวนะหรือ” หญิงสาวหรีตาลงนิดๆ

“เหอะ! คนอย่างเธอจะไม่ให้ห่วงได้ยังไง ใช้ชีวิตนำหวาดเสียวจะตาย”

อลิเซียร์มู่ยหน้ากับคำกล่าวนั้น แต่ว่าไม่นานนักเธอก็ยื่นมือข้างหนึ่งออกไปหาเร็น จนเขาเลิกคิ้วขึ้นอย่างสงสัย

“อะไร”

“ของฝากไงล่ะยะถามได้ ฉันเป็นคนป่วยนะ ตามมารยาทนายต้องหิ้วของฝากมาเยี่ยมคนเจ็บไม่ใช่หรือไง นายเต่ากู่”

คำกล่าวนี้นิ่งให้เร็นหัวเราะพรีด

“ได้เห็นหน้าตาหล่อๆ ของฉันแค่นี้ยังไม่พอใจอีกหรือไงหือ”

“แหะ! หน้าอย่างนายเนี่ยนะแหละ”

“หล่อไม่หล่อ ก็เคยมีสาวสวยคนนึงวิ่งมาขอไปเดดด้วยละกัน”

“จริงเหอ! ผู้หญิงคนไหนนะช่างคิดสั้นจริงๆ เลย”

ดูเหมือนว่าจู่ๆ บรรยากาศในห้องผู้ป่วย VIP ก็กลายเป็นสีชมพูขึ้นมาเสียดื้อๆ ด้วยเสียงหยอกล้อผสมกับเสียงหัวเราะคิกคักของหนุ่มสาวคู่หนึ่งที่คงจะลืมไปว่านอกจากพวกเขาแล้ว ในห้องนี้ยังมีคนอื่นหายใจอยู่ด้วย

กว่าจะรู้ตัว เร็นก็หันไปเห็นอัลวิสกำลังยิ้มเจื่อนๆ ให้เขา ขณะที่โอลิเชียร์ก็เหลือบไปเห็นไอน่ากำลังยิ้มหวานอย่างมีเลศนัยจนเธอมีอาการหน้าขึ้นสี

“พอดีฉันมีธุระต้องไปคุยกับลูกน้อง” ไอน่าเอ่ยเสียงใส “ยังไงก็ฝากคุณเร็นช่วยอยู่ดูแลคุณหนูตัวแสบแทนฉันซักครู่ก็แล้วกันนะคะ อีกร้อยางฉันไม่อยากจะเบียดบังไปติดคอใครบางคนนะคะ”

“ไอน่า!” โอลิเชียร์หันไปแหงใจ

“เออ...ผมเองก็ขึ้นได้ว่ามีธุระต้องติดต่อกลับไปที่บ้านพอดี เพราะงั้นขอตัวไปข้างนอกก่อนนะครับ”

“หา! นายก็ด้วยอะ”

เร็นหันไปมองเจ้าเพื่อนตัวเล็กที่ตั้งท่าจะถอยหลังเดินออกไปจากห้องอยู่รอมร่อ เขารู้ว่าจริงๆ แล้วเจ้าหมอนี่ไม่ได้มีธุระอะไรอย่างทีพูดออกมาหรอก เพียงแต่มันเกรงใจกลัวจะขัดจังหวะเขามากกว่า

“คุณเร็นไม่ต้องเป็นห่วงผมหรอกครับ คุณตามสบายเลย ไม่ต้องรีบนะครับ”

“เฮ้ย! ไม่ต้องเกรงใจขนาดนั้นก็ได้นะเพื่อน ฉันเองก็ไม่ได้...”

“คุณเร็นคะ”

เร็นยังไม่ทันได้พูดจนจบรอบนี้ไอน่าก็ขัดจังหวะขึ้นมาจนเขาต้อง

หันไปมอง

“ครับ?”

“คือพอดีฉันยังปกอบเปิดไม่เสร็จเลย วานคุณเร็นปกต่อแทนฉันทีนะคะ พอดีว่าคุณหนูชอบทานแอปเปิ้ลที่สุดเลยละคะ ยิ่งถ้าเป็นแอปเปิ้ลฝีมือคุณเร็นปกล่ะก็ เธอคงจะชอบเป็นพิเศษเลยกระมัง”

“โอน่า!!”

อลิเซียร์ก็ไม่รู้จะแหวใส่ยังไงดีแล้ว เพราะวันนี้ดูท่าทางแล้วโอน่าจะจัดการแก๊งจกเจ้านายไร้ทางตอบโต้โดยสิ้นเชิง ตอนนี้ก็เลยได้แต่นั่งหน้าแดงอย่างเดียว

“ถ้าฉันذنขอตัวก่อนนะคะ”

“ผมด้วยนะครับคุณเร็น”

“เดี๋ยวลีทั้งสองคน...”

ประตูห้องถูกเปิดและปิดลงอย่างรวดเร็วจนเร็นร้องตัวพวกเขาไว้ไม่ทัน ความเจ็บปวดตัวขึ้นมาแทนที่ ส่งผลให้หนุ่มสาวทั้งสองที่ดูเหมือนจะโดนเปิดทางให้อย่างจงใจได้แต่อึ้ง โดยเฉพาะอลิเซียร์ที่ดูจะหน้าแดงไม่เลิก

“ให้ตายสิ แต่ละคน”

เร็นได้แต่หัวเราะขำออกมาเบาๆ ก่อนจะเดินอ้อมลงไปนั่งข้างเตียงแทนที่ของโอน่าโดยไม่มีร่องรอยความกังวลปรากฏขึ้นมาบนสีหน้าเลยแม้แต่น้อย ผิดกับอลิเซียร์ที่ดูจะมีอาการตื่นเต้นเล็กๆ

“ชอบทานแอปเปิ้ลเหรอ”

เร็นเอ่ยถามขึ้นขณะที่เริ่มปกเปลือกผลไม้สีแดงสดต่อ

“อ้อ”

“ก็ดีนะ แอปเปิ้ลมีวิตามินหลายชนิด ช่วยบำรุงผิวดีด้วย คนที่เป็นดาราแบบเธอกินบ่อยๆ ก็ดี แกรมมันช่วยเรื่องการดูแลน้ำหนักด้วยนะ”

คำกล่าวนี้ทำให้โอลิเซียร์ชะงักไปนิดๆ ก่อนจะหรีดตามองเร็นเซมิ่ง

“พูดเหมือนพวกนักวิชาการด้านโภชนาการเลยนะยะ สรุปรว่าสามเดือนที่ผ่านมานายเข้าไปเรียนอะไรในสถาบันผู้พิทักษ์กันแน่เนี่ย”

“โอ๊ย! อย่าให้เล่าเลย เยอะแยะไปหมด” เร็นชักไหล่ “ส่วนพวกความรู้เกี่ยวกับอาหารเนี่ยไม่จำเป็นต้องเข้าไปเรียนอะไรหรอก ลำพังแค่ความรู้ที่ฉันมีตอนก่อนจะสอบเข้าไปในสถาบันก็ล้นเหลือจนเอาไปทำอะไรได้ไม่หมดแล้ว”

“ซี้คูด”

โอลิเซียร์แซกหัวเราะเสียงใส ส่งให้เร็นเผยรอยยิ้มอ่อนโยนตาม ชายหนุ่มผู้เชี่ยวชาญในการใช้มีดปอกเปลือกแอปเปิลเสร็จในพริบตา เขาตัดผลไม้เป็นชิ้นพอดีคำแถมยังเหลือเปลือกบางส่วนไว้ให้มีลักษณะเหมือนกับกระต่ายตัวเล็กๆ

“แอปเปิลรูปกระต่ายสูตรพิเศษของเร็น ออร์แกน เสร็จแล้วครับผม”

โอลิเซียร์หัวเราะขำกับชื่อแปลกๆ นั้น

“ก็แค่แอปเปิลรูปกระต่าย ทำเป็นตั้งชื่อชะโงวอร์ไปได้”

พูดจบดวงตาสีฟ้าครามดูทะเล่จัสเตอร์ก็เพ่งมองผลไม้ตรงหน้าด้วยความสนใจ หากเป็นไปได้เธอแทบไม่อยากจะกินมันเลยจริงๆ เพราะเจ้ากระต่ายแอปเปิลในงานมันน่ารักจนน่าเสียตาย

“แล้วมันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่” เร็นที่วางมีดไว้บนโต๊ะหัวเตี้ยงพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังขึ้น “ฉันเองก็ยังไม่ได้ฟังรายละเอียดมาเท่าไร พอรู้เรื่องเข้าก็ตกใจจนต้องรีบเข้ามาหาอย่างที่เห็นนี่แหละ”

ว่าแล้วก็ถอนใจออกมาเบาๆ โอลิเซียร์เงยหน้าขึ้นมายิ้มหวานให้

“นั่นแน่ะ แสดงว่าห่วงฉันจริงๆ ด้วย แหม...ทำตัวน่ารักแบบนี้ก็เป็นเธอจ๊ะ”

“ฉันซีเรียสนะ เธอไม่รู้หรือไม่ว่าตอนได้ยินข่าวฉันตกใจมากแค่ไหน”

ไม่เพียงแค่น้ำเสียงที่จริงจัง แต่สีหน้าของเร็นเองก็ดูจะมีความกังวลปรากฏขึ้นมาไม่น้อย เห็นแบบนั้นแล้วอลิเซียร์ก็ยิ่งยิ้มหวานออกมากว้างขึ้น

“ไม่ต้องห่วง ฉันคนนี้ไม่ตายง่ายๆ หรือ” ว่าแล้วอลิเซียร์ก็เอื้อมมือไปลูบแก้มของเร็นเบาๆ “ระดับท่านอลิเซียร์ เซซิล คนนี้ อึดหนักเหนียวตายยากจะตายไปรู้มั๊ย”

ฟังแล้วเร็นก็หัวเราะหือออกมาเบาๆ ก่อนจะเริ่มต้นถามต่อ

“แล้วมันเกิดอะไรขึ้น ทำไมจู่ๆ เธอถึงได้โดนหมายหัวแบบนี้ล่ะ”

“ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรนะ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกหรอกที่ฉันโดนลอบฆ่าแบบนี้ล่ะ”

คำกล่าวนี้ทำให้เร็นถึงกับผงะไป

“ว่าไงนะ” เขาหรือตาลง “คนที่เขานักร่องอย่างเธอเนี่ยนะ ทำไมล่ะ”

อลิเซียร์ถอนใจออกมายาวเหยียด ก่อนจะเอนตัวพิงหัวเตียงด้วยท่ากึ่งนั่งกึ่งนอน ดวงตาที่จ้องตรงไปด้านหน้านั้นแม้จะมีประกายแห่งความมุ่งมั่นปรากฏขึ้น แต่ก็แฝงไปด้วยความสับสนจนเร็นสังเกตได้

“การกระทำของฉันคงไปกระตุ้นให้ใครหลายๆ คนไม่พอใจละมัง”

คำตอบนั้นก็ยังไม่ชัดเจนจนเร็นต้องส่ายหน้า

“ฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี”

“จุดยืนของเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงก็คือการร้องเพลงเพื่อสร้างสันติภาพ บทเพลงของเธอจะต้องสื่อเข้าไปถึงจิตใจของประชาชนให้ได้ เพื่อสร้างโลกที่ปราศจากสงคราม โลกในอุดมคติที่มนุษย์ทุกคนสามารถอยู่ร่วมกันได้โดยไม่มีการแบ่งแยกชนชั้นใดๆ ทั้งสิ้น”

ฟังแล้วเร็นก็นิ่งเงียบไป เขาเองก็พอจะเคยได้ยินเรื่องความฝันของอลิเซียร์มาบ้างเมื่อครั้งก่อนตอนที่ได้เจอกันครั้งแรก ความฝันที่อยากจะให้บทเพลงของเธอสามารถเข้าถึงจิตใจของคนฟังได้

“นายอาจจะคิดว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ แต่ฉันคิดแบบนั้นจริงๆ ฉันเชื่อว่าเสียงเพลงของฉันจะทำให้คนเราสามารถเข้าใจกันและกันได้ บทเพลงของฉันจะทำให้จิตใจของพวกเขา... อบอุ่นขึ้น”

เร็นยังคงไม่พูดอะไรออกไป เขาเคยไปค้นประวัติของเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงมาบ้างเหมือนกัน และสิ่งที่เธอได้สร้างสรรค์ไว้ก็คือบทเพลงที่ทำให้คนเราสามารถเข้าใจซึ่งกันและกันได้โดยไม่จำเป็นต้องใช้สงครามในการแก้ไขปัญหา รวมถึงผลงานของเธอที่สามารถยับยั้งสงครามลงได้หลายต่อหลายครั้งโดยที่ไม่ทำให้ผู้คนล้มตายไปเลยแม้แต่คนเดียว

“แต่ว่าการที่ฉันสามารถยับยั้งสงครามลงได้นั้นก็ทำให้ใครหลายๆ คนไม่พอใจ” อลิเซียร์ถอนใจก่อนจะหันมายิ้มให้เร็น “นายรู้จักกลุ่มคนที่เรียกตัวเองว่า เอเดน รีเปล่า”

แน่นอนว่าคนที่วันๆ แทบไม่ได้ออกมาจากห้องครัวอย่างเขาไม่มีวันจะรู้จักกลุ่มคนแบบนั้นได้เลย เร็นจึงได้แต่ส่ายหน้าให้เป็นคำตอบ เห็นดังนั้นอลิเซียร์จึงมึ่มปากมึ่นิดๆ

“ช่วงสามสิบปีที่ผ่านมาเนี่ย นายไม่สังเกตบ้างหรือว่ามีสงครามเกิดขึ้นบ่อยแค่ไหน”

ชายหนุ่มพยักหน้าเป็นคำตอบ เพราะหากเป็นเรื่องสงครามระหว่างประเทศต่างๆ นั้นเขาก็พอจะได้ยินจากข่าวตามโทรทัศน์อยู่บ้าง และตั้งแต่จำความได้ก็ได้ยินว่าประเทศนั้นประเทศนี้ทำสงครามกันบ่อยมากๆ จนแทบจะกลายเป็นเรื่องปกติไปแล้วด้วยซ้ำ

“สงครามกว่า 80 เปอร์เซ็นต์ที่เกิดขึ้นในรอบสามสิบปีที่ผ่านมา

ล้วนเป็นฝีมือของพวกเขาเอเดนทั้งสิ้น”

“ว่าไงนะ...”

เร็นถึงกับผงะกับคำกล่าวนั้น อลิเซียร์เองก็ดูจะมีสีหน้าตึงเครียดมากขึ้น

“แบบนี้เจ้าพวกนั้นก็เป็นผู้ก่อการร้ายนะสิ”

“ใช่” อลิเซียร์ถอนใจ “และสิ่งที่พวกมันต้องการจากสงครามก็คือโอกาสที่จะได้ขายอาวุธสงครามให้ประเทศที่กำลังก่อสงครามได้อย่างเต็มที่ยังไงละ นายเองก็คงจะรู้สินะว่าอาวุธนั้นมีราคาสูงแค่ไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาวะที่หลังชนฝาแบบนี้ แต่แต่ละประเทศยอมยินดีจ่ายเงินให้กลุ่มเอเดนเพื่อซื้ออาวุธที่จะทำให้ประเทศของตนเองเป็นฝ่ายชนะ... นั่นแหละคือสิ่งที่พวกมันทำมาตลอดสามสิบปี”

ยิ่งฟังเร็นก็ไม่อยากจะเชื่อ สำหรับเขาที่อยู่ในประเทศสงบสุขมาโดยตลอด เรื่องพรรคนี้แทบจะเหมือนตลกร้ายที่เคັนเสียงหัวเราะออกมาไม่ได้เลยแม้แต่น้อย

“เพียงเพื่อจะขายอาวุธสงคราม ก็เลยยุให้ประเทศต่างๆ ตีกันเนี่ยนะ” เขาถาม

“ใช่”

เร็นส่งเสียงออกมادتัง “เหอะ” ก่อนจะส่ายหน้า

“เป็นไปไม่ได้ที่พวกมันจะมีตัวตนมาจนถึงทุกวันนี้ หากพวกมันเคลื่อนไหวอย่างโจ่งแจ้งขนาดนั้นทำไมพวกผู้พิทักษ์อย่างฉันถึงไม่ถอนรากถอนโคนไปซะเลยล่ะ”

“ผู้พิทักษ์พยายามทำมาตลอดนะ” อลิเซียร์พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “พวกเขาพยายามค้นหาตัวตนที่แท้จริงขององค์กรเอเดนมาโดยตลอด แต่สิ่งที่คว่าได้กลับเป็นเหมือนควันจางๆ ต่อให้เป็นองค์กรผู้พิทักษ์ที่มีพลังอำนาจมากมาย แต่หากไม่สามารถค้นพบตัวตนของ

กลุ่มเอเดนได้ พลังที่มีก็ไร้ค่า”

“หมายความว่าไง” เร็นหรือตาลง

“ตลอดระยะเวลาสามสิบปีที่ผ่านมา ผู้พิทักษ์พยายามค้นหาตัวพวกกลุ่มเอเดนมาโดยตลอด แต่ว่าพวกนั้นเป็นเหมือนสายลม แม้จะรู้ว่ามันตัวตนแต่ก็ไม่อาจสัมผัสได้ แม้แต่พวกผู้พิทักษ์ก็ไม่รู้ว่าหัวหน้ากลุ่มคือใคร มีเชื้อชาติอะไร แม้จะจับตัวสมาชิกของกลุ่มมาได้หลายครั้ง แต่คนพวกนี้ก็จะชิงฆ่าตัวตายเพื่อไม่ให้ใครชิงข้อมูลขององค์กรไปได้ และแม้ว่าผู้พิทักษ์กวาดล้างกลุ่มเอเดนไปได้ค่อนข้างเยอะแล้ว แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลย เพราะว่าไม่อาจเข้าไปถึงผู้มีอำนาจของกลุ่มได้”

เร็นขมวดคิ้ว เขาแทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่าในโลกใบนี้จะมีองค์กรผู้ก่อการร้ายที่สามารถต่อกรกับผู้พิทักษ์ได้อยู่ด้วย

“เพราะแบบนี้ใช่ไหม ใ้พวกบ้านั้นถึงได้คิดจะฆ่าเธอ” เร็นกำมือแน่น “เพียงเพราะว่าเธอต้องการร้องเพลงเพื่อสร้างสันติภาพ คนพวกนี้ถึงคิดว่าเธอเป็นก้างหินโตที่จะทำให้พวกมันไม่สามารถทำธุรกิจเลวๆ ต่อไปได้”

เร็นเข้าใจเรื่องราวได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งอลิเซียร์ก็ได้แต่พยักหน้ารับนิ่งๆ เท่านั้น เมื่อเห็นเขาก็ยิ่งรู้สึกโมโหใจขึ้น

“เพราะเรื่องแค่นี้แหละ พวกมันถึงคิดจะฆ่าเธออะนะ”

อลิเซียร์ยิ้มให้แทนคำตอบ แม้ว่าจะเป็นรอยยิ้มที่ฝืนอย่างชัดเจนก็ตาม

“แต่ก็เพราะเรื่องแค่นั้นแหละ ที่ทำให้โลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่า สงครามนะ”

ประโยคนี้เองที่ทำให้เร็นถึงกับอึ้ง พุดอะไรไม่ออก เขาู้ดีว่าสำหรับตัวเองยังอ่อนต่อโลก ผิดกับอลิเซียร์ที่ผ่านสมรภูมิมามากแล้ว หลายต่อหลายครั้ง ได้พบได้เห็นอะไรมากมาย แต่ถึงกระนั้นเขาก็มอง

ออกว่าหญิงสาวรู้สึกเสียใจแค่ไหนที่การกระทำของเธอไม่ได้ช่วยให้โลกใบนี้สงบสุขขึ้นเลย

ราวกับรู้ว่ากำลังทำให้คนตรงหน้าเป็นกังวลมากแค่ไหน จู่ๆ อลิเซียก็เปลี่ยนสีหน้าอย่างรวดเร็วจนไม่น่าเชื่อ รอยยิ้มหวานสดใสที่แสนคุ้นเคยปรากฏขึ้นจนทำให้เร็นผงะไป

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า ระดับเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงคนนี้น่ะสบายหายห่วง” เธอเอื้อมมือไปตบไหล่เขาบ้าง “ฉันน่ะนะ จะไม่ยอมล้มเลิกความฝันของตัวเองหรอก ฉันจะร้องเพลงตลอดไป แล้วก็สร้างโลกที่ปราศจากสงครามด้วยเสียงเพลงของฉันให้ได้เลย ให้อพวกเอเดนน่ะฉันไม่กลัวหรอก”

ว่าแล้วก็ตีไหล่ของเร็นไปเรื่อยๆ กระทั่งเขาต้องจับมือบอบบางข้างนั้นเอาไว้ ดวงตาเพร็ดดอตจ้องเขม็ง

“ถึงเธอจะไม่กลัว แต่ว่าฉันก็ยังห่วงเธออยู่ดี ไม่รู้หรือไม่ว่าสิ่งที่เธอกำลังเผชิญหน้าอยู่น่ะอันตรายมากแค่ไหน”

คำกล่าวนี้ทำให้อลิเซียร้องไปนิดๆ อาจเป็นเพราะดวงตามกริบคู่สวยตรงหน้าทอประกายเป็นห่วงอย่างจริงจัง ทำให้เธอรู้สึกอับอายขึ้นอย่างบอกไม่ถูก อลิเซียจึงฉวยมือของเร็นไปวางไว้บนหน้าผากของเธอเบาๆ ชายหนุ่มได้แต่เลิกคิ้วขึ้น นึกสงสัยว่าคนตรงหน้าคิดจะทำอะไรกันแน่

“ตั้งแต่เด็กๆ แล้วนะ เวลารู้สึกเหนื่อยหรือท้อใจ ฉันมักจะไปอ้อนคุณพ่ออยู่บ่อยๆ แล้วท่านก็จะลูบหัวฉันอย่างอ่อนโยนเสมอ ถ้าไม่ทำอะไร...ตอนนี้ฉันอยากจะทำอ้อนนายได้รึเปล่า”

เร็นนิ่งไป แล้วหัวเราะออกมาเบาๆ ขยับมือค่อยๆ ลูบศีรษะของคนตรงหน้าอย่างอ่อนโยนที่สุด ทำให้อลิเซียปรืดตาลงพร้อมกับยิ้มอย่างสบายใจขึ้นมา

“อันที่จริง ฉันเองก็รู้สึกท้อนิดหน่อยละนะที่ต้องมาเจอกับเรื่องในวันนี้ แต่ถ้าได้มาซาร์จแบตแบบนี้ก็ไม่ใช่ไรแล้วละ”

พูดจบเธอก็กุมมือของเร็นเอาไว้แน่น

“ฉันไม่ใช่ไรแล้วละ” เธอเอ่ยพร้อมกับเปิดดวงตาขึ้นอีกครั้งอย่างเข้มแข็ง “ต่อให้ต้องเจอเรื่องหนักหนาสาหัสแค่ไหนฉันก็พร้อมจะลุยต่อแล้ว ไม่ต้องห่วงนะ ฉันไม่ตายง่ายๆ หรอก ให้สัญญาเลยกะอีแค่พวกผู้ก่อการร้ายกระจอกๆ นะเธอจะมาสู้ท่านอลิเซียร์คนนี้ได้จริงมั้ยละ”

หญิงสาวว่าแล้วก็ยิ้มร่า สำหรับเร็นแล้วมันช่างเป็นรอยยิ้มที่เจิดจ้าที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมา อลิเซียร์ เซซิล เป็นผู้หญิงที่เข้มแข็งที่สุดเท่าที่เขารู้จัก เธอเป็นคนมองโลกในแง่บวกอย่างไม่น่าเชื่อ เพราะหากเป็นเขาที่ต้องมาอยู่ในสถานการณ์เดียวกันแล้ว คงไม่สามารถเดินมาได้ไกลเท่ากับเธอคนนี้หรอก

ยิ่งได้เห็นก็ยิ่งทำให้เขารู้ว่า ตัวเองยังเด็กนัก

เขายังต้องเรียนรู้เรื่องของโลกนี้อีกเยอะมากจริงๆ

“เราเลิกคุยเรื่องน่าเบื่อกันดีกว่า”

อลิเซียร์ตัดบทด้วยรอยยิ้มร่าเรจ ก่อนจะทิ้งตัวเอนหลังลงบนเตียงอีกครั้ง ส่วนเร็นที่เพิ่งจะดึงมือคืนมาก็ดูจะเซินนิดๆ แต่ก็เก็บอาการทางสีหน้าได้เก่งอย่างไม่น่าเชื่อ

“ที่สถาบันผู้พิทักษ์เป็นยังไงบ้างละ สามเดือนแรกเขาคงจะเคี้ยวพวกนายกันหนักมือเลยสิ”

อลิเซียร์ถามพร้อมก้มหยิบแอปเปิลรูปกระต่ายขึ้นมากัด

“น่าเบื่อจะตายไป” เร็นแบ่ปาก “วันๆ ได้แต่นั่งอยู่ในห้องเรียนแถมยังสอนแต่เรื่องยากๆ ทั้งนั้น พวกเพื่อนๆ ฉันก็คงจะสบายกันหรอก แต่ละคนเรียนกันเก่งๆ ทั้งนั้น แต่พวกไม่ถนัดวิชาการแบบฉันนะง่อย

รับประทานเลยละ”

สาวน้อยเจ้าของเรือนผมสีฟุ้งกับลอนด์หัวเราะเสียงใสออกมาทันที

“ปีแรกๆ เขาก็ต้องยึดพวกพื้นฐานให้นายเรียนก่อนสิ ความรู้ทั่วไปมันก็สำคัญนะ ยิ่งถ้านายฝันอยากจะได้เดินทางไปทั่วโลกละก็ ขึ้นความรู้เท่าทางอ้อมมีหวังตายตั้งแต่ยังไม่ทันก้าวออกจากแอนทาเรสเลยมั้ง”

“ฉันก็รู้” เร็นถอนใจยาวเหยียด “แต่ให้ตายเถอะ ไม่เห็นจะต้องมายัดกันขนาดนี้ก็ได้เนี่ย ยิ่งฉันไม่เคยเรียนเรื่องพวกนี้มาก่อนยิ่งปวดหัวหนักเข้าไปใหญ่ เรียนหนักในห้องยังไม่พอ กลับบ้านมาต้องเจอเพื่อนเจ้าระเบียบบางคนมาบังคับตัวให้อีก ปวดหัวจะตาย”

“แหม น่าสงสารจริงๆ นะคะ” อลิเซียยิ้มมว่า

“แถมวันๆ ก็เอาแต่เรียนอยู่ในห้อง พวกวิชาภาคปฏิบัติก็มีแต่เรื่องน่าเบื่อ อุตส่าห์หวังว่าจะได้ออกไปทำภารกิจข้างนอกสถาบันบ้าง ก็ไม่เห็นมันจะมีแว่วว่าจะได้ทำเลยซักนิด อยู่เฉยๆ จนสนิมจะเกาะตัวอยู่แล้วเนี่ย”

หญิงสาวฟังแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าอ่อนใจ แต่ก็ยังมีรอยยิ้มที่แฝงความเอ็นดูปรากฏขึ้น

“สถาบันเขาคงไม่ยอมให้พวกเด็กปีหนึ่งที่ไม่มีประสบการณ์กับพื้นฐานออกไปทำภารกิจง่ายๆ หรอก ตอนอยู่ปีหนึ่งนายคงไม่ได้ออกไปทำภารกิจอะไรมากมาย กว่าที่จะได้ออกไปลุยจริงๆ จังๆ ก็ต้องปีสองขึ้นไปโน่นแหละ เพราะฉะนั้นตอนนี้ก็อัดพื้นฐานให้แน่นๆ เข้าไว้ก่อนละกัน”

“ฉันกลัวว่ามันจะแน่นไปจนสมองระเบิดเอาน่ะสิ” เร็นบ่นปาก

“ถ้านายไม่มีพื้นฐานที่แน่นละก็ ระวังจะกลายเป็นผู้พิทักษ์ห่วยๆ

นะ ดูอย่างฉันสิ กว่าจะมาเป็นนักร้องได้ถึงทุกวันนี้ยังต้องผ่านการซ้อมอะโรมาสารพัด โลกนี้มันไม่มีอะไรที่ได้มาแบบสำเร็จรูปโดยไม่ต้องใส่ความพยายามลงไปหรอก เข้าใจมั๊ย”

เร็นฟังแล้วก็ได้แต่แบ่ปาก อลิเซียร์หัวเราะขำทำทางเหมือนเด็กของเขา เธอเองก็รู้อยู่ตั้งแต่แรกแล้วว่าคนอย่างอิตานี่ไม่ถูกชะตากับการนั่งเรียนนิ่งๆ อยู่ในห้องเรียนเงียบๆ เป็นแน่

“นี่ แล้วนายรู้ใหม่ว่าเร็วๆ นี่ฉันจะเปิดไลฟ์คอนเสิร์ตที่แอนทาเรสด้วยนะ”

จู่ๆ อลิเซียร์ก็เปลี่ยนเรื่องเสียดีๆ จนเร็นชะงักไปและเผยรอยยิ้มขึ้นมา

“จะไม่รู้ได้ยังไงกันล่ะ ก็เจ้าอัลคนเมื่อกี้นี่นะเล่นพูดกรอกหูฉันทุกวันหลังอาหารเลยด้วยซ้ำ แล้วจะบอกให้ว่าหมอนี่นะแฟนพันธุ์แท้เธอเลยนะ ฉันเห็นมันนั่งดู MV ของเธอวันหนึ่งๆ ตั้งไม่รู้กี่รอบ บางทีก็เห็นร้องตามเดินตามเธอด้วย เห็นแล้วขงลุกโ่งก็ไม่รู้”

“ร...เธอ”

อลิเซียร์รับคำด้วยสีหน้าแปลกๆ เธอพยายามจะยิ้มออกมาให้ดูเป็นธรรมชาติที่สุดจนเร็นต้องหันตามอง

“ไม่ต้องทำหน้ารังเกียจขนาดนั้นหรอกน่า เห็นต๊องๆ แบบนั้นแต่นิสัยดีมากนะขอบอก ฉันนะได้หมอนั้นช่วยไว้หลายเรื่องเสียวะ ฉันยังคิดเลยนะถ้าเกิดไม่มีอัลมาเรียนด้วยมีหวังโดนไล่ออกจากสถาบันไปตั้งแต่อาทิศย์แรกแล้วด้วยซ้ำไป”

“อ้อ ฉันก็ไม่ได้คิดอะไรมากหรอก แฟนๆ ที่เขาเชียร์ฉันเยอะกว่านี้มือออกถมไป บางคนอาการหนักกว่านี้อีก ฉันยังไม่รังเกียจพวกเขาเลย”
ได้ยินดังนั้นแล้วเร็นก็ยิ้มกว้างก่อนจะเอียงคอดินๆ

“แล้วเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นมา ไลฟ์คอนเสิร์ตของเธอไม่ต้องเลื่อนไป

ก่อนหรือไงเนี่ย”

ใช่ เพราะหากเจ้าตัวยังนอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลแบบนี้ การที่จะออกไปกระโดดเหิงๆ อยู่บนเวทีคอนเสิร์ตก็แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย

“ก็อาจจะต้องเลื่อนวันแสดงไปอีกซักสองสามอาทิตย์ละนะ แต่ไม่ต้องห่วงไปหรอก ไลฟ์คอนเสิร์ตของฉันทันจะต้องเปิดแสดงให้แฟนๆ ชมอย่างแน่นอนจ้ะ”

ว่าแล้วก็ขยิบตาให้ด้วยท่าทางน่าเอ็นดู ทว่าเร็นกลับไม่รู้สึกลึ่กึ่นิดกับประโยคนั้นเท่าไรนัก

“ป...เป็นอะไรไปล่ะ” อลิเซียร์แปลกใจ

“เธอแน่ใจหรือที่จะจัดไลฟ์คอนเสิร์ตในตอนนี้นะ ตอนนีเธอโดนเจ้าพวกนั้นหมายหัวอยู่ แล้วงานที่ต้องไปอยู่ในสถานที่ล่อเป้าแบบนี้ มันจะไม่ยิ่งเป็นอันตรายเข้าไปใหญ่หรือ”

อลิเซียร์เองก็คิดเอาไว้แล้วว่าเร็นจะต้องเป็นกังวลเรื่องนี้ เธอจึงเผยรอยยิ้มหวานให้เขาเห็น และยกมือเรียวยาวขึ้นแตะแก้มของเขาอย่างอ่อนโยน

“บอกแล้วไงว่าไม่ต้องเป็นห่วง ถ้าฉันทันบอกว่าไหวก็คือไหว อีกอย่างนายก็ช่วยทำให้พลังงานของฉันทันกลับมาเต็มถึงอีกครั้งหนึ่งแล้วนี่”

“แต่ว่า...”

“ฉันทันนะเคยไปร้องเพลงในสนามรบที่สาตกระสุนกันไม่เลียงมาแล้วด้วยซ้ำ นับประสาอะไรกับเวทีคอนเสิร์ตแบบนี้ล่ะจ๊ะ” ว่าแล้วก็ขยิบตาให้ “เพราะฉะนั้นอย่าห่วงไปเลยนะ”

เร็นพูดอะไรไม่ออก แววดตาของเธอนั้นเป็นแววดตาของคนที่ย่อมไปด้วยความฝัน มันเป็นแววดตาของคนที่มีงมงันจะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปด้วยใจรักอย่างถึงที่สุด ซึ่งเขารู้ดีว่าต่อให้พูดยังไงอลิเซียร์ก็จะมีวันเปลี่ยนใจ เลยได้แต่จำใจพยักหน้ารับไปอย่างนั้นเอง

“นี่ แล้วรู้รีไปเล่าว่าตอนนี้ฉันมีบัตรคอนเสิร์ตแบบ VIP เหลืออยู่ตั้งหลายใบเลยนะ”

จู่ๆ เธอก็เปลี่ยนเรื่องแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยอีกครั้ง ทว่ารอบนี้เร็นรู้ดีว่าแม่สาวน้อยตรงหน้ากำลังสื่ออะไรกับเขา ซึ่งแน่นอนว่าเจ้าคนขี้แกล้งทำเป็นมีเงินเอาไว้ก่อนเพื่อความได้เปรียบ

“หรือ...”

เขาทำเป็นรับคำไปส่งๆ ทำเอาอลิเซียรีอ้าปากค้าง

“ก็ฉันบอกว่ามีบัตรเหลืออยู่ไงเล่า” อลิเซียรีพูดซ้ำด้วยเสียงที่ชักจะแข็ง ซึ่งเร็นก็ยังคงตีหน้าเซ่อต่อ

“แล้วมันยังงีเล่า”

“ก็บัตรมันเหลือเยอะใช่ไหมล่ะ แล้วฉันก็ไม่รู้จะเอาไปให้ใครด้วย”

“รู้แล้วว่ามันมีบัตรเหลือเยอะ ก็แล้วมันยังงีล่ะ”

อลิเซียรีชักจะมีอาการหน้าขึ้นสีนินๆ แถมแก้มสองข้างก็เริ่มป่องด้วยอาการงอน

“บัตรแบบ VIP เขียวนะ ฉันอุตส่าห์หาให้โอน่าไปขอไว้ตั้งเยอะ แล้วมันเหลือเนี่ย ที่นั่งแบบชั้นลอยติดเวทีเห็นชัดแจ๋วเลยด้วย”

“อ้อ ก็ดีเนอะสมเป็นบัตรระดับ VIP แล้วราคามันเท่าไรหรือ”

“ราวๆ สองหมื่นเหรียญละมั้ง...เอ๊ย! ไม่ใช่สิ ก็ฉันบอกแล้วไงว่ามันเหลือ”

“ก็รู้แล้วว่ามันเหลือ ก็แล้วมันยังงีเล่า”

ฝ่ายชายชักสนุกที่ได้แกล้ง ขณะที่ฝ่ายหญิงเองก็เริ่มรู้ตัวแล้วว่ากำลังโดนปั่นหัวอยู่แน่ๆ สุดท้ายเจ้าหล่อนก็ไม่รู้จะรับมือยังไงดี เลยได้แต่เมินหน้าหนีไปอีกทางพร้อมกับกระซอกเสียง

“ช่วยมาดูฉันเล่นไลฟ์ได้รีเปล่าล่ะ”

สุดท้ายก็ต้องเป็นฝ่ายยอมจ้อจนได้ เร็นเห็นท่าทางที่เมินหน้าหนี

ไปจนเห็นสีแดงจัดจ้านลามมาถึงใบหูนั้นแล้วก็ได้แต่ยิ้มขำ

“นี่คิดจะชวนฉันไปออกเดทอีกแล้วหรือจะคนสวย”

คำถามด้วยน้ำเสียงกวนประสาทนั้นไม่ได้เรียกให้อลิเซียรหันกลับมาองได้เลย มีหน้าขำขึงยังทำให้เธออายขึ้นไปอีก

“แล้วแต่จะคิด ถ...ถ้านายไม่อยากจะไปก็ไม่เป็นไรนะยะ ฉันเอาบัตรไปขายหน้างานเป็นบัตรผีก็ได้ ดีเหมือนกันจะได้มีเงินไปชอปปิงตังๆ ขว้างๆ โดยไม่ต้องไปจ้อ...”

“ไปสิ”

เร็นตัดบทด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนก่อนอลิเซียจะร่ายยาวไปมากกว่านี้ พลันดวงตาสีครามกลมโตก็ตวัดกลับมาองชายหนุ่ม เธอจึงรู้ว่าผู้ชายคนนี้ก็มียอยยิ้มที่อ่อนโยนไม่ใช่เล่น

“งานนี้ฉันต้องไปอยู่แล้ว...ไม่สิ ต้องไปแน่ๆ ฉันให้สัญญาเลย”

คำกล่าวนั้นทำให้อลิเซียยิ้มออกมาได้ทันที

“สัญญาแล้วนะ”

“อ้อ แล้วฉันพาเพื่อนมาดูได้ด้วยไหม้ย” เร็นถาม

“ได้แน่นอน ฉันเตรียมเผื่อพวกเพื่อนๆ ของนายไว้แล้ว บอกให้พวกเขาмаกัันให้ได้เลยนะ”

“จ้าๆ”

เร็นโบกมือหย้อยๆ นึกขำแม่เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงตรงหน้าอย่างบอกไม่ถูก ทั้งที่ก่อนหน้านี้เพิ่งจะเห็นเธอเป็นยอดหญิงแกร่งที่ไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใดอยู่หมาดๆ แต่ตอนนี้เขากลับเห็นเธอเป็นเพียงสาวน้อยวัยใสธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้นเอง

“งั้นวันนี้ฉันกลับก่อนดีกว่า”

เร็นลุกพรุดขึ้นจากเก้าอี้หลังจากที่เหลือบไปเห็นเข็มบนนาฬิกาแขวนผนังชี้เวลา 5 โมงเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่เขาคควรจะกลับไปทำอาหาร

เย็นให้พวกเพื่อนๆ ได้แล้ว

“นี่ก็วิ่งแจ้นออกมาจากสถาบันทันทีที่ได้ยินเรื่องของเธอโดยไม่ได้บอกใครไว้เลย ปานนี้เจ้าพวกบ้านนั้นคงจะรอข่าวเย็นฝีมือฉันอยู่นะ อีกลอย่างเธอเองก็จะได้พักผ่อนมากๆ ด้วย”

“อ้อ ยังไงก็ขอบใจมากนะที่มาเยี่ยม”

แม้จะมีสีหน้าเสียตาย แต่อลิเซียเองก็รู้สึกเกรงใจที่เร็นต้องสละเวลาของผู้พิทักษ์เพื่อมาเยี่ยมเธอแบบนี้เหมือนกัน

“อ้อ แล้วก็ยังมีอีกเรื่องนะ”

เร็นล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อตัวนอกของเครื่องแบบผู้พิทักษ์และหยิบของบางอย่างยื่นให้อลิเซีย ซึ่งพอมองดูดีๆ แล้วจึงรู้ว่ามันเป็นคือ...

“โทรศัพท์มือถือ?” เธอเลิกคิ้วขึ้น

“ใช่ เครื่องนี้ฉันเพิ่งซื้อเมื่อปลายปีที่แล้ว สภาพใหม่ไม่เคยทำตกไม่เคยทำเปื้อน มีระบบเชื่อมต่อวทย-พายุ ถ่ายรูป ดูหนังฟังเพลงอะไรได้หมดทุกอย่าง”

ยิ่งได้ฟังคำบรรยายแล้วอลิเซียก็ยิ่งสงสัยว่าจู่ๆ นายนี้จะมาโฆษณาสรรพคุณโทรศัพท์ให้เธอฟังทำไม

“แล้วยังไงเธอ” อลิเซียก็เอียงคอถาม

“นี่คิดจะยืมหรือไง”

“ไม่ๆ ฉันไม่ได้กวน ก็จู่ๆ นายจะเอาโทรศัพท์มือถือของนายมาให้ฉันดูทำไม”

“ฉันไม่ได้ให้ดู แต่เอามาให้เธอเลยต่างหาก”

ยิ่งได้ยินแบบนี้อลิเซียก็ผงะไปทั้งที่ยังยิ้มขำ

“แล้วจู่ๆ นายเอาโทรศัพท์ของตัวเองมาให้ฉันทำไมเนี่ย”

“ก็เธอน่ะไม่ยอมให้เบอร์ฉัน แล้วถ้าเกิดว่าฉันอยากจะติดต่อกับ

เธอยืนมาจริงๆ จังๆ จะทำยังไงล่ะ...ไม่รู้ละ ฉันบังคับใช้เลยก็แล้วกัน ระหว่างทางฉันซื้อซิมการ์ดเปิดเบอร์ใหม่มาให้แล้ว ส่วนสายซาร์ทมีอยู่ในตัวเครื่องแล้ว เป็นแบบปลั๊กหัวเดียวนะ ใช้งานไม่ต้องห่วงเลย”

ไม่พูดเปล่า เเรินจัดการยัดโทรศัพท์มือถือใส่่มือของอลิเชียร์ทันที เล่นเอาเธอหัวเราะเสียงดังลั่น

“นี่พอนายขอเบอร์สาวๆ ไม่ได้ก็ถึงกับลงทุนซื้อเครื่องเพื่อมาใช้ติดต่อด้วยเลยหรอ มุกนี้ไม่รวยจริงใช้ไม่ได้นะเนี่ย”

ว่าแล้วก็หัวเราะชอบใจเข้าไปใหญ่ ส่งให้ชายหนุ่มกลายเป็นฝ่ายทำหน้ามุ่มบ้าง

“ก็ฉันไม่รู้จะทำยังไงแล้วนี่!” เเรินโวยวาย

ยิ่งเห็นท่าทางเงินๆ ของพ่อหนุ่มตรงหน้าอลิเชียร์ยิ่งชอบใจ แม้จะเป็นวิธีที่โคตรลงทุนแต่ก็ต้องยอมรับว่ามันทำให้เธอแอบปลื้มอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน สุดท้ายหญิงสาวจึงกุมโทรศัพท์เครื่องนั้นเอาไว้แน่น

“นายใช้โทรศัพท์มือถือสีชมพูเนี่ยนะ เป็นผู้ชายจริงๆ หรือเปล่าอะ” เธอถามยิ้มๆ เพราะโทรศัพท์เครื่องนี้เป็นสีชมพูหวานทีเดียวนะ

“ก็ฉันไม่ได้เป็นคนซื้อเองนี่ ลูกน้องที่ร้านอาหารทนมไม่ไหวกับโทรศัพท์โทรมาๆ ของฉัน คุณเธอก็เลยไปซื้อเครื่องนี้มาให้เป็นของขวัญวันเกิด แถมยังเลือกสีที่ตัวเองชอบซะอีก ฉันไม่อยากจะใจก็เลยใช้มาจนเพิ่งจะมาได้ PDS จากทางสถาบันเนี่ยแหละ”

คำอธิบายนั้นทำให้เธอยิ้มออกมา

“ก็ได้ อย่างน้อยมันก็เป็นสีโปรดของฉันละนะ จะรับไว้ก็แล้วกัน” ได้ยินดังนั้นแล้วเร็นก็ฉีกยิ้มกว้างทันที

“ถ้ามีเรื่องเดือดร้อนหรืออยากจะทำปรึกษาคุยอะไรก็โทรมาได้เลยนะ เเริน ออร์แกน คนนี้เปิดให้บริการ 24 ชั่วโมงเลยละ”

“เจ้าค่ะ” อลิเชียร์รับคำสั่งเสียงใส

“อัล กลับกันได้แล้ว”

ไม่ช้าเร็นก็เดินออกมาจากห้องพัก VIP เขาส่งเสียงเรียกหาเพื่อนสนิทก่อนจะมองไปรอบๆ หวังว่าเจ้าเพื่อนคนนี้จะนั่งรออยู่ตรงจุดเก้าอี้โซฟาแถวๆ นั้น แต่ที่ไหนได้กลับไม่มีใครอยู่เลย แม้กระทั่ง ไอโน่าเจนิส ที่ควรจะคอยระวังเรื่องความปลอดภัยของอลิเซียร์

“หายไปไหนกันหมดเนี่ย”

เข่าบนขึ้นมอลอยๆ ก่อนจะมองซ้ายมองขวา ตลอดทางเดินในตึกของโรงพยาบาลนั้นแทบจะไม่มีใครเดินผ่านไปมาเลยด้วยซ้ำ อาจจะเพราะเป็นห้องพักแบบ VIP และเป็นระบบรักษาความปลอดภัยของทีมงานของไอโน่าก็เป็นได้

ทว่าเมื่อเร็นเดินตรงไปตามทางเดินเรื่อยๆ เขาก็เห็นอัลวิสยืนอยู่ตรงโถงตรงกลางชั้นซึ่งมีปอน้ำพุเล็กๆ กับชุดเก้าอี้โซฟารับแขกตั้งอยู่ซึ่งพอสังเกตดีๆ จึงได้รู้ว่าเจ้าเพื่อนตัวเล็กกำลังยืนคุยอยู่กับคุณไอโน่าผู้จัดการของอลิเซียร์ด้วยสีหน้าเคร่งเครียดพอสมควร

พอเร็นตั้งท่าจะเดินเข้าไปหา อัลวิสก็เหลือบมาเห็นเขาพอดี ทั้งสองคนจึงหยุดคุยกันและเปลี่ยนสีหน้าอย่างรวดเร็ว

“คุยอะไรกันเหรอกครับ ท่าทางเครียดเชียว”

เร็นเอ่ยทัก เขาเองก็รู้ว่าอัลวิสเป็นคนอหฺยาศัยดี เข้ากับคนอื่นได้ง่าย แต่ก็น่าแปลกที่เจ้าหมอนี้จะมาคุยกับคุณไอโน่าด้วยสีหน้าเคร่งเครียดแบบนี้

“เอ่อ ไม่มีอะไรเหรอกครับ”

อัลวิสโบกมือไปมาด้วยสีหน้ามีพิรุณสุดๆ จนเร็นต้องหรีตามองแล้วเหลือบไปทางไอโน่าที่ยังคงยิ้มหวานเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาเลยได้แต่ทำเป็นไม่ใส่ใจทั้งที่นึกแปลกใจอยู่ไม่น้อย

“คุยกับคุณหนูเสร็จแล้วลึนะคะ วันนี้ดิฉันต้องขอขอบคุณจริงๆ ที่

อุตส่าห์สละเวลามาเยี่ยม บอกตามตรงว่าก่อนหน้าเธอจ้อยสนิทเลย
ละคะที่โดนเล่นงานก่อนจะขึ้นคอนเสิร์ตแบบนี้ แต่ว่าพอได้เจอคุณ
เธอก็ว่าเรื่องขึ้นมาทันทีเลย”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมเต็มใจมาอยู่แล้ว”

เร็นหันไปยิ้มรับ ทว่าเพียงพริบตารอยยิ้มนั้นก็หายไปจนไอน่า
ต้องเป็นฝ่ายตกใจบ้าง

“คุณไอน่าครับ เรื่องที่ยังจะให้ย้ายตัวแปรขึ้นไปแสดงสดบนเวที
แบบนี้เนี่ยะ คุณแน่ใจแล้วหรือ ก็รู้ไม่ใช่หรือครับว่ามันเสียง”

คำกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังนี้ทำให้ผู้จัดการสาวต้องถอนใจออกมา
มาเฮือกใหญ่

“ฉันทราบดีค่ะ” เธอว่า “คุณไม่คิดหรือคะว่าฉันเองก็พยายาม
จะบอกให้เธอเลื่อนคอนเสิร์ตครั้งนี้ไปเหมือนกัน แต่ก็ตามสไตล์คุณหนู
นั่นแหละคะ พุดยังไงเธอก็ไม่ฟัง คุณเองก็น่าจะรู้ดีนี่คะ”

เร็นเองก็พุดไม่ออก ขนาดเขาที่รู้จักกับอลิเชียร์มาไม่นานยังรู้สึก
ได้ถึงความมุ่งมั่นของเธอ นับประสาอะไรกับไอน่าที่ดูแลอลิเชียร์มาโดย
ตลอด ทำไมจะไม่เข้าใจถึงความรู้สึกของเธอ

“ถ้าเป็นไปได้ ฉันก็อยากจะเลื่อนทั้งคอนเสิร์ตแล้วงานที่ต้อง
ออกไปในที่สาธารณะทั้งหมดไปเหมือนกันคะ แต่พุดยังไงเธอก็ไม่ยอม”
ว่าแล้วก็ถอนใจอีกคำรบ “อีกอย่าง การที่จะได้ขึ้นเล่นไลฟ์คอนเสิร์ตที่
สตาร์ฮอลล์ ในแอนทาเรสนะคือความฝันตั้งแต่สมัยเด็กๆ ของคุณหนู
แล้วละคะ”

“สตาร์ฮอลล์?”

เร็นเลิกคิ้วขึ้นนิดๆ ก่อนจะหันไปมองเจ้าเพื่อนตัวเล็กที่มีคุณค่า
ไม่ต่างอะไรไปจากสารานุกรมเคลื่อนที่ ซึ่งอัลวิสก็ไม่ทำให้ผิดหวังเลย
แม้แต่น้อย

“สตาร์ฮอลล์ เป็นสถานที่ที่ใช้จัดงานคอนเสิร์ตหรือละครเวทีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกนะครับ หากซูเปอร์สตาร์จะขึ้นชื่อว่าประสบความสำเร็จจริงๆ ก็จะต้องผ่านการขึ้นเวทีที่นี้อย่างน้อยๆ คนละครึ่งนะครับ เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นความฝันของนักร้องทุกคนที่จะได้ขึ้นแสดงสดที่นี่กัน”

ได้ยินดังนั้นแล้วเร็นจึงถอนใจออกมาอีกคน เขาพอจะเข้าใจแล้วว่าทำไมโอลิเวียถึงได้ให้ความสำคัญกับการเล่นคอนเสิร์ตในครั้งนี้มากที่สุดทำก็เลยได้แต่ยกมือขึ้นกุมขมับเท่านั้นเอง

“ยายตัวแสบเอ๊ย...” รำพึงออกมาเบาๆ แล้วจึงงยหน้าขึ้นมองไอน่าอีกครั้ง “ถ้าฉันผมคงต้องฝากให้คุณช่วยดูแลยายตัวแสบให้มากกว่านี้ด้วยนะครับ ผมรู้สึกได้เลยว่าเรื่องมันต้องไม่จบลงแค่นั้นแน่ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าครึ่งหน้าพวกมันลงมืออีก วิธีการต้องไม่ธรรมดาแน่ๆ”

“คะ” ไอน่าพยักหน้ารับด้วยสีหน้าจริงจัง “ฉันจะจัดการให้รัดกุมมากกว่านี้แน่นอน”

“แล้วถ้ามีอะไรต้องติดต่อผมนะครับ ผมจะมาช่วย ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม”

คำกล่าวนี้ส่งให้ผู้จัดการสาวยิ้มรับทันที

“คะ คุณเร็นเองก็ไม่ต้องเป็นกังวลอะไรมากไปนะคะ ถึงจะเป็นแบบนี้แต่ฉันเองก็เคยเป็นผู้พิทักษ์ และเป็นรุ่นพี่ของพวกเขาคุณมาก่อน เพราะฉะนั้นฉันรู้วิธีการรับมือคนพวกนี้ดีคะ”

พูดแล้วเธอก็ล้วงมือเข้าไปในคอเสื้อก่อนจะหยิบเทียร์ซึ่งมีผลึกสีเหลืองออกมาให้เห็น แม้เร็นจะประหลาดใจไม่น้อย ทว่าเมื่อคนตรงหน้านั้นเคยเป็นหนึ่งในผู้พิทักษ์มาก่อนแล้วละก็คงจะเบาใจขึ้นมาได้บ้าง อย่างน้อยๆ ที่ไอน่าสามารถปกป้องโอลิเวียเอาไว้ได้อย่าง

ยอดเยียมในวันนั้นก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเธอก็เป็นผู้พิทักษ์มือดีคนหนึ่ง

“ถ้าอย่างนั้นวันนี้ผมสองคนขอตัวกลับไปก่อนนะครับ”

“คะ ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพนะคะ”

“ครับ”

สองหนุ่มรับคำกันเสียงใส ก่อนจะแยกย้ายกันไป โดยเร็นและอัลวิสเดินเข้าไปในลิฟต์และกดปุ่มเลือกชั้นเพื่อที่จะเดินทางกลับบ้านกันเสียที่

“ถือว่าโชคดีมาก ๆ เลยนะครับที่คุณอลิเซียร์ไม่เป็นอะไร”

อัลวิสเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มหลังจากที่กดปุ่มลงไปยังชั้นหนึ่งของโรงพยาบาล ทว่าคำกล่าวนั้นไม่ได้ทำให้เร็นผ่นสีหน้าที่ตึงเครียดลงไปได้เลย

“เป็นอะไรไปหรือครับคุณเร็น”

คำถามนั้นส่งผลให้เร็นต้องเหลือบตากลับมามองเพื่อนตัวเล็ก ก่อนเอนพิงกำแพงลิฟต์ เยกหน้าขึ้นด้วยท่าทางอ่อนใจ

“ฉันรู้สึกไม่ดีเลยอัล...” เขาพูดเสียงอ่อย

“ผมเองก็เหมือนกันครับ แต่ก็ดีแล้วละครับที่ไม่มีใครเคราะห์ร้าย เพราะเหตุการณ์วางระเบิดครั้งนี้”

“ไม่... ไม่ใช่เรื่องนั้น”

เร็นส่ายหน้าก่อนจะขมวดคิ้ว แสดงสีหน้าตึงเครียดจริงจังอย่างที่อัลวิสไม่เคยเห็นจากเพื่อนอารมณ์ดีคนนี้มาก่อน ดวงตาสีเขียวเพร็ดอตวาวโรจน์น่ากลัวจนเขาไม่ออกเลยว่าชายคนนี้กำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

“ฉันรู้สึกไม่ดีเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย ลางสังหรณ์ของฉันมันบอกเลยว่าเรื่องนี้ยังไม่จบแค่นี้หรอก เจ้าพวกนั้นมันจะต้องลงมืออีก”

สิ้นคำพูดเขาก็ยกมือขึ้นบีบหัวคิ้วจนอัลวิสที่มองอยู่ถึงกับพูดอะไรไม่ออก เร็นเองก็รู้ดีว่าหากเขาไม่ตัดสินใจทำอะไรสักอย่างละก็

ทุกอย่างคงจะสายเกินไป

“อัลนายรู้จักพวกเอเดนอะไรนั่นมั๊ย” เขาหันไปถาม

“เอเดน? พวกที่วางระเบิดคุณอลิเซียร์นะเหรอครับ ก็ต้องรู้จักสิครับ พวกนี้นะก่อเรื่องแต่ละทีมีแต่คดีระดับชาติทั้งนั้นเลย...ว่าแต่คุณเร็นถามทำไมเหรอครับ”

“ฉันอยากได้ข้อมูลของพวกมัน ทั้งหมดเลย”

3

หน่วยจ่ายภารกิจ

“ถ้าอย่างนั้นโฮมรุมกันเท่านี้พอ วันนี้ก็ตั้งใจเรียนเข้าละ
เจ้าพวกลูกเจี๊ยบทั้งหลาย”

เสียงหวานๆ ของอาจารย์สาว เรมิเอล วอร์คเกอร์ เป็นสัญญาณ
สิ้นสุดการโฮมรุมในตอนเช้าเมื่อสิ้นเสียงของระฆังเข้าเรียนคาบแรกที่ดัง
ก้องไปทั่วทั้งสถาบัน พวกเด็กๆ ภายในห้อง 1-A ก็ลุกขึ้นบิดชี้เกียจกัน
ถ้วนหน้า วิชาเรียนที่แสนเคร่งเครียดกำลังจะเริ่มต้นในอีกไม่ช้าแล้ว

“อ้อ! แล้วทุกคนก็อย่าลืมนะว่าตั้งแต่วันพรุ่งนี้ไปจนถึงวันอาทิตย์
จะเข้าสู่ช่วงทำภารกิจแล้ว จะไม่มีการเรียนการสอน เพื่อเปิดโอกาสให้
พวกเขาไปทำภารกิจกันได้เต็มที่ มีใครยังไม่ได้ไปรับภารกิจจากหน่วย
จ่ายภารกิจบ้าง”

คำถามจากอาจารย์สาวนั้นเรียกมือของเด็กนักเรียนหลายคนให้

ยกขึ้นมายอมรับผิด เห็นดั่งนั้นแล้วอาจารย์เรมิเอลจึงถอนใจออกมาเบาๆ

“ให้ตายสิ! เจ้าพวกลูกเจี๊ยบนี่” เธอสายหน้า “อย่ามัวแต่นั่งนอนใจนะ ถ้ามัวแต่ซ้ำเตี๋ยวคนอื่นก็แย่งภารกิจดีๆ ไปหมดหรอก ระวังจะได้ไปทำภารกิจที่ไม่ถูกใจตัวเอง แล้วจะหาว่าฉันไม่เตือนไม่ได้รู้มั๊ย”

“ครับ / ค่ะ”

เสียงตอบรับเนือยๆ จากเจ้าพวกลูกเจี๊ยบยังคงทำให้เรมิเอลได้แต่ยิ้มอ่อนใจออกมาเท่านั้นเอง เธอรวบเอาหนังสือและอุปกรณ์การสอนต่างๆ ขึ้นมาถือก่อนจะเหลือบมองเด็กๆ ในสังกัดทั้งหลาย

“ถ้าอย่างนั้นก็ขอให้ทุกคนสนุกกับการทำภารกิจครั้งแรก ถ้ามีอะไรสงสัยก็ให้พวกเจ้าหน้าที่ในหน่วยจ่ายภารกิจช่วยอธิบายได้ทุกเรื่องเลยนะ แล้วก็อย่าสร้างปัญหาให้ฉันมากนัก โดยเฉพาะ...” เว้นจังหวะแล้วเธอก็เหลือบไปมองสองลูกศิษย์ตัวแสบ “...เร็นกับครุช เข้าใจมั๊ยรอบนี้ก็แค่ไปทำภารกิจง่าย ๆ กัน อย่าไปสร้างเรื่องอะไรให้ฉันต้องมาปวดหัวที่หลังล่ะ”

“นี่อาจารย์เห็นผมเป็นคนยังไงครับ!”

ครุชยื่นด้วยใบหน้านากวนประสาททันที ซึ่งคำถามนั้นส่งผลให้เรมิเอลยิ้มหวานกลับ

“ไอ้บ้า ปากเสีย ตัวปัญหา เจ้าชู้ ชีเม่า มนุษย์อ้วก...”

“ผู้่ดตต!!”

ครุชร้องเสียงหลงพลางยกมือห้ามคนเป็นครูเอาไว้ เนื่องด้วยชินปล่อยให้อาจารย์สาธยายวีรกรรมในอดีตออกมามากกว่านี้ มีห่วงภาพลักษณ์ของเขาในสายตาเพื่อนคงไม่เหลือชิ้นดีแน่ๆ แค่นี้ทุกคนในห้องก็หัวเราะชอบใจกันยกใหญ่แล้ว

“ในสายตาของอาจารย์เห็นผมเป็นตัวอะไรกันแน่ครับเนี่ย...ที่

“สำคัญมนุษย์อ้วนคืออะไรครับ!”

“ก็แค่จะไปตามน้ำ”

ว่าแล้วเรมิเอลก็ยกไหล่คล้ายกับจะกวนประสาท ส่งให้ครูชต้องเดาะลิ้นขัดใจท่ามกลางเสียงหัวเราะของเพื่อนๆ ทว่ากลับมีคนเพียงคนเดียวในห้องที่ยังคงนั่งนิ่งไม่ไหวติงราวกับไม่ได้มีอารมณ์ร่วมใดๆ กับเหตุการณ์นี้เลยแม้แต่น้อย

“เป็นอะไรไปนายเร็น” อาจารย์เรมิเอลสังเกตเห็นก็ทักพร้อมกับขมวดคิ้วใส “ปกติถ้าฉันแหวะเธอกับเจ้าครูช เธอสองคนต้องแย้วๆ รวมหัวกันกวนประสาทฉันแล้วไม่ใช่หรือไง”

“อ...อ้อ ไม่มีอะไรหรอกครับ พอดีผมคิดอะไรเรื่อยเปื่อยอยู่ก็เลยใจลอยไปหน่อย”

เร็นตอบด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกักจนทำให้เรมิเอลต้องถอนใจออกมาเบาๆ

“ให้เดาว่าเป็นเรื่องของเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงละสิ”

ว่าแล้วเอียงศีรษะนิดๆ ซึ่งแน่นอนว่าคนเป็นครูช่างดักคอได้แม่นยำเสียนี้กระไร เร็นจึงได้แต่ยิ้มเจื่อนสนิท

“เอาเถอะ จะเป็นห่วงแฟนฉันก็ไม่ว่าอะไรหรอก แต่ตอนนี้ฉันว่าเธอห่วงตัวเองก่อนจะดีกว่า เพราะถ้าวันนี้พวกกลุ่มออร์แกนของเธอยังหาภารกิจมาทำไม่ได้ละก็ พรุ่งนี้เธอเหนื่อยแน่เข้าใจมั๊ย”

“ครับ”

เร็นรับคำด้วยน้ำเสียงราบเรียบไม่เหมือนเคย ส่งให้คนเป็นครูต้องถอนใจออกมาอีกคำรบ ก่อนจะเดินออกไปจากห้องเรียน จากนั้นห้องเรียนก็อ้ออึงด้วยเสียงของนักเรียนที่หันมาพูดคุยกันเองเกี่ยวกับภารกิจที่จะต้องไปทำในช่วงโกลเดนวิกที่จะถึงนี้

จะมีก็เพียงเร็นที่ก้มลงอ่านอะไรบางอย่างใน PDS ของตัวเอง

เงียบๆ โดยไม่คิดที่จะหันไปพูดคุยเจรจากับพวกเพื่อนๆ เลย ทั้งๆ ที่ตอนนี้การทำภารกิจนั้นเป็นหัวข้อที่ถูกพูดถึงบ่อยมากในหมู่เด็กปีหนึ่ง เพราะว่านี่คือครั้งแรกที่พวกเขาจะได้ออกไปสร้างผลงานกันนั่นเอง

“เร็นมันเป็นอะไรของมัน” ครูซเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเบาหวัดคล้ายจะกระซิบ “เห็นเงียบแบบนี้มาตั้งแต่เมื่อวานหลังกลับจากไปเยี่ยมเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงแล้ว มันเครียดเรื่องอะไรอะลัล คุณเจ้าหญิงเธอก็ไม่ได้เป็นอะไรมากไม่ใช่หรือ”

“ก็ไม่ได้เป็นอะไรหรอกครับ” อลลิสที่นั่งอยู่ข้างๆ ถอนใจพร้อมก้มหน้ามากกระซิบด้วย “แต่ว่าสถานการณ์มันไม่ค่อยดีเท่าไร คุณเร็นเขาก็กลัวว่าพวกกลุ่มเอเดนจะกลับมาทำร้ายคุณอลิเซียร็อกนะสิครับ ตอนนี้เขาก็เลยเครียดๆ”

“ก็นั่นสินะ” ครูซถอนใจยาวเหยียด “เห็นคนที่ตัวเองชอบได้รับบาดเจ็บแบบนี้ เป็นใครก็ใจเสียทั้งนั้นแหละ แต่ให้ตายเถอะ จะนอยด์ทั้งทีทำไม่ต้องมามีผลกระทบกับอาหารของพวกเราด้วยปะ?”

คำบ่นลอยๆ นั้นส่งให้เพื่อนๆ ในกลุ่มหัวเราะแหยๆ กันถ้วนหน้า เพราะตั้งแต่เร็นเข้าโหมดเครียด ฝีมือในการทำอาหารของเขาก็ลดต่ำลงไปอย่างไม่น่าเชื่อ ไม่ใช่ว่ามันไม่อร่อยหรอกนะ แต่จำนวนและความประณีตในกระบวนการผลิตมันน้อยลงมากต่างหาก

“เมื่อวานก็ข้าวผัดไข่ธรรมดา เมื่อเช้านี้ก็แค่ขนมปัง ไข่ดาว ไข่กรอก เบคอน...ขอบอกว่าผิดหวังสุดๆ เลย”

ครูซไล่ซื้ออาหารที่ได้กินมาด้วยสีหน้าเซ็งๆ ยิ่งทำให้คนฟังอย่างเครฟาดต้องถอนใจออกมาบ้าง

“อยากจะบอกว่าคนอื่นเขาก็ทานอาหารพวกนั้นกันทุกวันอยู่แล้วละยะ จะมีก็แต่นายออร์แกนเนียแหละที่จัดเต็มให้พวกเราทุกมื้อ ส่วนนายก็เป็นพวกโดนสปอยล์จนเคยตัว พอไม่ได้อย่างที่เคยก็ทำมาบ่นโน่น

ปนนี่ ถ้าไม่พอใจนักทำไมไม่ทำเองซะเลยละยะ”

คำเห็บนั้นส่งผลให้ครูชต้องเหลือบไปมองหน้าเครฟาชนิดไม่อยาก
จะเชื่อหูของตัวเอง เพราะประโยคเมื่อครู่นี้หากฟังดีๆ มันเหมือนกับยาย
คุณหนูคนนี้กำลังเข้าข้างเร็นไม่มีผิด

“มีอะไรยะ” เครฟาดลิ่งตาใส่

“ก็เปล่านี่” ครูชแสสร้งทำเป็นยักษ์ใหญ่ “จะยังงักก็เถอะ แต่ฉันว่า
เร็นมันนอยดีไปแล้วนะ ก็เข้าใจหรือกว่าเป็นห่วง แต่ว่านั่นนะระดับ
เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงเชียวนะ รอบๆ ตัวเธอต้องมีบอดีการ์ดชั้นเทพ
คอยคุ้มกันอยู่แล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอกนะ”

“แต่พวกบอดีการ์ดชั้นเทพที่ว่านั่นนะ ตอนที่คุณเร็นเจอกับคุณ
อิลิเยร์ครั้งแรก เขาจัดการอัดจนน่วมมาหมดแล้วนะครับ”

คำแย้งนี้ทำเอาครูชหงะไป จะว่าไปมันก็เป็นความจริงที่เร็นเคย
ไปสอนมวยให้ จนบอดีการ์ดพวกนั้นต้องไปนอนโรงพยาบาลกันหลาย
สิบราย คิดดังนั้นแล้วครูชก็เลยได้แต่ถอนใจแข็งๆ

“คุณเร็นเขาดูเครียดมากเลยนะครับ เมื่อวานนี้ก็ไปขอข้อมูลของ
กลุ่มเอเดนจากคุณเนลมานั่งอ่านแทบจะทั้งคืนเลย”

ได้ยินอัลวิสพูดมาแบบนี้แล้วครูชจึงชำเลืองมองเนลที่ยังง่วนอยู่
กับหนังสือโดจิน² ของเธอด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“เจ้าหมอนั้นไปขอข้อมูลจากเธอเหวอเนล” ครูชถาม

“ใช่”

“ข้อมูลอะไร”

² โดจิน ย่อมาจาก โดจินชิ (doujinshi) ในภาษาญี่ปุ่น ใช้เรียกผลงานผลิตและขาย
ด้วยตนเอง มีทั้งผลงานที่คิดขึ้นมาเองทั้งหมดและล้อเลียนผลงานของผู้อื่น โดย
ส่วนใหญ่เป็นผลงานของมือสมัครเล่น แต่ก็ยังมีอาชีพที่ออกโดจินชิเหมือนกัน ทั้งนี้
รูปแบบของโดจินชิอาจไม่ได้มีแค่นิยายหรือการ์ตูน แต่ยังมีเกม แอนิเมชัน ฯลฯ

“ก็ประวัติอาชญากรรมทั่วไป บทความต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มเอเดน แล้วก็คือที่พวกนั้นเคยก่อเอาไว้ มีรายชื่อของสมาชิกกลุ่มเอเดนที่เคยถูกจับตัวได้จากคดีต่างๆ รวมถึงประวัติของนักโทษแต่ละคนด้วย”

คำตอบราบเรียบนั้นทำให้ครูชต้องหรีตามองแม่หนูร่างเล็กผู้ที่ยังไม่ละสายตาจากหนังสือของเธอเลย

“เธอไปหาของพวกนั้นมาจากไหนเนี่ย”

“อินเทอร์เน็ต” เนลตอบสั้นๆ

“อินเทอร์เน็ต? เธอรวบรวมข้อมูลมาขนาดนั้นมาให้เจ้าเร็นได้ภายในวันเดียวเนี่ยนะ”

“เวลาที่ถูกต้องคือยี่สิบนาที”

ยิ่งได้ยินคุณหญิงเนลตอบกลับมามีท่าทางเรียบเฉยแล้ว ครูชก็ได้แต่อ้าปากค้าง พุดอะไรไม่ออกด้วยประการทั้งปวง เขาเองก็รู้อยู่หรือว่าเนลนะมีความเชี่ยวชาญในการใช้อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการออนไลน์ในโลกไซเบอร์ รวมไปถึงอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ แต่การหาข้อมูลของกลุ่มผู้ก่อการร้ายที่น่าจะอันตรายเป็นอันดับต้นๆ ของโลกโดยละเอียดมาได้ในพริบตาแบบนี้...

คงต้องบอกเลยว่าเนลนะเป็นเสือซ่อนเล็บชัดๆ

“แล้วเจ้าบ้านนั้นจะเอาข้อมูลของพวกเอเดนไปทำไม”

ครูชขำเลียงกลับไปมองเร็นอีกครั้ง ซึ่งคำถามนี้ก็ทำให้พวกเพื่อนๆ ได้แต่มองหน้ากันตาปริบๆ

“เขาบอกว่าเขาสังหารมันไม่ได้นะครับ” อัลวิสพุดด้วยสีหน้าอ่อนใจ “เขามั่นใจว่ากลุ่มเอเดนจะต้องลงมือเล่นงานคุณอลิเซียรัอีกแน่ๆ ตอนนั้นก็เลยคิดจะทำอะไรซักอย่างนะครับ”

ได้ยินแบบนี้แล้วทุกคนก็สบตากันอีกครั้ง ก่อนที่ครูชจะส่ายหน้าด้วยอาการอ่อนอกอ่อนใจยิ่งกว่าใคร

“เด็กปีหนึ่งอย่างเราจะไปทำอะไรได้” ว่าแล้วก็เกาตีระชะแกรกๆ “พวกนายก็รู้ใช่ไหมว่าปีหนึ่งอย่างพวกเรานะถูกจำกัดให้ทำภารกิจได้สูงสุดแค่ระดับ C เท่านั้น แต่ภารกิจที่เกี่ยวข้องกับพวกเอเดนนะ ไม่ว่าจะมองยังไงมันก็ต้องอยู่ระดับ A ขึ้นไปทั้งนั้นละ อย่างพวกเราไม่มีทางได้ไปทำภารกิจใหญ่ๆ แบบนั้นหรอก ดีไม่ดีไปคือทำผิดกฎของทางสถาบันจะพาลโดนลงโทษเอาอีก”

แม้ทุกคนจะไม่พูดอะไรออกมาแต่พวกเขาก็เข้าใจความหมายในคำพูดของครูชเป็นอย่างดี ต่อให้เร็นพยายามศึกษาหาข้อมูลของกลุ่มเอเดนจนแน่นแค่ไหน แต่กว่าเขาจะได้โอกาสไปทำภารกิจจัดการกับเจ้าพวกบ้านั้นจริงๆ ก็คงจะอีกนาน

“ปล่อยหมอนั้นมันนอยดีไปเถอะ” ครูชถอนใจแรงๆ “ตอนนี้พูดอะไรไปก็ไม่เข้าหูมันหรอก อีกอย่างต่อให้ดียังไงแต่รอบนี้ทางสถาบันก็ไม่ปล่อยให้มันวิ่งดุ่มๆ ออกไปลุยกับพวกเอเดนแน่ๆ”

“นั่นสินะคะ”

ชายะพูดขึ้นมาด้วยรอยยิ้มจางๆ ทว่าดวงตาคมกริบของเธอกลับชำเลืองไปมองชายหนุ่มที่ตอนนี้ก็ยังคงก้มลงอ่านข้อมูลของกลุ่มเอเดนใน PDS ด้วยท่าทางตั้งใจ แวตาสีเขียวเพร็ดอตคู่นั้นเป็นแวตาสที่กำลังแสดงความมุ่งมั่นออกมาอย่างไม่ปิดแม้แต่หย่อม...

เป็นแวตาสของลูกผู้ชายโดยแท้จริง

คิดแล้วชายะจึงส่งเสียงหัวเราะหือออกมาเบาๆ จนเพื่อนๆ หันมามองเป็นทางเดียว

“ท่าทางคงจะมีเรื่องสนุกๆ เกิดขึ้นเร็วๆ นี้แน่เลย”

“อะไรนะเจ้”

จู่ๆ เธอก็รำพึงขึ้นมาเบาๆ จนครูชต้องเลิกคิ้วถาม ซึ่งแน่นอนว่าสาวน้อยเจ้าของดวงตาคมกริบเพียงแค່เหยียดรอยยิ้มออกจรวดกับว่า

“ไม่มีอะไรเกิดขึ้น”

“แล้วตกลงว่าเรื่องของภารกิจครั้งนี้เราจะเอาอย่างไรกันดี”

ครูซุงใจเปลี่ยนประเด็นและปล่อยให้เร็นหมกมุ่นอยู่กับ PDS ต่อไป

“เราหกคนจะไปทำด้วยกันทั้งหมดหรือว่าจะแยกกันไปทำดีล่ะ”

“ฉันว่าครั้งแรกเราไปทำพร้อมกันหกคนเลยก็ดีเหมือนกันนะคะ”

ชายะเสนอ “เพราะว่าในครั้งแรกพวกเรายังต้องศึกษาอะไรอยู่อีกหลายอย่าง ถ้ายังงี้ก็ไปด้วยกันก่อนจะดีกว่า จากนั้นใครจะแยกทำภารกิจเดี่ยวในครั้งต่อไปค่อยว่ากันอีกที”

“ก็ดีเหมือนกันคะ” เครฟาพยักหน้ารับ “ไปครั้งแรกฉันก็ออกจะหวั่นๆ อยู่เหมือนกัน ถ้าได้คุณชายะกับเนลไปช่วยด้วยอีกแรงคงจะเบาใจขึ้นเยอะเลย”

“ฉันก็ด้วยคะ ถ้ามีเวทมนตร์สนับสนุนของพวกคุณสองคนก็คงจะลุยได้อย่างเต็มที่เหมือนกัน”

“ไม่มีปัญหา” เนลเสริม

ว่าแล้วพวกสาว ๆ ก็ยิ้มให้กันจนครูซุงต้องหรีตาลง นี่ไม่ถึงว่าสาวในกลุ่มจะเริ่มสนิทกันขนาดนี้แล้ว อันที่จริงตลอดระยะเวลาสามเดือนที่ผ่านมาพวกเขาหกคนก็เกาะกลุ่มกันอยู่ตลอดเวลา แต่พอจะต้องทำกิจกรรมที่แบ่งแยกกลุ่มชายหญิง สามสาวนี่ก็เกาะกลุ่มกันเหมือนที่เขา เร็น และอัลวิสจะอยู่ด้วยกันตลอด

ยังดีที่นิสัยสุดโต่งของแต่ละคนพอมารวมตัวกันแล้วกลับเข้ากันได้พอดีบพอดี

ครูซุงเองก็เป็นกังวลอยู่เหมือนกัน เพราะว่าสามสาวนี้นอกจากกลุ่มเดียวกันแล้วพวกเธอแทบจะไม่ไปเสวนากับเพื่อนคนอื่นๆ เลย ผิดกับพวกผู้ชายอย่างเขาที่ไหลไปตามน้ำได้เรื่อยๆ

“สรุปว่าพวกเราหกคนจะไปทำภารกิจด้วยกันสินะ” ครูชพยักหน้ารับ “แล้วมีใครได้เล็งภารกิจอะไรไว้ในใจกันบ้างรึยังล่ะ”

คำถามนี้ไม่ได้รับคำตอบใดๆ กลับมาทั้งสิ้น จึงเป็นอันว่าทุกคนไม่มีแผนในใจโดยสิ้นเชิง

“แสดงว่าโนแพลนสินะ” ครูชถอนใจ “ถ้าฉันเอาไว้ตอนเที่ยง พวกเราลองโฉบไปดูที่หน่วยจ่ายภารกิจก็แล้วกัน อาจารย์เขาก็บอกแล้วว่าให้ไปสอบถามข้อมูลที่เหลือกับพวกเจ้าหน้าที่เอา”

“นั่นสินะครับ” อัลวิสยิ้มรับ “ผมว่าได้หยุดเรียนไปทำภารกิจกันตั้งสามวันแบบนี้ เราไปกันไกลๆ หน่อยก็ได้ล่ะครับ ไปที่เมืองสวยๆ ถือว่าได้พักผ่อนไปในตัวด้วยดีมั๊ยครับ”

“ไอเซ็ไอดีเย อัล” ครูชร้องเสียงสูง “ไปทะเลกันเลยดีมั๊ย”

คำถามนี้เองที่ทำให้ครูฟาต้องหรีตาลง

“ทะเลตอนปลายฤดูใบไม้ผลิมันมีอะไรน่าสนใจกันครูช”

“แหงละ ก็สาวๆ ในชุดบิกินีไง”

ว่าแล้วเจ้าตัวก็ขู้นิวโป้งขึ้นมาด้วยสีหน้ากวนประสาท ส่งให้พวกสาวๆ ต้องเมินหน้าหนีด้วยท่าทางอ้อนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูฟาที่ต้องยกมือขึ้นกุมขมับทันที

“สมอนายมันมีแต่เรื่องแบบนี้จริงๆ สินะครูช” ว่าแล้วก็ถอนใจ “สมแล้วที่โดนอาจารย์เรมีเอลแหวะเข้าให้ ไอ้ที่อาจารย์เขาพูดมานี้ตรงนายทุกอย่างจริงๆ เลยนะยะ”

“ก็ทำไมล่ะ!” ครูชเลิกคิ้ว “ฉันอยากจะไปดูสาวๆ นุ่งบิกินีในทะเลมันผิดตรงไหนกัน เอาไว้ถ้าฉันอยากจะดูพวกหนุ่มๆ ในชุดว่ายน้ำนั่นแหละ พวกเธอค่อยมาว่าฉัน”

นอกจากจะไม่มีความละอายแล้ว ครูช ไอเซ็ล ยังแสนจะภูมิใจในตัวตนของเขาเป็นอย่างยิ่ง เห็นแบบนี้พวกสาวๆ จึงยิ่งอ้อนใจเข้าไปใหญ่

ครี๊ดดด!

เสียงประตูห้องดังขึ้นเมื่ออาจารย์เฮนรีเดินหลังค่อมเข้ามาพร้อมหนังสือเล่มหนาเตอะและไม้เท้าประจำกายกับน้ำเสียงแหบพร่าอันเป็นเอกลักษณ์

“อ้าว นั่งที่กันได้แล้วทุกคน ได้เวลาเรียนวิชาประวัติศาสตร์แสนสนุกกันแล้ว”

ลึนเสียงพูดเนิบๆ ของชายชราที่ปล่อยผมสีขาวยาวกระเซิงถึงกลางหลัง พวกเด็กๆ ก็รีบกลับไปนั่งที่ของตัวเองทันที เช่นเดียวกับพวกครูพาที่หันกลับไปตั้งท่าจะเรียนเต็มที่

“ส่วนฉันเองก็ได้เวลานอนที่แสนสุขแล้วเหมือนกัน ผันคืนะเพื่อนๆ”

ขณะที่ครูชุนั้นทิ้งตัวลงหมอบทันทีที่เห็นหน้าของอาจารย์เฮนรี ผู้สอนวิชาประวัติศาสตร์ที่ขึ้นชื่อลือชาในเรื่องความน่าเบื่อ

สุดท้ายทุกคนก็ต้องจำใจหันกลับไปเรียนในวิชาประวัติศาสตร์อย่างช่วยไม่ได้ แม้ว่าครูชุนจะส่งเสียงกรนออกมาหลังจากเพิ่งทำสถิตินอนหลับได้เร็วที่สุดในสามวินาทีก็ตาม แต่ว่า เร็น ออร์แกน ก็ยังเป็นเพียงคนเดียวที่ไม่ได้ใส่ใจเหตุการณ์รอบข้าง แม้ตอนนี้เจ้าตัวก็ยังคงเพ่งมองข้อมูลของกลุ่มเอเดนใน PDS โดยไม่มีแว่วว่าจะยกหน้าขึ้นมาสนใจอาจารย์เฮนรีเลยสักนิด ส่งให้ครูพาที่นั่งอยู่ไม่ห่างนักหันไปจ้องเขม็ง พลันได้เห็นสีหน้าตึงเครียดที่นานๆ จะปรากฏออกมาของเร็นทำให้เธอได้แต่ถอนหายใจออกมาเบาๆ และรำพึงออกมา

“อีตาบ้า”

“ยินดีต้อนรับเหล่าผู้พิทักษ์ปีหนึ่งทั้งหกคนสู่การทำภารกิจครั้งแรกนะคะ”

ไม่ช้าเวลาล่วงเลยมาจนถึงช่วงพักกลางวัน พวกกลุ่มออร์แกนใช้เวลากินอาหารกลางวันแค่อีสิบนาที โดยเลือกอาหารกินง่ายๆ อย่างเช่นแซนวิชกับนมคนละกล่อง พวกเขาจำเป็นต้องประหยัดเวลาเพื่อที่จะได้เข้ามาศึกษาเรื่องการรับภารกิจการของสถาบันให้จบสิ้นภายในวันนี้

ซึ่งก็เป็นความคิดที่ถูกต้อง เพราะขณะที่พวกเขาเด็กๆ ปีหนึ่งส่วนมากยังใช้เวลากินอาหารกลางวันอยู่ กลุ่มออร์แกนก็ได้มานั่งอยู่ในห้องจ่ายภารกิจเรียบร้อยแล้ว

“ก่อนอื่นขอแนะนำตัวกันก่อนนะคะ ดิฉันมีชื่อว่า แคทเทอลินคะ มีตำแหน่งเป็นผู้ให้ข้อมูลและประสานงานในหน่วยจ่ายภารกิจ ยินดีที่ได้รู้จักกับทุกคนนะคะ”

เช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่พิเศษผู้เป็นคนให้ข้อมูลของหน่วยจ่ายภารกิจที่บัดนี้กำลังยืนยิ้มหวานอยู่ตรงหน้าโต๊ะประชุมตัวเล็กๆ เธอเป็นสุภาพสตรีสวมแว่นท่าทางโก้ๆ มีผมสีน้ำตาลอ่อนและรวบเป็นหางม้าสวมเครื่องแบบที่มีลักษณะเหมือนกับพวกสาวออฟฟิศไม่มีผิด

“สวัสดีครับ / ค่ะ”

พวกเขาต่างรับคำเสียงใส ตอนนี้นักเรียนนั่งอยู่ในห้องกระจกที่ถูกแบ่งซอยเป็นล็อกๆ ห้องหนึ่งจากหลายห้องของชั้นนี้ ภายในมีโต๊ะทำงานตัวยาวที่นั่งได้ราวสิบคน กับจอ LCD และคอมพิวเตอร์อีกหนึ่งเครื่อง

“ห้องที่เรานั่งอยู่นี้มันอะไรกันครับ เหมือนกับห้องของพวกพนักงานออฟฟิสเลย มีแบ่งเป็นคอกๆ ด้วย”

ครูซพุดออกมาด้วยสีหน้าสนใจพลางมองไปรอบๆ จึงได้เห็นว่ามีในห้องกระจกล็อกอื่นๆ ก็มีพวกผู้พิทักษ์กำลังนั่งคุยงานอยู่กับเจ้าหน้าที่ฝ่ายข้อมูลเหมือนกับพวกเขาเช่นกัน

“ที่นี่เป็นห้องคุยงานและให้ข้อมูลค่ะคุณไอเซล” เจ้าหน้าที่สาว

ยิ้มหวานให้ “หลังจากที่ติดต่อกับทางหน่วยของเราว่าต้องการที่จะรับ
ภารกิจแล้ว สำหรับมือใหม่อย่างพวกคุณเขาก็จะส่งเจ้าหน้าที่มาให้
ข้อมูลภายในห้องนี้คะ ซึ่งพวกผู้พิทักษ์จะสามารถเข้ามาศึกษาหาข้อมูล
ต่างๆ ของภารกิจได้โดยมีดิฉันเป็นผู้ช่วยคะ”

ครูรับคำก่อนจะมองไปรอบๆ จึงสังเกตเห็นว่าพวกที่นั่งอยู่ใน
ห้องอื่นก็เป็นปีหนึ่งเหมือนกับพวกเขา

“แต่ว่าต่อไปถ้าพวกคุณมีความชำนาญในการคัดเลือกภารกิจ
แล้ว หรือไม่ต้องการข้อมูลเกี่ยวกับภารกิจจากเจ้าหน้าที่อย่างดิฉัน พวก
คุณก็สามารถเลือกทำภารกิจจากระบบออนไลน์ใน PDS ได้เลยนะคะ
มันจะมีแอปพลิเคชันที่สนับสนุนการทำภารกิจอยู่แล้ว”

คำอธิบายนั้นส่งให้ทุกคนพยักหน้ารับนิดๆ เป็นจังหวะเดียวกับที่
แคทเทอลีนค่อยๆ เดินไปยังหน้าจอ LCD ขนาดใหญ่ภายในห้องประชุม
และเริ่มกดปุ่มเพื่อให้มันทำงาน

“ก่อนอื่นดิฉันจะขออธิบายถึงรายละเอียดสำคัญเกี่ยวกับหน่วย
ของเราก่อนนะคะ หน่วยจ่ายภารกิจนั้นตั้งอยู่ในอาคารสำนักงานผู้พิทักษ์
ซึ่งเป็นตึกที่อยู่ด้านหลังสุดของสถาบัน แล้วก็เป็นที่ทำงานของเหล่า
ผู้พิทักษ์ทั่วไปที่จบการศึกษาไปแล้ว ซึ่งพื้นที่ในหน่วยจ่ายภารกิจของเรา
นั้นจะมีอยู่ทั้งสี่ชั้นของตึกนี้ ตั้งแต่ชั้น 4 ไปจนถึงชั้น 8 คะ”

สิ้นคำอธิบายจากเจ้าหน้าที่สาวแล้ว จอ LCD ก็ค่อยๆ ฉายภาพ
ของตัวอาคารสำนักงานผู้พิทักษ์ และภายในห้องของหน่วยจ่ายภารกิจ

“ในหน่วยของเราก็จะแบ่งเป็นสี่แผนกก็คือ แผนกรับภารกิจ
แผนกข้อมูล แผนกจ่ายภารกิจ แล้วก็แผนกส่งภารกิจนะคะ ซึ่งแผนกรับ
ภารกิจ เป็นแผนกที่คอยรับภารกิจจากประชาชนมาไว้ในฐานข้อมูลเพื่อ
รอให้ผู้พิทักษ์มารับงานไปทำ แผนกข้อมูล ก็คือแผนกที่จะคอยหา
ข้อมูลทั้งหมดมาสนับสนุนผู้พิทักษ์ที่จะไปทำภารกิจ แผนกจ่ายภารกิจ

เป็นหน่วยที่ดำเนินงานอยู่ มีหน้าที่คอยจ่ายภารกิจให้แก่พวกผู้พิทักษ์อย่างคุณ โดยจะบอกข้อมูลทั้งหมดและเงื่อนไขต่างๆ ที่พวกคุณควรจะรู้ในการทำภารกิจ สุดท้ายก็คือแผนกส่งภารกิจ จะเป็นแผนกที่ดำเนินเรื่องหลังจากผู้พิทักษ์ทำงานเสร็จแล้วและประสานงานกับประชาชนที่ยื่นเรื่องมาให้พวกเราในตอนแรกค่ะ”

สิ้นคำพูดนี้ก็ปรากฏภาพกราฟิกที่ทำให้เข้าใจได้อย่างง่ายดาย ประกอบคำอธิบาย ซึ่งทำให้เด็กทั้งหกคนพยักหน้ารับกันถ้วนหน้า

“ที่นี้เรามาพูดถึงระเบียบในการรับภารกิจกันนะคะ” เจ้าหน้าที่แคทเทอลีนร่ายต่อ “สำหรับเด็กปีหนึ่งอย่างพวกคุณนั้น ทางสถาบันได้กำหนดมาชัดเจนแล้วว่าต้องมีคะแนนภารกิจอย่างต่ำ 500 คะแนนถึงจะมีสิทธิ์ผ่านขึ้นไปเรียนในชั้นปีที่สองได้นะคะ”

“แล้ว 500 คะแนนนี่มันเยอะรีไปล่ำลือครับ”

ครูซัทธามขึ้นมา เจ้าหน้าที่สาวยิ้มรับ

“ถ้าในระดับชั้นปีหนึ่งก็ถือว่าไม่เยอะไม่น้อย กำลังดีคะ ภารกิจที่พวกคุณได้ส่วนมากจะมีคะแนนภารกิจอยู่ที่ 30-150 คะแนน ถ้าเน้นทำภารกิจระดับ C ขึ้นไปซักห้าครั้งก็ได้เกิน 500 แบบสบายๆ แล้วค่ะ”

“แล้วมีเกณฑ์การให้คะแนนในภารกิจยังไงบ้างคะ” ครูฟาทามขึ้นมาบ้าง

“ในแต่ละภารกิจก็จะมีข้อกำหนดไว้ตั้งแต่แรกนะคะว่า ภารกิจนั้นๆ สามารถทำได้กี่คน จะมีตั้งแต่ภารกิจเดี่ยวไปจนถึงภารกิจแบบทีม ซึ่งคะแนนที่ได้ก็จะเฉลี่ยให้สมดุลกันไป ถ้าเป็นภารกิจแบบทีมคะแนนก็ได้เท่ากันหมดทั้งทีม ไม่มีคะแนนโบนัสใดๆ ทั้งสิ้นนะคะ เพราะฉะนั้นต้องทำงานเป็นทีม ไม่ต้องแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นอะไรกันทั้งนั้น ...ส่วนค่าตอบแทนที่จะได้รับจากการทำภารกิจก็จะแบ่งเท่ากันทุกๆ คนด้วยค่ะ”

เป็นอีกครั้งที่ทุกคนพยักหน้ารับ เห็นดังนั้นเจ้าหน้าที่แคทเทอลีน จึงเดินมานั่งก่อนจะวางมือลงบนโต๊ะประชุม พื้นโต๊ะที่เคยเป็นกระจกใส ก็กลายเป็นจอแสดงข้อมูลของภารกิจต่างๆ ขึ้นมาให้พวกเขาเด็กๆ เห็น

“นี่เป็นระบบการลงทะเบียนรับภารกิจ ซึ่งภายในเครื่อง PDS ของพวกคุณเองก็จะมีโปรแกรมหน้าต่างแบบนี้เหมือนกัน ดิฉันจะสอนวิธีการใช้งานให้นะคะ”

ว่าแล้วก็วาดมือลงไปในหน้าจอ ภาพเปลี่ยนไปเป็นตารางรายชื่อภารกิจที่จะต้องทำพร้อมกับสัญลักษณ์และตัวเลขกำกับอยู่ด้านหลังสองสามตัว

“ส่วนนี้เป็นรายชื่อภารกิจที่ทางสถาบันรับมาจากประชาชนและได้ยอมรับให้ผู้พิทักษ์เลือกไปทำภารกิจได้แล้วนะคะ”

“เยอะมากเลยนะครับ”

อัลวิสร้องขึ้นมาด้วยสีหน้าตกตะลึง เพราะดูจากรายชื่อที่แคทเทอลีนวาดมือไล่ลงมาเรื่อยๆ ตัวเลขที่กำกับลำดับหน้านั้นน่าเข้าไปหลักร้อยแล้วด้วยซ้ำ

“ก็ไม่แปลกหรอกค่ะ เพราะประชาชนเองก็หวังพึ่งความสามารถของผู้พิทักษ์อย่างเราค่อนข้างมาก ภายในหนึ่งอาทิตย์จึงมีคำร้องขอความช่วยเหลือจากทั่วทั้งโลกมาหลายพันคำร้องเรียนได้กระมังคะ”

ได้ยินจำนวนของประชาชนที่ต่างเรียกร้องหาผู้พิทักษ์จากทั่วโลกแล้วพวกเขาเด็กๆ ก็เผยอริมฝีปากขึ้นมาด้วยอาการตกตะลึง

“แล้วทางองค์กรก็รับงานหมดเลยเหรอคะ”

“ถ้าไม่ใช่เรื่องที่ผิดกฎหมาย หรือไปกระตุ้นให้เกิดสงคราม ความขัดแย้งใดๆ ก็ไม่ใช่ค่ะ พวกเรารับงานที่ประชาชนขอร้องมาทั้งหมด” พูดแล้วเธอก็ยิ้มว่า

“แล้วพวกคนที่ขอความช่วยเหลือเข้ามานี้ต้องจ่ายเงินให้เรา

รีเปล่าครับ”

“แห่งลึคะ” แคทเทอลีนร้องเสียงสูง “พวกเราเป็นองค์กรเอกชนนะคะ ไม่ได้ทำงานการกุศล ไม่มีสิ่งใดที่ได้มาฟรีๆ หรือคะ หากต้องการความช่วยเหลือก็ต้องจ่ายในราคาที่สมน้ำสมเนื้อกันคะ”

ได้ยินคำพูดนี้เข้าไปพวกเด็กๆ ก็มองหน้ากันเองทันที

“ฟังแล้วมันไม่หน้าเลือดไปหน่อยหรือครับพี่สาว” ครูชแบ่ปากนิดๆ “คืออย่างน้อยๆ ในสายตาของประชาชน ผู้พิทักษ์อย่างพวกเราก็เปรียบเสมือนฮีโร่เลยนะครับ แล้วการจะแบบว่า ไม่มีเงินก็ไม่ทำงานให้เนี่ย ผมว่าประชาชนมาได้ยินมันจะดูไม่ได้นะครับ”

“แต่ไหนแต่ไรพวกเราก็ไม่เคยทำงานเพื่อหวังหน้าตาที่ดูดีทางสังคมอยู่แล้วละคะ” ว่าแล้วแคทเทอลีนก็ยิ้มหวานให้พวกเด็กๆ “พวกคุณยังเด็ก เพิ่งจะเข้ามาเป็นผู้พิทักษ์ ยังไม่รู้หรือว่าสิ่งที่เราทำลงไปมีความหมายอะไรแอบแฝงบ้าง แต่เชื่อเถอะคะ ระบบการทำงานขององค์กรผู้พิทักษ์นั้นถือได้ว่าได้ประสิทธิภาพ ส่งผลดีต่อทางเราและโลกนี้มากที่สุดแล้ว ได้เรียนรู้ไปเรื่อยๆ พวกคุณก็จะเข้าใจกันเองอีกอย่าง ถ้าพวกเราเป็นกลุ่มคนหน้าเลือดที่ทำงานเพื่อเงินกันจริงๆ แล้วละก็ ทำไมพวกเราถึงมีตัวตนมาได้หลายร้อยปีแบบนี้ มีหน้าชู้งานก็ไม่มีทำที่ว่าจะลดลงเลย นับวันจะเพิ่มขึ้นด้วยซ้ำไป จริงมั๊ยละคะ”

ได้ยินแล้วก็พูดอะไรไม่ออก เห็นดั่งนั้นเจ้าหน้าที่แคทเทอลีนจึงเริ่มต้นอธิบายรายละเอียดในกระดานภารกิจต่อไปทันที

“ในตารางภารกิจที่เห็นอยู่นี้จะเป็นภารกิจรวมทั้งหมดที่มีอยู่ตอนนี้ของทางสถาบัน ซึ่งพวกคุณจะต้องทำการหาภารกิจที่เหมาะสมด้วยการกดปุ่มกำหนดการค้นหาดวงนี้นะคะ” ว่าแล้วก็กดปุ่มดังกล่าวจนมีข้อมูลขึ้นมาให้กรอก “เราก็จะจำกัดให้ภารกิจสูงสุดเหลือแค่ระดับ C ที่พวกคุณรับได้ แล้วกำหนดว่าจะทำภารกิจแบบที่มิใช่มั๊ยคะ ส่วน

ตรงนี้ก็เป็นที่สำคัญค่ะ ตรงรูปแบบภารกิจที่ต้องการ”

พอมาถึงตรงนี้เจ้าหน้าที่แคทเทอลีนก็กดหน้าจอตารางภารกิจลงไป ก่อนจะเปิดหน้าต่างใหม่ที่เป็นรูปสัญลักษณ์ต่างๆ พร้อมกับคำอธิบาย

“ส่วนอันนี้เป็นรายละเอียดของภารกิจต่างๆ ซึ่งจะมีด้วยกันทั้งหมดหกรูปแบบ ซึ่งก็คือ ภารกิจกวาดล้าง ภารกิจคุ้มกัน ภารกิจสืบข้อมูล ภารกิจค้นหา ภารกิจกู้ภัย แล้วสุดท้ายคือ ภารกิจพิเศษ ค่ะ”

พวกเด็กๆ จ้องมองด้วยสีหน้าตั้งอกตั้งใจ สัญลักษณ์ของภารกิจต่างๆ แตกต่างกันไปให้จำง่ายอยู่แล้ว อย่างเช่นภารกิจกวาดล้างก็จะเป็นรูปดาบสีแดง ภารกิจคุ้มกันจะเป็นรูปโล่สีเหลือง ภารกิจสืบข้อมูลเป็นรูปแว่นขยายสีเขียว ภารกิจค้นหาเป็นรูปหีบสมบัติสีขาว ภารกิจกู้ภัยเป็นสัญลักษณ์บวกลบสีส้มเหมือนโรงพยาบาล ส่วนภารกิจพิเศษเป็นรูปเครื่องหมายคำถามสีดำ

“ทำเป็นแบบนี้จำง่ายดีนะคะ” ซายะพูดยิ้มๆ

“จริงด้วย เห็นแล้วนี่ถึงพวกเกมออนไลน์เลย เหมือนพวกสัญลักษณ์ควงงั้นแหละ”

ครูซพูดพร้อมกับหัวเราะเบาๆ ส่งให้เจ้าหน้าที่แคทเทอลีนยิ้มรับและเริ่มอธิบายต่อ

“พวกคุณเองก็พอจะรู้กันแล้วว่ารายละเอียดของภารกิจแต่ละชนิดมีอะไรบ้างจากวิชาพื้นฐานผู้พิทักษ์ เพราะฉะนั้นเราจะข้ามตรงนี้ไปนะคะ กลับมาที่หน้าค้นหาข้อมูลต่อ” ว่าแล้วเธอก็ดึงหน้าต่างตารางข้อมูลกลับขึ้นมา “ถ้าพวกคุณยังไม่มีรูปแบบภารกิจไหนในใจ ตรงช่องรูปแบบภารกิจเราก็ไม่ต้องใส่อะไรเป็นพิเศษ...โอเค ที่นี้มาดูกัน”

ไม่รอช้า เจ้าหน้าที่แคทเทอลีนเริ่มค้นข้อมูลทันที จนกระทั่งมีหน้าต่างดาวนโหลดไฟล์ขึ้นมาเรื่อยๆ สามวินาที ข้อมูลของตาราง

ทั้งหมดก็เปลี่ยนไป

“นี่ละค่ะ ผลของการค้นหา ตอนนี้อยู่ในตารางก็จะมีเฉพาะภารกิจที่พวกคุณสามารถรับได้เท่านั้น ซึ่งข้อมูลด้านหลังก็จะเป็นพวกคะแนนภารกิจที่จะได้รับ เงินรางวัล วันเวลาที่ได้รับการร้องมา และกำหนดการหมดอายุของภารกิจค่ะ”

“ภารกิจมีหมดอายุด้วยหรือคะ” ชายะถามขึ้นมาบ้าง

“มีค่ะ” แคทเทอลีนพยักหน้าตอบ “หมดอายุที่ว่า ก็คือหมดอายุจากช่วงเวลาที่ได้รับคำร้องมาจากประชาชนนะค่ะ ถ้าหากไม่มีผู้พิทักษ์คนใดสนใจทำงานนี้จนหมดอายุ เราก็จะเอาภารกิจนั้นไปเข้าที่ประชุมว่าจะทำอย่างไรต่อดี จะยื่นเรื่องเจาะจงให้ผู้พิทักษ์คนใดคนหนึ่งไปทำงานนี้ หรือจะยกเลิกสัญญากับผู้ส่งคำร้องและประสานงานให้หน่วยงานอื่นไปทำงานแทน เป็นต้น”

ก็ได้แต่พยักหน้ารับอย่างเดียวจริงๆ เพราะเท่าที่ฟังดูแล้วคงจะเป็นเรื่องที่น่าขำขันละเอียดอ่อนพอสมควร ยิ่งฟังยิ่งรู้ได้เลยว่าหน่วยที่เกี่ยวข้องกับการดูแลเรื่องภารกิจนั้น ถึงแม้จะไม่ได้ออกไปเสี่ยงตายข้างนอก แต่เสี่ยงจะตายกับจำนวนข้อมูลมหาศาลในมืออยู่ดี

“ถ้าอย่างนั้น เรามาลองลงทะเบียนภารกิจกันเลยดีกว่านะคะ” แคทเทอลีนพูดแล้วก็ถ่มมือไปมาคล้ายกับเริ่มสนุกขึ้นบ้างแล้ว “พวกคุณต้องการจะรับภารกิจเป็นแบบทีมไหม้คะ”

“ครับ” ครูชพยักหน้ารับ

“หกคนสินะคะ” แคทเทอลีนวาดมือไล่ดูภารกิจในหน้าจอ “ถ้าเป็นการทำภารกิจแบบทีม สมาชิกจะสามารถเพิ่มขึ้นได้หลังจากลงทะเบียนรับภารกิจไปแล้วนะคะ ซึ่งอาจเป็นกรณีที่เรียกกำลังเสริม หรือมีคนมาขอเข้าร่วมภารกิจด้วยภายหลังก็สามารถทำได้ค่ะ แต่ก็ต้องมีการยื่นเรื่องผ่านมาทาง PDS ของหัวหน้าทีมให้หน่วยของเรารับรู้ทันที

นะคะ ถ้าเกิดไม่แจ้งมาก่อนทำภารกิจเสร็จละก็ จะถือว่าไม่ได้มีชื่ออยู่ในการทำภารกิจค่ะ”

เด็ก ๆ ทุกคนพยักหน้ารับทันทีที่ทำให้แคทเทอลีนยิ้มออกมาอีก

“ถ้าอย่างนั้น ใครจะเป็นหัวหน้าทีมในการทำภารกิจนี้เหรอคะ”

ได้ยินดังนั้นแล้วทุกคนจึงมองหน้ากันเองทันที ซึ่งแน่นอนว่าไม่มีใครมั่นใจจะรับหน้าที่เป็นหัวหน้าทีมในครั้งนี้เลย จนพวกเขาหันไปมองทางเร็นที่นั่งนิ่งเงียบมาโดยตลอด

“ห...หา!” เร็นเลิกคิ้วขึ้นและขี้นิ้วเข้าหาตัวเอง “ฉันเหรอ”

“นายแหละเหมาะที่สุดแล้วเพื่อน” ครูซียัมว่า “สมัยก่อนก็เป็นหัวหน้าพ่อครัวมาก่อนนี่ น่าจะรู้จักวิธีควบคุมลูกน้องไม่ใช่หรือไง”

“มันก็นะ...แต่ว่าเป็นฉันจะดีเหรอ” เร็นยังคงถามย้ำ

“เป็นคุณเร็นน่าจะดีแล้วละคะ ฉันยังมองไม่เห็นเลยว่าจุดไหนที่ไม่เหมาะะ จริงมั๊ยคะคุณครูฟา”

ซายะเองก็เห็นด้วยแถมยังหันไปถามความเห็นของครูฟาที่ดูจะผะไปนิดๆ และรีบمينหน้าไปอีกทางคล้ายกับไม่อยากจะสบตากับเร็นเท่าไรนัก

“ก...ก็ไม่มีปัญหาอะไรนี่ แต่บอกไว้ก่อนนะว่าถ้าสั่งให้ฉันทำอะไรแปลกๆ ในฐานะหัวหน้าทีมละก็ ฉันข้านายแน่”

ได้ยินดังนั้นเร็นก็พูดอะไรไม่ออก ได้แต่ยิ้มพร้อมกับหัวเราะที่ส่วนเจ้าหน้าที่แคทเทอลีนนั้นก็ยิ้มกว้างก่อนจะพยักหน้ารับ

“ถ้าอย่างนั้นหัวหน้าทีมก็คือ คุณเร็น ออร์แกน สินะคะ” ว่าแล้วเธอก็กรอกข้อมูลลงไปบนแท็บเล็ตประจำตัว “แล้วหัวหน้าอย่างคุณออร์แกนมีภารกิจอะไรอยู่ในใจบ้างรีเปล่าคะ”

“เอ่อ ไม่มีครับ”

คำตอบแบบไม่มั่นใจนั้นทำให้แคทเทอลีนแหม่มปากนิดๆ ก่อนจะ

พยักหน้าเข้าใจ ส่งให้พวกเพื่อนๆ หันไปมองหัวหน้าทีมเป็นทางเดียว เห็นก็รู้เลยว่าแม้แต่ตอนนี้เร็นก็ไม่ได้มีสมาธิในการศึกษาข้อมูลในการทำภารกิจเท่าไร

“ถ้ายังไม่มีภารกิจหลักแบบนี้คุณพอจะบอกได้มั๊ยคะว่าทีมของคุณมีความถนัดในเรื่องไหนบ้าง ดิฉันจะได้แนะนำแนวทางให้ได้”

ได้ยินดังนั้นแล้วเร็นจึงค่อยๆ เหลือบไปสบตากับพวกเพื่อนๆ ที่จ้องตรงมา ไม่ใช่ว่าเขาไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าควรทำอะไร แต่ตอนนี้จิตใจมันไม่ยอมสงบ แม้แต่ช่วงเวลาสำคัญแบบนี้เขาเองก็ยังไม่รู้สึกหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก

คิดๆ แล้วเร็นก็ยกมือขึ้นบีบหัวคิ้วด้วยอาการเซ็งๆ

ตอนนี้เขาไม่อยากจะทำอะไรทั้งสิ้น

“ถ้างั้น ผมอยากจะลองดูพวกภารกิจคุ่มกันนะครับ”

จู่ๆ เร็นก็พูดออกมาด้วยสีหน้าจริงจัง เป็นการตัดสินใจที่พวกเพื่อนๆ ต่างรู้สึกเสียดาย พลันเจ้าตัวแสบชำเลืองมองเพื่อนๆ เป็นเชิงถามว่าเขาตัดสินใจลงไปแบบนี้จะเป็นปัญหาหรือไม่ ซึ่งทุกคนก็ยกไหล่ให้แทนคำตอบทันที

“ภารกิจคุ่มกันสินะคะ ได้เลยคะ” เจ้าหน้าที่สาวพูดพร้อมกับใส่ข้อมูลลงไป “จะว่าไป เลือกรับภารกิจคุ่มกันก็ถือว่าเป็นการตัดสินใจที่ไม่เลวนะคะ เพราะว่าเดิมทีหน้าที่หลักของผู้พิทักษ์อย่างเราก็คือการปกป้องอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเริ่มต้นจากรากฐานขององค์กรก็ถือว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดีมากค่ะ”

สิ้นคำอธิบายจากแคทเทอลีนแล้วรายชื่อของภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการคุ่มกันก็ปรากฏขึ้นมาเป็นจำนวนมากพร้อมกับสัญลักษณ์โลโก้สีเหลือง

“ภารกิจคุ่มกันตั้งแต่ระดับ E ไปจนถึง C ตอนนี้ก็มีอยู่ทั้งสิ้น 328

ภารกิจ พวกคุณมีอะไรเจาะจงเป็นพิเศษรีเปล่าคะ อย่างเช่นพื้นที่
ที่อยากจะไปทำภารกิจ หรือว่ารูปแบบของภารกิจว่า อยากจะคุ้มกัน
บุคคลสำคัญ เมือง หรือว่าสิ่งของ อะไรแบบนี้คะ”

เร็นหันไปมองเพื่อนๆ อีกครั้งเป็นการถาม ซึ่งพอไม่มีใครตอบ
อะไรมาเขาจึงยกไหล่

“ไม่มีครับ”

“รับทราบค่ะ ถ้าอย่างนั้นดิฉันจะค้นหาภารกิจที่เหมาะสมกับ
พวกคุณให้ค่ะ”

“ครับ” เร็นยิ้มรับ

ว่าแล้วเจ้าหน้าที่สาวก็รวนนิ้วพิมพ์ข้อมูลลงไปอย่างรวดเร็ว
พยายามตีกรอบข้อมูลให้แคบลง รวๆ ยี่สิบวินาทีผ่านไป แคทเทอลิน
จึงฉีกยิ้มขึ้นมา

“นี่ไงคะ ไม่เลวเลยทีเดียว” เธอว่าเสียงใส “ภารกิจคุ้มกัน
หมู่บ้าน นิวเบอร์รี่ ที่ทางตอนใต้ของประเทศเจอร์มานีเยร์ เป็นยังไงคะ”

“นิวเบอร์รี่!”

ทุกคนประสานเสียงกันออกมาก่อนที่จะพากันมองไปทาง เนล
อลาสเตอร์ ที่นั่งเงิบมาโดยตลอด เจ้าของร่างเล็กจึงใช้มือเล็กๆ ดัน
แว่นให้เข้าที่ด้วยมดแต่

“นิวเบอร์รี่เป็นเมืองเล็กๆ ทางตอนใต้ของเจอร์มานีเยร์ มีชื่อเสียง
ในเรื่องการเพาะพันธุ์ คาคาเซียน ส่งออกไปทั่วโลก ซ้ำยังได้รับการ
สนับสนุนเงินทุนจากรัฐบาลทั่วโลกในการพัฒนาฟาร์มเพาะคาคาเซียน
ที่สำคัญที่สุดในโลก”

“คาคาเซียน?”

และเป็นอีกครั้งที่ทุกคนประสานเสียงกันออกมา

“มันเป็นสุนัขสายพันธุ์หนึ่งค่ะ มีความสามารถในการสูบบสูง

มีหน้าที่ยังมีเวทมนตร์อีกด้วย เป็นสุนัขที่ทหารหรือตำรวจมักจะใช้ในการทำงานอยู่บ่อยๆ นะคะ”

“อ...เอ๊ะ! หมายถึงเหรอกครับ”

ครูซเบ้าปากด้วยท่าทางที่ดูจะขยาดแบบแปลกๆ จนเจ้าหน้าที่สาวพยักหน้ารับก่อนจะเหลือบไปมองเนลที่บัดนี้สีหน้าของแม่เจ้าประคุณก็ยังคงตายด้านเหมือนเคย

“คุณเนลนี้มีความรู้ในเรื่องรอบตัวเยอะเลยนะคะ”

“ฉันชอบอ่านหนังสือล่ะ”

เนลตอบสั้นๆ คล้ายไม่ยี่หระ ส่งให้ทางเจ้าหน้าที่สาวพยักหน้ารับและเริ่มต้นอธิบายต่อ

“ทางหมู่บ้านนิวเบอรรี่ส่งคำร้องมาขอให้เราไปช่วยคุ้มกันหมู่บ้านของเขา นะคะ ตามรายงานที่ได้รับมาบอกว่า หมู่บ้านนิวเบอรรี่นั้นโดนพวกโจรบุกโจมตีบ่อยมาก โดยมักจะก่อความวุ่นวายในเมืองให้เกิดความโกลาหลและอาศัยช่วงซุลมุนขโมยพวกลูกสุนัขสายพันธุ์คาคาเซียนออกไปเป็นจำนวนมาก เขาก็เลยอยากจะทำให้พวกเราช่วยไปคุ้มกันแล้วก็จัดการกับพวกโจรที่เข้ามาป่วนเมืองให้หน่อย นะคะ”

“โจรขโมยลูกหมาเนี่ย นะครับ” เร็นหรือตาลง

“ใช่ค่ะ” เจ้าหน้าที่แคทเทอลินพยักหน้ารับ “อย่าดูถูกไปเสียวนะคะ เห็นเป็นลูกสุนัขแต่ถ้าขึ้นชื่อว่าเป็นพันธุ์คาคาเซียนแล้วละก็มันมีราคาขายถึงตัวเลขสองล้านเหรียญ ยิ่งเป็นสายพันธุ์ดี ๆ จากฟาร์มในนิวเบอรรี่ นะอาจจะเพิ่มมูลค่าขึ้นไปถึงสิบล้านเหรียญด้วยซ้ำไป นะคะ”

“สิบล้าน!”

ทั้งครูซและอัลวิสต่างตะโกนออกมาด้วยสีหน้าตกตะลึง เพราะบอกกันตามตรง คงจะมีแต่คนโง่กับคนบ้าเท่านั้นแหละที่ยอมเสียเงินถึง

สิบล้านเหรียญซื้อลูกสุนัขแค่ตัวเดียวแบบนี้

“ก็มันเป็นสุนัขสายพันธุ์พิเศษที่เชื่อว่าใครนี่ยากจะเลี้ยงก็เลี้ยงได้ นี่คะ ต้องได้รับอนุญาตจากกระทรวงควบคุมสัตว์ปีศาจก่อน คาคาเขียนนะ มีความเชี่ยวชาญในการต่อสู้เป็นอย่างมาก ซ้ายรักเจ้าของสุดๆ ถ้าฝึกดีๆ ก็จะเป็นบอดีการ์ดชั้นอ่องเลยละคะ ราคาในตลาดมีดกก็ค่อนข้างสูง มีหลายคนกล้าลงทุนซื้อเจ้าคาคาเขียนนี้ด้วยราคาถึงร้อยล้านเหรียญมาแล้วนะคะ”

ได้ยินแล้วก็อยากจะเป็นลม

ครูชไม่เคยคิดไม่เคยฝันว่าตัวเองจะได้มีสิทธิ์จับเงินจำนวนมากขนาดนั้น แต่กลับมีเศษฐี่ง่่าบางคนยอมเสียเงินมากขนาดนั้นเพื่อซื้อสุนัขแค่ตัวเดียวไปเลี้ยงเนี่ยะ

“แล้วพวกนั้นก่อนเหตุมาแล้วกี่ครั้งคะ”

ซาเยะเอ่ยถามด้วยท่าทางเป็นการเป็นงานมากขึ้น ซึ่งเจ้าหน้าที่แคทเทอลินก็รีบหาข้อมูลให้ทันที

“พวกโจรลงมือมาแล้วทั้งสิ้นสามครั้งนะคะ มีลูกสุนัขพันธุ์คาคาเขียนโดนขโมยไปแล้วทั้งสิ้น 60 ตัว คิดเป็นเงินที่เสียหายก็ราวๆ 450 ล้านเหรียญเข้าไปแล้วคะ”

“พระเจ้า! 60 ตัว 450 ล้านเหรียญ ฉันทลาออกจากผู้พิทักษ์ไปทำฟาร์มหมายังทันสมัยเนี่ย”

ครูชร้องขึ้นมาเสียงสูง ส่งให้พวกเพื่อนๆ เหลือบไปมองเป็นตาเดียว ทำเอาเจ้าคนปากมากชะงักนิดๆ แล้วก็ได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ เป็นการขอโทษ

“มีใครได้รับบาดเจ็บอะไรไปล่าคะ แล้วพวกทหารหรือตำรวจประจำเมืองว่ายังไงบ้างคะ”

ซาเยะยังคงถามต่อด้วยท่าทางเป็นการเป็นงานยิ่งกว่าใคร ซึ่ง

เจ้าหน้าที่แคทเทอลีนก็เฝ้าปากนิตๆ และไล่หาข้อมูลดังกล่าวให้อีก

“จากข้อมูล มีเจ้าหน้าที่ของฟาร์มเพาะสุนัขได้รับบาดเจ็บหลายคนนะคะ แต่โชคดีที่ยังไม่มีใครเสียชีวิต ส่วนพวกตำรวจในเมืองนะมีดีแปดด้านเลยคะ จนถึงทุกวันนี้พวกเขายังตามสืบหาเบาะแสอะไรไม่ได้เลย คาดว่าคนที่ลงมือน่าจะเป็นมืออาชีพ แล้วก็ไม่ใช่คนในเมืองหรอกคะ”

ได้ยินดังนั้นซาเยจึงพยักหน้ารับก่อนจะขำเลื่อมามองเร็นราวกับว่าจะให้เขาที่เพิ่งได้รับเกียรติเป็นหัวหน้าทีมสดๆ ร้อนๆ ตัดสินใจ

“ทางนั้นยื่นเรื่องมาให้ทางเรานานแค่ไหนแล้วครับ” เร็นถาม

“เกิดเรื่องครั้งแรกเมื่อวันที่ 3 แล้วเขายื่นเรื่องมาเมื่อวันที่ 16 ก็ราวๆ สองวันก่อนนะคะ”

ได้ยินคำพูดนั้นแล้วเครฟาจิงหรีตาลง

“ภายในสองอาทิตย์พวกโจรนั้นบุกเข้าไปในเมืองถึงสามครั้งเลยแหละคะ”

“ใช่คะ” เจ้าหน้าที่สาวพยักหน้ารับ “ครั้งแรกในวันที่ 3 จากนั้นก็วันที่ 9 แล้วก็ล่าสุดวันที่ 14 นะคะ”

เครฟายกมือขึ้นมากุมใต้ปากราวกับกำลังครุ่นคิด เธอมองเร็นก่อนจะออกความเห็นด้วยสีหน้าจริงจัง

“ดูจากกระยะห่างของช่วงที่พวกนั้นลงมือแล้ว ภายในสามวันนี้ก็น่าจะถึงช่วงเวลาลงมืออีกนะ เท่าที่ดูแล้วฉันว่าภายในฟาร์มนั้นก็คงจะเหลือลูกหมาให้มันขโมยได้อีกเยอะเลยใช่มั้ยคะ”

“คะ” เจ้าหน้าที่แคทเทอลีนพยักหน้ารับ “ภายในสามเดือนนั้นพวกเขาจะสามารถเพาะพันธุ์ลูกคาคาเซียนออกมาได้ราวๆ 500 ตัวคะ เพราะฉะนั้นลูกสุนัขที่ถูกขโมยไปได้จึงยังไม่ถึง 10 เปอร์เซนต์จากทั้งหมดด้วยซ้ำ ทางเราเองก็คาดการณ์ว่าพวกมันจะต้องลงมืออีกแน่ๆ คะ”

สิ้นคำอธิบายนี้แล้วทุกคนก็มองหน้ากันเองอีกครั้งหนึ่ง และส่งสัญญาณผ่านออกมาทางแวตตา ซึ่งเร็นเองก็เข้าใจดีว่าเพื่อนๆ ทุกคนก็โอเคกับภารกิจนี้

“โอเคครับ งั้นพวกเราตกลงรับทำงานนี้เอง”

ได้ยินคำกล่าวนั้นจากเร็นแล้ว เจ้าหน้าที่แคทเทอลีนจึงฉีกยิ้มกว้างรับทันที

“ดีมากค่ะ ทางนั้นเองก็คงจะดีใจที่ได้มือดีอย่างคุณเร็นกับคุณซาเยะไปช่วยจัดการปัญหาให้ทางเขา ถ้าเช่นนั้นดิฉันจะเริ่มต้นลงทะเลเบียนเลยนะคะ”

“ครับ” เร็นพยักหน้ารับ

“ขอ PDS ของคุณเร็นด้วยค่ะ”

เร็นยื่นโทรศัพท์มือถือของเขาให้เจ้าหน้าที่สาวทันที ซึ่งเธอก็รับมันมาดสองสามครั้งก่อนจะนำมันไปส่งสัญญาณอินฟราเรดกับเครื่องแท็บเล็ตของเธอจนเกิดเสียงดัง บีบ! ไม่ช้าเธอก็ยื่นมันกลับมาให้เร็น

“การลงทะเลเบียนเสร็จเรียบร้อยแล้วค่ะ เดี่ยวทุกคนช่วยเซ็นเอกสารนี้ให้ดิฉันด้วยนะคะ จากนั้นดิฉันจะส่งรายละเอียดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับภารกิจไปให้ใน PDS ของทุกคน” เจ้าหน้าที่สาวอธิบายต่อและยื่นกระดาษเอกสารไปให้เครฟาที่นั่งอยู่ใกล้กับเธอที่สุด “หลังจากทำภารกิจสำเร็จก็จะได้คะแนนภารกิจคนละ 70 คะแนน และเงินตอบแทนเป็นจำนวนหนึ่งล้านเหรียญ หากภารกิจจะได้คนละประมาณ 160,000 เหรียญค่ะ”

“แสนหก!”

เป็นอีกครั้งที่ครูซร้องออกมาเสียงดัง เขาแทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่าไปทำภารกิจแค่นี้จะได้รับเงินตอบแทนมาเป็นแสน มีหน้าซ้ำหากไปทำภารกิจเพียงคนเดียวก็จะได้รับเงินเป็นล้านเลยทีเดียว

“อ้าว! ฮาเลลูยา! ผู้พิทักษ์จงเจริญ

“แล้วพวกคุณมีสิทธิ์เบิกอุปกรณ์ที่จะใช้ในการทำภารกิจได้ในระดับ 2 คืออุปกรณ์ทั่วไปเช่น อาวุธขั้นพื้นฐาน เมดิกเจล เงินทุนในการใช้จ่ายขั้นพื้นฐานจำนวนสองแสนเหรียญ ไม่มีปัญหาสินะคะ”

“สองแสน!”

“พอเถอะครุฑ ถ้าแกจะตกใจทุกครั้งที่เราพูดถึงเรื่องเงิน ฉันว่าแกก็ไม่ต้องจะเดินผ่านธนาคารนะ ไม่งั้นได้หัวใจวายแน่”

เร็นซึกจะรำคาญกับเสียงโวยวายของไอคนตื่นเงิน ส่งให้ครุฑที่โดนเหน็บทำหน้ามึนๆ ขณะที่เร็นหันไปยิ้มให้เจ้าหน้าที่แคทเทอลีน

“ไม่มีปัญหาครับ”

“ค่ะ” เธอยิ้มรับ “ถ้าอย่างนั้นกำหนดการในการทำภารกิจจะสิ้นสุดภายในวันที่ 22 นะคะ ถ้าเกินกว่านั้นแล้วไม่มีความคืบหน้าใดๆ พวกคุณก็จะได้รับคะแนนภารกิจแค่ครึ่งเดียว แต่นั่นต้องอยู่ในกรณีที่คุณใจไม่ปรารถนาตัวออกมาเท่านั้นนะคะ แต่ถ้าพวกมันโผล่ออกมาแล้วพวกคุณทำงานพลาด ไม่สามารถจับพวกนั้นได้ ก็จะต้องว่าภารกิจล้มเหลวทางเราจะส่งผู้พิทักษ์กลุ่มอื่นไปทำงานแทนและพวกคุณก็จะไม่ได้รับอะไรเป็นการตอบแทนเลยนะคะ”

ไม่มีใครพูดอะไรออกมากับคำเตือนนี้ของแคทเทอลีนเลย พวกเขาต่างรู้ดีว่านั่นไม่ใช่คำขู่แต่อย่างใด ระบบการทำงานแบบขององค์กรเอกชนนี้จำเป็นต้องคำนึงถึงผลลัพธ์ของงานเป็นหลัก เพราะฉะนั้นพวกเขาจะไม่ยอมให้เกิดความผิดพลาดซ้ำไปซ้ำมาแน่ๆ

“โอเคค่ะ ถ้าเซ็นเอกสารนี้กันครบแล้วก็ถือว่าการลงทะเบียนเสร็จเรียบร้อย ดิฉัน แคทเทอลีน โจนส์ จะขอเป็นผู้รับผิดชอบการลงทะเบียนภารกิจในครั้งนี้ของพวกคุณทั้งหมดค่ะ นับจากนี้เป็นต้นไปภารกิจคุ้มกันหมู่บ้านนิวเบอรรี่ จะอยู่ในความรับผิดชอบของพวกคุณ

หกคนแล้ว ขอให้โชคดีในการทำภารกิจนะคะ”

“นิวเบอร์รี่นั้นเธอ จะว่าไปฉันก็ไม่เคยไปที่ประเทศเจอร์-
มาเนียร์ มาก่อนเลยนะ เห็นเขาว่าที่นั่นได้กรอกอร่อยสุดๆ ไปเลยนี่นา
แค่คิดก็น่าสนุกแล้วแฮะ”

ครูซยังพูดเสียงเจ็ดยแล้ว หลังจากพวกเขาทั้งหกคนเดินออกจาก
ตึกสำนักงานผู้พิทักษ์ที่ตั้งอยู่ด้านหน้าของสถาบัน ซึ่งเป็นตึกที่สวยงามและ
ใหญ่ที่สุดในองค์กรผู้พิทักษ์อีกด้วย เด็กๆ กลุ่มออร์แกนก็ดูจะโล่งอก
ไม่น้อยที่สามารถจัดการเลือกภารกิจได้เสียที

“ตอนแรกฉันนึกว่าจะยุ่งยากกว่านี้ซะอีก” ครูซพูดเสียงใส
“ที่ไหนได้ รับเรื่องกันโคตรง่าย ทำงานกันเป็นระบบจนพวกเราแทบจะ
ไม่ต้องทำอะไรเลย เดินเข้าไปชี้นิ้วจิ้มเลือก แล้วก็ไปทำภารกิจ จากนั้น
รับเงินเป็นอันจบ”

“มันไม่ได้ง่ายขนาดนั้นหรอกยะ!”

เครฟาแหวใส่ทันที เล่นเอาเจ้าคนมองโลกในแง่ดีต้องผงะไป

“อันดับแรกภารกิจที่เราต้องทำนะ มันเป็นภารกิจที่จะต้องไปเจอ
กับพวกกลุ่มโจรตัวจริงนะยะ แล้วพวกนั้นก็คงไม่ยินยอมให้เราจับง่าย ๆ
หรอก จำเอาไว้ด้วยอีตาครูซ”

บ่นแล้วเธอก็พ่นลมออกมาทางจมูกแรงๆ ส่งให้ครูซต้องหัวเราะ
ขำออกมาเบาๆ ก่อนจะถอยหลังไปวางมือไว้บนไหล่ของซายะและเร็นที่
เดินตามมาเสียๆ

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่าเครฟา ลองมีสูดยอนนักดาบสองคนนี้อยู่ใน
ทีมละก็ ฉันว่าใช้เวลาแค่สิบวินาทีเราก็กวาดกลุ่มโจรพวกนั้นจนเห็นได้ใน
โนพริบตาแล้ว จริงมั๊ยครับทั้งสองท่าน”

ว่าแล้วก็หันไปถามความเห็นของเพื่อนทั้งสอง ซึ่งแน่นอนว่า

ชายะยืมรับทันที

“มันไม่ได้ง่ายขนาดนั้นหรอกนะคะคุณครูซ การทำภารกิจจริงๆ กับการซ้อมอยู่ในวิชาเรียนนะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงเลยนะคะ ถ้าขึ้นประมาทละก็ ระวังคุณจะถูกกลายเป็นตัวถ่วงของพวกเรานะ”

“จริงด้วยครับคุณครูซ งานนี้ประมาทไม่ได้เลยละครับ โจรพวกนั้นสามารถบุกเข้าไปป่วนเมืองได้ถึงสามครั้งในรอบสองอาทิตย์โดยที่พวกตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้เลย แสดงว่าพวกมันต้องไม่ใช่กองโจรธรรมดาแน่ ดีไม่ดีเราจะไปเจอพวกผู้ก่อการร้ายตัวเฒ่าอากี้ได้ ใครจะรู้”

ฟังคำเสริมของอัลวิสแล้วครูซก็ได้แต่เบ้าปาก สุดทำยาก็เลยได้แต่เอื้อมมือไปกอดคอเพื่อนรักซึ่งเป็นคนเดียวที่ไม่ได้พูดอะไรออกมาขัดคอเขาเลย

“มันไม่ได้แยอะไรนักหรอกน่า ก็แค่โจรขโมยหมาเท่านั้นเอง จริงมั๊ยเร็น”

คำถามนั้นไม่ได้รับคำตอบ

ความเงียบยังคงเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ได้รับจากเพื่อน จนครูซต้องหันไปมองและเห็นว่าดวงตาสีเขียวเพร็ดอตนั้นแม้จะมองไปด้านหน้า แต่ก็เหม่อลอยราวกับกำลังคิดเรื่องอื่นอยู่

“เฮ้ย! เร็น!”

“ห...หา! มีอะไร”

เร็นสะดุ้ง หันมองพวกเพื่อนๆ ทุกคนจึงได้รู้ว่าเขากำลังถูกจ้องเห็นดังนั้นเจ้าตัวก็เลยได้แต่ยิ้มออกมาเจื่อนๆ

“เป็นอะไรของแกนะเร็น” ครูซถอนใจ “เหม่อลอยมาตั้งแต่เมื่อวานแล้วนะไว้ว อีแบบนี้จะไปทำภารกิจวันพรุ่งนี้ไหวหรือ”

“ขอโทษที่...”

เร็นได้แต่ยกมือขึ้นเกาศีรษะแกรกๆ จนเพื่อนๆ ต้องหันมาสบตา

กันเอง

เห็นดังนั้นครุฑจึงได้แต่ถอนใจออกมาเบาๆ และเอื้อมมือไป
ตบไหล่ของเพื่อนรัก

“ฉันรู้ว่านายกำลังเป็นห่วงเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลง แต่ว่า
พรุ่งนี้นายก็ต้องไปทำภารกิจของตัวเองเหมือนกัน ถ้าเกิดไปเหม่อลอย
อยู่คนเดียวแบบนี้ จะทำให้พวกเราทุกคนเสียกระบวนไปด้วยนะเพื่อน
อย่าลืมนึกว่าตอนนี้ายเป็นหัวหน้าทีมของเราแล้วนะ”

คำกล่าวของเพื่อนรักที่ตอนนี้ก็ยังคงโอบไหล่เขาค้ำค้ำกับจะ
เตือนสติและปลอบใจในตอนนี้ทำให้เร็นต้องเป่าปากออกมาเบาๆ พยักหน้า
รับโดยไม่พูดอะไรกลับมาเลย เป็นภาพที่ทำให้ครุฑได้แต่ถอนใจออกมา
อีก ก่อนจะเอื้อมมือไปขยี้ผมเจ้าเพื่อนตัวแสบเบาๆ

“เร็นเอ๊ย! นายไม่ต้องไปคิดมากหรอกนะ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับ
เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงหรอก อีกอย่างนะ...”

ครุฑเป็นอันต้องหยุดพูดชั่วคราวเพราะขณะที่พยายามจะทำให้
เร็นกลับมาสติเหมือนเดิมนั้นเอง เขาก็เหลือบมองไปยังทางเดิน
ตรงหน้าสำนักงานผู้พิทักษ์ ซึ่งภาพที่เห็นนั้นทำให้กลุ่มออร์แกนทุกคน
ถึงกับผงะนิ่งไปตามๆ กัน

“นายท่านขอรับ ข้าน้อยฮันโซใคร่ขอความกรุณาให้นายท่าน
ช่วยรับข้าน้อยเข้าไปอยู่ในทีมของท่าน เพื่อเป็นเกียรติของข้าน้อยร่วม
เดินทางไปทำภารกิจเคียงบ่าเคียงไหล่ท่านด้วยเถิดขอรับ!”

เสียงตะโกนที่ดังฟังชัดนั้นมาควบคู่กับร่างสูงของชายหนุ่ม
ผมสีดำลึบที่เซตให้เข้ารูปเหมือนวียุ่นทั่วไป เหนือสิ่งอื่นใดเจ้าร่างสูง
ที่ว่านี้กำลังคุกเข่าอยู่กับพื้นพร้อมก้มหน้าคารวะ เป็นเอกลักษณ์ชัดเจน
ที่ทำให้คนมองรับรู้ได้ทันทีว่าเจ้าหมอนี่ก็คือ...

“ซิงูระ ฮันโซ!”

ทุกคนประสานเสียงเรียกชื่อของหมอนี่ออกมาอย่างพร้อมเพรียง มีเพียงเร็นที่หรีตตามองเจ้านินจาตึงตึงที่ก่อนหน้านี้เคยสาบานว่าจะขอเป็นลูกน้อง (ซีซ่า) เขาตลอดไป

“ไ้บ้านี่มันจ้งหะนรกจรงๆ มาโผล่อะไรเอาตอนนี้” ครูซถึงกับเบ้าปาก

“ช่วยแล้วไ้ครับ คุณเร็นยั้งอารมณ์ไม่ตืออยู่ด้วย ผมว่าเรารีบบอกให้คุนฮันโซกลับไปก่อนจะมีเรื่องเถอะครับ”

ขณะที่อัลวิสนั้นอ่านเกมได้ขาดทันที เขาู้ดีว่าตอนนี้เร็นยั้งไม่พร้อมจะเจอกับเรื่องปวดหัวใดๆ ทั้งลั้ง โดยเฉพาะจากคนที่หลุดขอบโลกไปแล้วอย่างเจ้าชิงูระ ฮันโซ

“ค...คุณฮันโซครับ ผมว่าตอนนี้คุนอย่าเพิ่งไปกวนคุณเร็นจะตีกว่านะครับ คุนกลับไปก่อนเถอะครับ ไม่อย่างนั้นละก็มีหวังเกิดเรื่องแน่ๆ”

อัลวิสรีบวิ่งไปเตือนฮันโซที่ยังคงเอาหัวโขกพื้นทำท่าคารวะไม่เลิก

“มิได้หรอกขอรับท่านอัลวิส” เจ้านินจาหลุดโลกตะโกนออกมาดังลั้ง “ข้าจักปล่อยให้นายท่านของข้าออกไปเสี้ยงตายผาดปั่นเพียงลำพังได้เยี้ยงไรเล่า ในฐานะของเงาอย่างข้าแล้ว จักตึงไปตามปกป้องและเป็นกำลังให้นายท่านของข้าสิขอรับ ไม่ว่าจะอย่างไรเรื่องนี้ข้าก็จักไม่ยอมแพ้ง่ายๆ แน่ ตอให้นายท่านพูดอย่างไรข้าก็จักขอไปด้วยให้จ้งได้”

ฟังแล้วอัลวิสก็ได้แต่อั้ง เขากะอยู่แล้วว่าไ้เจ้าบ้านี่คงไม่ยอมถอดใจง่ายๆ แต่ใครจะไปคิดว่าจะตือแพ่งได้น้ารำคาญที่สดุในสามโลกแบบนี้

ซึ่งแน่นอนว่าพอเห็นเจ้านินจาหลุดโลกมาพูดจาเถอะเถอะตรงหน้าแบบนี้ เร็นก็ยกมือขึ้นกุมขมับด้วยสีหน้าอ้อนใจอย่างทีทุกคนคาด

เอาไว้ไม่มีผิด เพราะเรื่องที่ทำให้เขาปวดหัวมากที่สุดตลอดระยะเวลา สามเดือนที่อยู่ ในสถาบันแห่งนี้ก็คือเจ้า ซิงูระ ฮันโซ นี่แหละ!!

สุดท้ายเร็นก็เลยได้แต่ขมวดคิ้วแน่นและทำท่าจะเดินตรงเข้าไปหา นินจาหนุ่ม ส่งให้ครูซึบคิดว่าไหล่ของเพื่อนเอาไว้แทบไม่ทัน

“เฮ้ย! ใจเย็นๆ นะเพื่อน พຽงนี้เราจะไปทำภารกิจกันอยู่แล้ว มาก่อเรื่องตอนนี้นั้นมันไม่คุ้มเอานะ อย่าไปสนใจไต่บ้านนั่นเลยนะ มันถึงเง่าแบบนี้ตลอดเวลานั้นแหละ”

เร็นไม่ตอบอะไรกลับมามีแต่หน้าอึ้ง เขาเพียงแค่มือขึ้นปراميไม่ให้ครูซึบพูดต่อ ซึ่งท่าทางเครียดๆ แบบนั้นก็ทำให้ครูซึบพูดชิปากแทบไม่ทัน สุดท้ายเร็นก็เดินตรงเข้าไปหาฮันโซด้วยท่าทางแข็งๆ ทำเอาทุกคนเริ่มหวั่นใจว่าเขาอาจจะพิวส์ขาด อาละวาดเหมือนตอนที่เล่นงานพวกกลุ่ม AAA

“อยากจะทำอะไรก็ตามใจแก่ละกัน แต่ไปพูดกับเจ้าหน้าที่เขาเองนะ”

“หา?”

ทุกคนถึงกับอุทานออกมา และมองเร็นเป็นตาเดียว ไม่เว้นแม้แต่ฮันโซ แทบไม่น่าเชื่อเลยว่าคำพูดเมื่อก็จะออกมาจากปากของคนซึบรำคาญ และจุดเดือดต่ำแบบเขาได้

“ม...เมื่อที่นายท่านพูดว่าอะไรนะขอรับ”

“อยากจะทำอะไรก็เชิญเลย”

เร็นพูดด้วยท่าทางรำคาญก่อนจะโบกมือคล้ายไม่ยี่หระ ไม่นานนัก เขาก็เหลือบกลับไปมองพวกเพื่อนๆ ที่ยังตะลึงกับการกระทำของเขา

“ตอนบ่ายฉันขอโดดนะ ไม่มีสมาธิจะไปเรียนเลย บอกอาจารย์ด้วยละกันว่าฉันไม่สบาย”

“หา? ด...เดี๋ยวก่อนสิครับคุณเร็น”

อัลวิสพยายามรั้งเพื่อนเอาไว้ แต่ดูเหมือนว่าวันนี้เร็นจะไม่มีอารมณ์เสวนากับใคร รวมถึงไม่มีสมาธิที่มากพอจะใช้ชีวิตได้ตามปกติอีกด้วย เจ้าของร่างสูงเดินจากไปโดยไม่หันกลับมามองอีกเลย ทำเอาทุกคนได้แต่มองหน้ากันเองตาปริบๆ ขณะที่อันไซแหงปากออกมาลั่นจนทุกคนสะดุ้งโหยง

“ส...สำเร็จแล้ว! ในที่สุดข้าน้อยก็ได้รับการยอมรับจากนายท่าน!”

“เฮ้! ไฉนนี่ จู๊ ก็แหงปากขึ้นมาซะงั้น” ครูซเบ้ปาก ขณะที่อันไซยังเพ้อไม่เลิก

“ต้องขอบคุณทุกๆ ท่านมากเลยนะขอรับที่ช่วยเหลือข้าน้อยมาโดยตลอด”

“ไม่เคยมีใครช่วยแกลเลย แกมันหน้าด้านอยู่ของแกลเอง”

ครูซยังคงแหวะต่อไม่เลิกด้วยความหมั่นไส้ ทว่าดูเหมือนเสียงของเขาจะไม่ได้แทรกซึมเข้าหูของเจ้านินจาณีไปเลย มันถึงได้วิ่งตรงมากัมห้วงๆ ให้พวกเขาทีละคน

“ต้องขอฝากเนื้อฝากตัวทุกๆ ท่านด้วยนะขอรับ ข้าน้อย ชิงูระ อันไซ จักตั้งใจทำงานอย่างสุดกำลังแน่นอนขอรับ ขอขอบคุณมากๆ เลยขอรับที่ไว้ใจข้าน้อย!”

พูดเพื่อเจ้อจบแล้วก็วิ่งพรวดดิ่งเข้าไปในสำนักงานผู้พิทักษ์ คาดว่าคงจะรีบไปเดินเรื่องขอเสนอตัวเองเข้าไปเป็นหนึ่งในทีมของออร์แกน ปลอ่ยให้ครูซได้แต่ยกมือขึ้นกุมขมับ

“ดูมันพูดอย่างกับพวกนักการเมืองได้รับตำแหน่งงั้นแหละ” ว่าแล้วก็ถอนใจ “คนอะไรมันจะบ้าหลุดโลกได้ขนาดนี้ แค่คิดฉันทักจะปวดหัวกับภารกิจของเราแล้ว”

ทุกคนเองก็ดูจะอ่อนใจกับคำพูดของครูซเช่นกัน โดยเฉพาะชายะที่เหลือบกลับไปมองแผ่นหลังของเร็นซึ่งเดินหงอยๆ ไปเรื่อยๆ จน

เธอซักจะหวั่นใจ

“ฉันว่าที่น่าห่วงควรจะเป็นทางนี้มากกว่าไม่ใช่หรือคะ” ซายะ
พูดจนทุกคนหันไปมองเร็นบ้าง

“นั่นสิเจ้ ผมไม่อยากจะคิดเลยว่าพຽ່งนี้ถ้าเจ้าหมอนี้ยังไม่กลับมา
เป็นไอ้บ้ำเร็นคนเดิมละก็ มีหวังทริปนี้ของเราคงจะกร่อยน่าดู”

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภารกิจของเราก็คงจะกลายเป็นหายนะ
กลายเป็นๆ เลยละครับ”

อวลิสเสริมด้วยท่าทางที่อ่อนใจไม่แพ้กัน ขณะที่เครฟายังคงมอง
แผ่นหลังของเร็นต่อไปด้วยสีหน้าที่เริ่มจะมีความกังวลปรากฏขึ้น

“ตาบ้ำเอ๊ย! ก่อแต่เรื่อง”

4

ประดาบในยามดึก

หงุดหงิดไว้อย!

ไม่ว่ายังไงความหงุดหงิดมันก็รุมเร้าเสียจนสงบใจไม่ได้ แม้ว่าตอนนี้เวลาจะล่วงเลยมาจนเกือบเที่ยงคืนแล้ว แต่ เร็น ออร์แกน ยังคงนอนกระสับกระส่ายอยู่บนที่นอน ไม่มีวิธีแหว่วว่าจะสามารถข่มตาให้หลับได้เลย ทั้งๆ ที่วันรุ่งขึ้นเขามีภารกิจสำคัญที่จะต้องไปทำกับพวกเพื่อนๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังว่าวุ่นใจและเครียดจนไม่เป็นอันทำอะไร

“ไว้อย! ไปอัดบุหรี่ยี่ให้หายเซ็งดีกว่า”

สุดท้ายเจ้าตัวก็หลุดลุกขึ้นจากที่นอนด้วยสีหน้าบ่งบอกความหงุดหงิด เขาเองก็รู้ว่าสิ่งที่กำลังทำอยู่ในตอนนี้เป็นเรื่องที่สุุดแสนจะบ้าบอ นอกจากจะทำให้พวกเพื่อนๆ เป็นห่วงแล้ว ยังไม่มีประโยชน์เลยแม้แต่น้อย เขารู้ดีว่ามานั่งกังวลแบบนี้มันก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็สงบใจไม่ได้เลย...

จะบอกว่าตอนนี้สัญชาตญาณของเขามันตื่นตัวมากกว่าปกติจน
ครั่นเนื้อครั่นตัว บางทีถ้าได้ออกแรงทำอะไรบ้างก็อาจจะหายหงุดหงิด
ไปบ้าง แต่อีกใจก็ชี้แจงและรำคาญที่ตัวเองเป็นแบบนี้จนไม่อยากจะ
ทำอะไรเหมือนกัน

คิดๆ แล้วเร็นก็แค่แต่ถอนใจออกมายาวเหยียด เดินไปคว้าซอง
บุหรี่ปนโต๊ะทำงานที่เต็มไปด้วยเอกสารเกี่ยวกับกลุ่มเอเดน ในจังหวะ
ที่เหลือบเห็นเอกสารพวกนั้น ดวงตาสีเขียวเพร็ดอตจึงส่องประกาย
วาวโรจน์ขึ้นมา

หลังจากได้อ่านข้อมูลพวกนี้มาทั้งวัน เขารู้สึกได้เลยว่าพวกเอเดน
เป็นกลุ่มคนที่อันตรายมาก ทุกครั้งที่พวกมันก่อเรื่องจะเกิดหายนะ
ย่อยๆ ตามมาด้วยเสมอ ภาพถ่ายแต่ละภาพที่สะท้อนถึงความสิ้นหวัง
จากน้ำมือของพวกเอเดนยิ่งทำให้เร็นรู้สึกสะอิดสะเอียนจนอยากจะอ้วก

เอเดนเปรียบเสมือนเป็นคู่อริของผู้พิทักษ์มาตลอดระยะเวลา
สามสิบปี แม้ผู้พิทักษ์จะสามารถจัดการกับสมาชิกของพวกมันไปได้
หลายคน แต่ในบทความของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งเขียนเอาไว้ว่า
สมาชิกของเอเดนก็เปรียบเสมือนตัวไฮดรา หากตัดหัวของมันไปหนึ่ง ก็
จะงอกขึ้นมาอีกสาม หากไม่สังหารด้วยการแทงที่กลางดวงใจ ก็ไม่มีวัน
ฆ่ามันได้เลย

ระบบองค์กรของพวกมันแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ ไม่เพียงแต่สามารถ
แฝงตัวตนได้อย่างแนบเนียน พวกมันยังปลูกฝังวัฒนธรรมขององค์กร
ให้แก่สมาชิกทุกคนได้อย่างน่ากลัว แม้ผู้พิทักษ์จะสามารถจับตัว
สมาชิกของเอเดนมาได้หลายต่อหลายครั้ง แต่พวกมันก็ไม่คิดที่จะคาย
ความลับใดๆ ออกมา มิหนำซ้ำยังซ่อนพิษไว้ในร่างกายเพื่อใช้ฆ่าตัวตาย
ได้ทุกเมื่อ เป็นการป้องกันไม่ให้ความลับขององค์กรรั่วไหลออกมา

คนพวกนี้ไม่แคร์ว่าเพื่อนมนุษย์จะต้องพบเจอกับเรื่องเลวร้ายแค่ไหน สนเพียงแค่ว่าเงินที่ได้จากการค้าอาวุธสงครามเท่านั้น พวกมันลงมือได้อย่างโหดเหี้ยมและพร้อมจะเอาชีวิตของมนุษย์หลายล้านคนเป็นเครื่องสังเวย

และคนพวกนี้แหละ ที่อภินิหารต้องเผชิญหน้ามาตลอดระยะเวลาหลายปี

ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ทำได้เพียงแคร้องเพลงเพื่อยับยั้งการกระทำเลวๆ ของกลุ่มเอเดนมาตลอดโดยไม่สนใจว่าจะต้องเอาชีวิตเข้าไปเสี่ยงกับความตายมากเพียงใด

และเรื่องที่น่าโมโหที่สุดก็คือ...ตัวเขาไม่อาจทำอะไรเพื่อช่วยเหลือเธอได้เลย

คิดแล้วเร็นก็เคาะลิ้นอย่างขัดใจ ก่อนจะเดินสายหัวตรงไปยังประตูห้องนอนด้วยสีหน้าอ่อนใจ สมองก็พยายามเตือนว่าควรจะหยุดคิดเรื่องนี้ได้แล้ว

ไม่ช้าร่างสูงก็เดินออกจากห้องนอนมาพบสายลมเย็นๆ ที่พัดผ่านจนต้องผะไปนิดๆ

“จวนจะฤดูใบไม้ร่วงแล้วสินะ สงสัยต้องไปซื้อเสื้อหนาวๆ มาใส่ซะแล้วมั้ง”

“นั่นสินะคะ”

เขาพูดกับตัวเอง ดั่งนั้นพอได้รับเสียงตอบรับกลับมาเร็นจึงสะดุ้งโหยง รีบตัวตวัดสายตาไปมองอีกด้านแทบไม่ทัน และภาพที่เห็นก็ทำให้ถึงกับเหงื่อตก

“ค...คุณชายะ! ดึกดื่นปานนี้มานั่งทำอะไรตรงนี้ครับเนี่ย”

เร็นทักออกมาแทบไม่เป็นภาษา เมื่อเห็นร่างบอบบางของคุณหนูตระกูลลินส์ที่บัดนี้นั่งพับเพียบอยู่บนพื้นด้วยท่าทางสงบนิ่งในความมืด

ของห้องนั่งเล่น ขณะที่คนอื่น ๆ ต่างแยกย้ายกันไปนอนหมดแล้ว ซายะที่นั่งทำสมาธิปิดตาเอาไว้สนิททำให้เกิดบรรยากาศชวนให้ชนลูกชู้ทันทที่ที่ให้เห็น

“จู่ๆ มานั่งทำสมาธิอะไรตรงหน้าห้องนอนผมกันครับ ไม่หนาวหรือไงเนี่ย”

เร็นถามด้วยสีหน้างงๆ เพราะชุดยูคาตะสีฟ้าอ่อนตัวบางๆ ที่เธอสวมอยู่นั้นไม่น่าจะเพียงพอต่อห้องนั่งเล่นซึ่งน่าจะมีอุณหภูมิราว 10-12 องศา

“ฉันกำลังรอคุณอยู่เลยคะคุณเร็น”

ซายะพูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง ดวงตาของเธอก็ยังคงปิดสนิท

“รอผม?” เร็นหรีตตาลง

“ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยตามฉันออกไปที่สวนข้างบ้านที่เถอะคะ”

สิ้นคำพูดนี้ดวงตาสีฟ้าครามก็ค่อยๆ เปิดขึ้นอย่างแฉะมั่ว ร่างบอบบางดันตัวลุกขึ้นมาเ็นพร้อมกับดาบไม้สองเล่มที่อยู่ในมือทั้งสองข้างของหล่อน

“ด...เดี๋ยวกครับ ในเวลาแบบนี้เราจะออกไปที่สวนทำไมล่ะครับ ถ้ามีอะไรจะคุยก็คุยกันในบ้านเถอะ ข้างนอกมันหนาวจะตายไป”

เร็นพยายามจะแย้ง แต่ดูสาวน้อยเจ้าของเส้นผมสีดำขลับซึ่งรวบเป็นหางม้าตึงนั้นก็เดินตรงไปยังประตูบานกระจกที่ทะลุไปถึงสวนข้างบ้านชนิดที่ไม่คิดจะฟังคำพูดของเขาเลยแม้แต่น้อย สุดท้ายซายะหนุ่มมเลยได้แต่เลิกคิ้วงงๆ และยึดซองบุนหรีเข้าไปในกระเป๋ากางเกง เดินตามสาวเจ้าไปอย่างช่วยไม่ได้

“หนาวจริงๆ ด้วย ผมว่ามีอะไรเราไปคุยกันข้างในดีมัย เดี๋ยวกคุณจะไม่สบายเอานะครับ”

และเมื่อทั้งสองคนก้าวออกมาจากบ้าน สายลมเย็นเฉียบของ

ปลายฤดูร้อนก็พัดผ่านร่างของทั้งคู่ เร็นต้องเอามือทั้งสองข้างมาถูกัน เพื่อคลายหนาวทันที หากแต่สำหรับชายะนั้น ดูเหมือนอากาศเย็นๆ ในยามรัตติกาลนี้จะไม่ได้ทำให้เธอสะทกสะท้านเลยแม้แต่น้อย

“ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ เราจะหนาวกันไม่นานหรอก”

ชายะพูดยิ้มๆ ก่อนจะโยนดาบไม้เล่มหนึ่งไปให้เร็นรับเอาไว้จนชายหนุ่มเลิกคิ้วสงสัย

“อะไรครับเนี่ย”

“ฉันว่าสมมองคุณคงจะไม่ได้เลอะเลือนถึงขนาดจำดาบไม้ไม่ได้หรอกนะคะคุณเร็น”

ไม่บ่อยนักที่จะได้ยินคำย่อนกวนๆ จากปากของชายะ ทำให้เร็นต้องหัวเราะหือออกมาเบาๆ

“ผมก็พอจะมองออกว่ามันไม่ใช่ไม้จิ้มฟันแน่ๆ” เขาย้อนกลับ “แต่ที่ผมสงสัยก็คือคุณเอาดาบไม้นี้มาให้ผมทำไมกันครับ”

“ยังต้องถามเหตุผลอีกหรือคะ” ชายะยิ้มเย็นๆ กลับมาให้ “เมื่อนักดาบสองคนถือดาบและหันหน้าเข้าหากันแบบนี้ มันยังจะมีเหตุผลอื่นให้เข้าใจได้อีกหรือคะ”

เร็นผะไปกับคำกล่าวนั้น เขายิ้มออกมาได้เจื่อนสนิท ส่วนหนึ่งเป็นเพราะไม่เข้าใจในสิ่งที่ชายะกำลังทำอยู่เลยแม้แต่น้อย

“คุณทำผมสู้งั้นหรือครับ” เขาถามงงๆ

“เปล่าค่ะ ก็แค่ออกเรียวยอกแรงกันนิดหน่อย เห็นคุณท่าทางครั้นเนื้อครั้นตัวมาทั้งวัน ฉันก็เลยอยากจะทำให้คุณได้ออกแรงบ้าง”

“หา! ยังไงนะครับ”

เร็นก็ยังแทบไม่เข้าใจว่าชายะคิดอะไรกันแน่ ลูๆ ก็อยากจะมาประดาบกับเขาเสียดี๊ๆ พลันจะอ้าปากขึ้นค้านเพราะตอนนี้ไม่มีอารมณ์จะมาทำอะไรไร้สาระก็คงจะสายเกินไป เมื่อนักดาบสาวตั้ง

ท่าดาบพร้อมโจมตีเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

มีหน้าซำดวงตาสีน้ำเงินเข้มนั้นก็ส่องประกายแวววาวอย่างที่เร็นเห็นแล้วต้องผงะ

“นี่เอาจริงหรือครับเนี่ย”

“ฉันเคยล้อเล่นด้วยหรือคะ” ซายะย่อนกลับ “บอกไว้ก่อนนะคะ ว่าถ้ามันแต่คิดอะไรไร้สาระอยู่ในหัวละก็ ระวังจะเจ็บตัวเพราะความอ่อนหัดของฉันที่ไม่อาจยังดาบให้คุณได้นะคะ”

ยังไม่ทันได้ตั้งตัว ร่างบางนั้นก็พุ่งทะยานเข้าใส่เร็นเป็นเส้นตรง มีหน้าซำยังรวดเร็วชนิดที่แทบจะเป็นภาพติดตาได้เลยด้วยซ้ำ แน่ใจว่า จังหวะที่เขายังไม่ทันจะได้ตั้งท่ารองรับแบบนี้ การหลบจึงเป็นอะไรที่ฉลาดที่สุด

ควับ!

ใบดาบแหวกผ่านอากาศไปอย่างรวดเร็ว สายลมที่พัดผ่านบาดหู ส่งให้ร่างสูงต้องเอี้ยวศีรษะไปด้านหลังภายในเสี้ยววินาที ถ้าเป็นดาบจริงผมคงขาดไปหลายลิบเส้นแล้ว

“เคลื่อนไหวได้น่าผิดหวังมากเลยนะคะ หากเป็นคุณก่อนหน้านี้ คงจะสามารถตั้งรับการโจมตีนี้ได้อย่างง่ายดายแท้ๆ เสีย”

เร็นถึงกับผงะกับเสียงหวานๆ ที่กล่าวขึ้นมาหลังจากเขาถอยหลังหลบไปแทบไม่เป็นกระบวน เหงื่อเม็ดโตไหลลงมาอาบแก้ม ขณะที่เขายิ้มออกมาเจื่อนๆ

“การโจมตีแบบไม่ทันได้ตั้งหลักนั้นก็น่ารักจริงๆ เลยนะครับคุณ ซายะ”

“จะถือว่าเป็นคำชมนะคะ”

ซายะยิ้มรับอย่างน่าเอ็นดู ตรงกันข้ามกับแววตาคมกริบโดยสิ้นเชิง

“ฉันจะขอเตือนอีกครั้งนะคะว่า ถ้ามีวแต่คิดอะไรไร้สาระอยู่ในหัวแบบเมื่อครู่ รอบนี้ฉันจะไม่ยื่นมือให้อีกแล้วนะคะ”

เร็นถึงกับกลืนน้ำลาย

สิ่งที่เขาหลีกเลี่ยงมาตลอดเวลาสามเดือนกำลังจะเริ่มต้นขึ้นโดยไม่ทันจะได้ตั้งตัว

หากพูดถึงคนที่เขาไม่อยากจะประมือด้วยมากที่สุด ก็คือผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้านี้เอง แล้วในสถานการณ์แบบนี้เขาเองก็คงจะเดินออกไปดื้อๆ ไม่ได้เสียด้วย การหันหลังให้ ซายะ ลินส์ ที่เปิดโหมดต่อสู้เต็มรูปแบบเป็นอะไรที่โง่งมมาก

“ก็ยุ่งงๆ อยู่ละนะคะครับ แต่เห็นที่ผมคงไม่มีทางเลือกแล้วสินะ”

เร็นได้กลับด้วยน้ำเสียงที่ติดตลกนิดๆ พร้อมตั้งท่าต่อสู้ของสำนักดาบออร์แกน มือซ้ายกำดาบเอาไว้ชิดลำตัวก่อนจะเบี่ยงลำตัวด้านขวาไปด้านหน้า มือขวาอยู่ในตำแหน่งพร้อมจะชักดาบออกได้ทุกเมื่อ

เห็นดังนั้นซายะจึงเหยียดยิ้มกว้างขึ้นมาทันที

“ถ้าฉันก็ภรรยาสั่งสอนด้วยนะคะ”

“...นั่นน่าจะเป็นคำพูดของผมต่างหาก” เร็นถอนใจเบาๆ

สิ้นคำพูดนั้น ซายะก็พุ่งเข้าไปใส่เร็นอีกครั้งพร้อมกับตัวดาบเข้าพาดฟันอย่างหนักหน่วง แน่นอนว่าพอตั้งหลักได้แล้วเร็นก็มีจังหวะให้โต้ตอบมากขึ้น และทำที่เขาเลือกจะใช้ก็คือ...หลบ

อีกครั้งที่ดาบไม้สั้นแหวกอากาศตัวดีผ่านร่างของชายหนุ่มไปเพียงแค่นี้ ดวงตาสีเขียวเพริดอตเริ่มส่องประกายแวววาวขึ้นมาบ้าง มือขวาจับดาบไว้แน่น

ผิวะ!

ดาบกับดาบปะทะกันเต็มแรงจนต่างสะบัดกันไปทั้งคู่ เร็น

ตกตะลึงกับความไวในการโจมตีจังหวะที่สองของชายะ ทั้งที่เธอน่าจะเสียจังหวะไปหลังโจมตีพลาดเป้า แต่ที่เห็นได้ ความเร็วในการตั้งรับนั้นเหนือชั้นจริงๆ

“แค่นี้เองหรอคะ”

ชายะยิ้มให้น้อยๆ ก่อนจะกวัดดาบฟันใส่ศีรษะของเขาในระยะเผาขน

“เฮ้ย!”

แน่นอนว่าไม่เพียงแค่นั้น แต่เป็นสามครั้งแล้วที่ชายะสามารถกวัดดาบฟันต่อเนื่องได้ เล่นเอาชายหนุ่มต้องโยกศีรษะหลบอย่างรวดเร็ว

ทั้งสองแยกห่างออกจากกันอีกครั้ง ซึ่งแน่นอนว่าเป็นเพราะเร็นเลือกที่จะถอย อีกทั้งบัดนี้ไหล่ข้างซ้ายของเขาก็กำลังปวดเนื่องจากอาจหลบการโจมตีเมื่อครู่นี้พ้น ตอนนั้นก็เลยได้แต่ยกมือขึ้นกุมไหล่ซ้ายพร้อมกับส่งเสียง “ซึ๊ด” ออกมาเบาๆ

“เอาจริงหรอครับเนี่ยคุณชายะ” เขาเป่าปากเบาๆ

“ก็เอาจริงสิคะ” ชายะยิ้มตอบ “ถ้าต้องปะทะกับนักดาบที่มีวิชาประหลาดๆ ไม่สามารถจับจุดได้แถมยังเก่งมากด้วย เป็นคุณจะไม่เอาจริงหรือยังไงคะ คุณเร็น”

“มันก็...”

เร็นไม่รู้จะโต้แย้งอะไรกลับไปดี ซึ่งแน่นอนว่านักดาบสาวยังคงยิ้มหวานให้เขาตลอดเวลา

“แล้วก็อีกอย่างนะคะคุณเร็น ถ้าเมื่อครู่นี้เป็นดาบจริงละก็ ป่านนี้คุณคงจะเสียแขนซ้ายไปแล้วละคะ”

“ตอนนี้มันก็เหมือนกับไม่มีแขนอยู่แล้วละ”

เร็นรำพึงขึ้นมาเบาๆ เพราะการโจมตีเมื่อครู่เล่นเอาแขนของเขา

เจ็บราวไปทั้งข้างเดียวละ

ชายะหัวเราะหือออกมา ก่อนจะสะบัดดาบไม้เพื่อเตรียมความพร้อมอีกครั้ง

“แล้วก็อีกเรื่องนะคะคุณเร็น ในตอนที่ต่อสู้กันนะ ไม่มีจังหวะหยุดคุยกันแบบนี้หรือคะคะ”

เพียงชั่วพริบตา ร่างบอบบางก็หายไปจากจุดเดิมราวกับไม่เคยยืนอยู่ตรงนั้นมาก่อน เล่นเอาเจ้าคนที่ยังแขนขาไม่หายต้องกัดฟันกรอด รียกดาบขึ้นตั้งรับทันที

ชายะเริ่มบุกหนักขึ้นทุกที การโจมตีของเธอเฉียบคมขึ้นเรื่อยๆ จนเร็นแทบจะไม่มีจังหวะโต้ตอบกลับไปได้ หรือจะพูดให้ถูกก็คือเขาต้องยั้งการโจมตีเอาไว้เสียก่อน ชื่นนุ่มบ้ามโจมตีออกไปก็รั้งแต่จะโดนเล่นงานกลับมา

ยิ่งปะทะกันเร็นก็ยิ่งรู้ว่าชายะนั้นมีฝีมือร้ายกาจมากแค่ไหน บอกตามตรงว่าเธอไม่เคยเจอนักดาบคนไหนเก่งขนาดนี้มาก่อน การรุกรับสมดุลง่ายไม่น่าเชื่อ ซ้ำยังรวดเร็วและตัดสินใจได้เฉียบคมยอดเยี่ยม

ชื่นปล่อยให้แม่เจ้าประคุณรุกรหนักแบบนี้ต่อไป มีหวังตายหยั่งเขียด!

ที่สำคัญ มือขวาของเขาก็เริ่มซาจนจะจับดาบไม่อยู่ยุรอมร่อเสียงดาบไม้ปะทะกันก็ก้องไปทั่วบริเวณจนเร็นชักจะกังวลว่า ไม้เสียงกึ่งกึ่งดังต่อเนื่องเหมือนใครกำลังฝึกตีกลองอยู่จะไปปลุกให้เพื่อนบ้านแถวนี้ลุกมาตะโกนด่าพ่อเองง่ายๆ

คงจะต้องรีบจบให้เร็วที่สุด

คิดๆ แล้วเร็นก็เผลอยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว จะเนื่องด้วยจู่ๆ ก็สามารถคิดแผนการเผด็จศึกออกมาได้ หรือจะเนื่องจากได้ปะทะกับคนเก่งๆ พอสมน้ำสมเนื้อกับตนก็ตาม ไม่ว่าจะเพราะอะไร บัดนี้ร่างสูงก็

ถอยฉากออกมาจากจุดปะทะเรียบร้อยแล้ว

“ถอยอีกแล้วหรือคะ” ซายะเล็กคิ้วขี้ขึ้นนิดๆ “วันนี้ถอยบ่อยจน ผิดวิสัยเลยนะคะคุณเร็น”

กล่าวจบ ร่างบางก็พุ่งตรงเข้าไปเป็นเส้นตรงอีกครั้ง ทว่ารอบนี้เร็น กลับใช้มือสองข้างยกดาบขึ้นในแนวตั้ง ดวงตาสีเขียวเพร็ดอตหรีดลง พร้อมกับเกร็งกล้ามเนื้อทุกส่วนในร่างกาย เตรียมใช้วิชาดาบประจำตัว

“วิชาดาบสำนักออร์แกน เพลงดาบที่ 4...”

จันทราสาดแสง!!

เพลงดาบไม้ตายที่ใช้ในการต่อสู้มาหลายต่อหลายครั้ง และเป็นท่าที่เขาใช้พิชิตคนอย่างมัจจุราชสายฟ้า อเลน โคลวิวิช มาแล้ว

ควับ!

ทว่าดูเหมือนรอบนี้เขาจะฟันได้เพียงแค่ลมเท่านั้น ร่างที่พุ่งตรงเข้ามาและควรจะโดนการโจมตีเข้าเต็มทีนั้นก็กลับหายไปจากสายตา

“แย่นะคะ ฉันได้เห็นท่านนั้นมาสองครั้งแล้ว เพราะฉะนั้น มันจึงใช้กับฉันไม่ได้ผลหรอกคะ”

เสียงหวานๆ แหวมาจากระดับที่อยู่สูงกว่าเขา เร็นจึงเงยหน้าขึ้น มองไปด้านบนและเห็นร่างของซายะลอยตัวค้างอยู่กลางอากาศ เป็นเงาย่อนแสงพระจันทร์ดูงดงามเป็นที่สุด เรือนผมสีดำขลับส่องประกายแวววาวจนเร็นได้แต่อ้าปากค้าง

“ถ้าอย่างนั้นก็ตาฉันบ้างละ” ซายะเริ่มต้นจับดาบของเธอไว้อย่างแน่น “วิชาดาบสายลินส์ เพลงดาบที่ 18...”

บุปผาร่วงโรย!!

เพลงดาบสังหารฟาดพินลงมากลางอากาศ รุนแรงและรวดเร็ว จนทำให้ดาบไม้ของเร็นที่ยกขึ้นรับนั้นหักกระเด็น!

หากแต่ซายะกลับต้องเปิดตากว้างอย่างตกตะลึง เพราะแม้ว่า

ดาบไม้ของเร็นจะหัก ทว่าการโจมตีกลับเข้าไม่ถึงตัวเขา บัดนี้ร่างสูงจึงพุ่งเข้าไปประชิดตัวของซาเยะจนเธอต้องเผยอริมฝีปากขึ้นอย่างตกตะลึง

“ผมเองก็เห็นการโจมตีนั้นมาแล้วครั้งหนึ่ง คิดว่าจะรับมือมันไม่ได้หรอกครับ” เร็นทักกลับด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “จบกันแค่นี้ละนะ วิชาไร้ดาบสำนักออร์แกน...”

ดอกบัวเคลื่อนสวรรค์!

เร็นรู้ว่าการโจมตีครั้งแรกของเขาจะต้องพลาด จึงตั้งใจให้ซาเยะอาศัยจังหวะนั้นลู่วิเศษเข้ามา เพื่ออาศัยจังหวะนี้สวนกลับ ต่อให้เก่งสักแค่ไหน แต่ถ้านักดาบถูกบุกเข้าประชิดตัวได้ก็เท่ากับปิดบัญชีกัน

เร็นเองก็คิดแบบนี้ หากนี่เป็นการต่อสู้กับนักดาบทั่วไปละก็ เขาคงจะชนะไปแล้ว

แต่สำหรับ ซาเยะ ลินส์ แล้ว...มันไม่ใช่

“เป็นกลยุทธ์ที่น่ารักดีนะคะ”

สาวน้อยตระกูลลินส์ยังคงยิ้มหวานอย่างไม่ยี่หระ และฉวยฝ่ามือของเร็นเอาไว้ก่อนจะกระแทกเข้าใส่ลำตัวของเธอเพียงเสี้ยววินาที พร้อมตวัดดาบข้างถนัดตะเข้ข้อเท้าของเร็นเต็มแรงและเหวี่ยงร่างสูงให้ตีลังกาหมุนกลางอากาศ

ซึ่งผลสรุปก็คือ...

อึก!

เสียงกระแทกดังลั่นเมื่อร่างของเร็นลงไปนอนกับพื้นทั้งที่ดวงตายังเปิดค้างอย่างตกตะลึง ดาบไม้ของซาเยะตวัดชี้หน้าของเขาเอาไว้ทันที

“วิชาไร้ดาบสายลินส์ ทำหุ่่มกงล้อสังหาร” ซาเยะพูดยิ้มๆ ก่อนจะเอียงศีรษะให้ “ดูเหมือนว่าฉันจะเป็นฝ่ายชนะแล้วสินะคะคุณเร็น”

คำพูดเฉียบๆ ประกอบกับรอยยิ้มที่ยากจะคาดเดาคิดได้นั้น

ทำให้เร็นที่นอนแผ่อยู่กับพื้นต้องเปิดตากว้าง พุดได้ตอบอะไรไม่ได้เลย
สุดท้ายจึงได้แต่ยกมือสองข้างเหนือศีรษะ

“พ...แพ้แล้วครับ”

“ขอขอบคุณที่ช่วยชี้แนะนะคะ”

ซายะตอบกลับมาอย่างมีมารยาท ก่อนจะตั้งท่าเดินจากไปเสีย
ดี้อๆ ไม่คิดจะเป็นห่วงเป็นใยอาการบาดเจ็บของเขาแม้แต่น้อย ดีไม่ดี
เธอไม่คิดจะช่วยดูเขาอีกด้วยซ้ำ

“ค...แค่นี้เหรอกครับ”

เร็นถามด้วยสีหน้าที่แปลกใจสุดขีด อาจเป็นเพราะซายะที่ตั้งท่าจะ
เดินกลับเข้าไปในบ้านและปล่อยเขาไว้ตรงนั้นจริงๆ ซึ่งหญิงสาวก็
เหลือบกลับพร้อมรอยยิ้มมุมปาก

“คะ?” เธอขานรับ

“มาคังมาคะอะไรละ” พุดแล้วก็ยิ้มเจื่อนสนิท “จู่ๆ คุณเรียกให้
ผมออกมาข้างนอกแล้วก็ยึดดาบให้สู้ จากนั้นก็อัดผมลงมากองกับพื้น
แล้วจะเดินหนีไปดี้อๆ แค่นี้เหรอกครับ”

“คะ”

ซายะขานรับด้วยรอยยิ้มหวานที่แม้แต่ตอนนี้เร็นก็ไม่อาจเข้าใจ
ได้เลย

“แล้วเรื่องที่จะพูดกับผมล่ะครับ”

“ก็พูดกันไปหมดแล้วไงคะ พูดกันด้วยดาบไง”

สิ้นคำนั้นเธอก็ชูดาบไม่ขึ้นมา เร็นได้แต่หัวเราะหือออกมาเบาๆ
คล้ายประชด

“ขอโทษทีนะครับ ถ้านั่นคือการคุยกันมันก็คงจะเป็นการคุยที่มั่ว
มากๆ ผมไม่เข้าใจเลยว่าคุณต้องการจะสื่ออะไรกันแน่”

สาวน้อยแห่งตระกูลลินส์ถอนหายใจเบาๆ เริ่มมีควันออกมา

จากปากเพราะอากาศเริ่มเย็นขึ้น แววดตาที่เคยแข็งก็ราวค่อยอ่อนจนเริ่มสัมผัสได้ถึงความอ่อนโยนนิดๆ หากเขาตาไม่ฝ้าละก็นะ

“สำหรับฉันมันเป็นการสนทนาที่ได้ข้อสรุปดีๆ กลับมาแล้วละคะ” เธอว่าเสียงใส “ตอนนี้ก็คงจะหมดหน้าที่ของฉันแล้ว จากนั้นไปก็ฝากที่เหลื่อด้วยนะคะ...คุณครุพา”

แกร๊ก!

สิ้นเสียงของชายะก็มีเสียงประตูเปิดแว่วมา ทำให้เร็นรีบหันไปมองทันที และพบสาวน้อยอีกคนค่อยๆ โผล่ออกมาตรงมุมประตูกระจกที่ติดกับสวน ท่าทางของผู้มาใหม่แสดงออกชัดเจนว่าเพิ่งจะโผล่ออกมาจากที่ซ่อน หลักฐานง่ายๆ ก็คือใบหน้าที่มีสีแดงจางๆ

“นี่เธอก็ออกมากับเขาด้วยเรอะยายคุณหนู แอบดูอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย!”

เร็นถึงกับร้องเสียงหลง ตอนนี้เขาจับต้นชนปลายไม่ถูกเลยจริงๆ ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ จู่ๆ คุณชายะก็ลากเขามาล้อมจนนุ่ม จากนั้นยายคุณหนูนี้ก็โผล่ออกมาอีกคน

“เธอก็แอบดูเราอยู่ตั้งแต่ต้นนั่นแหละคะ” ชายะพูดยิ้มๆ “ทีหลังถ้าอยากจะดูพวกเราสู้กันก็ออกมานั่งชมได้เลยนะคะ ใช่ว่าพวกเราจะคิดค่าเข้าชมเสียหน่อย”

“ม...ไม่ได้แอบซักหน่อย ก็แค่พอดีเดินออกมากินน้ำแล้วได้ยินเสียงของพวกคุณอยู่ในสวนก็เลยออกมาดูเท่านั้นเอง”

ครุพารีบแก้ตัวพลัน ซึ่งชายะก็ยิ้มรับก่อนจะหันกลับมามองเร็นอีกครั้งหนึ่ง เล่นเอาชายหนุ่มผู้สะกดคำว่า งง ได้เป็นล้านรอบแล้ว เลิกคิ้วสูง

“คุณเร็นคะ ตอนนี้ทั้งคุณและฉันก็ต่างเหมือนกับนกที่เพิ่งจะหัดบินได้ไม่นาน สิ่งที่เราควรจะทำก็คือตั้งเป้าหมายและบินตรงไปให้ได้

หากรีบร้อนจะบินขึ้นสูงเกินไปก็จะยิ่งทำให้ทุกอย่างแย่ไปกันใหญ่ ก่อน
จะตกลงไปตายอย่างน่าอนาถคงตั้งใจบินตรงไปข้างหน้าให้มันคงให้ได้
เสียก่อน อีกอย่าง อย่าคิดบินเพียงลำพังเลยล่ะ เพราะว่ากาารบินเป็นฝูง
จะช่วยให้พวกเราก้าวหน้าไปไวยิ่งขึ้น”

สิ้นคำพูดนี้ชายะก็ยิ้มหวานให้เขาอีกครั้ง

“เพราะว่าฉันน่าจะค่อนข้างหวังกับคุณเอาไว้เยอะนะคะ อย่าทำให้
ผิดหวังล่ะ”

ว่าแล้วเธอก็เดินจากไปโดยไม่พูดอะไรออกมาอีกเลย แน่نونว่า
คนที่โดนเล่นงานทั้งด้วยดาบและคำพูดก็ยังคงนั่งอยู่กับพื้นหญ้า แสดง
สีหน้าที่ยังเก็บความสงสัยเอาไว้ไม่มิด

ขณะที่ชายะกำลังจะเดินผ่านแครฟาไป เธอก็ยิ้มให้เพื่อนสนิท

“ปากที่เหลืด้วยล่ะ”

ว่าแล้วขยิบตาให้จนแครฟาต้องผะไปพร้อมกับสีแดงจางๆ บน
ใบหน้า ไม่นานนักดาบสาวก็เดินหายเข้าไปในบ้านพัก ทิ้งให้เร็นได้แต่
นั่งเอืออยู่บนพื้นหญ้านั้น ยกมือขึ้นเกาศีรษะแกรกๆ

“แล้วมันเรื่องอะไรวะเนี่ย”

“โธ้ยๆ! เบาๆ มือหน่อยสิยายคุณหนู นี่เธอคิดจะฆ่าฉัน
อีกคนหรือไงเนี่ย”

เร็นร้องเสียงหลง ส่วนเจ้าของมือเรียวยาวซึ่งกำลังร้ายเวทรักษา
รอยซ้ำตามตัวเขาทำหน้ามึนๆ

“อดทนหน่อยสิยะ แค่นี้ไม่ตายหรอกน่า!”

แครฟา เดลตอเรส แหวใส่จันเร็นได้แต่ขมวดคิ้วเข้าหากันและ
ถอนใจออกมาเฮ็งๆ ขณะที่พอทุกอย่างกลับมาเงียบกริบอีกครั้ง หญิง
สาวเจ้าของเร็นผมสีน้ำตาลอมแดงนั้นก็ดูจะประหม่าขึ้นมาอย่าง

ชัดเจน ดวงตาสีแอมethystกลมโตคู่สวยเหลียวมองไปรอบๆ อย่างระแวดระวัง ซึ่งสาเหตุของท่าทางกล้าๆ กลัวๆ นี้มีเพียงอย่างเดียวก็คือ...

นี่เป็นครั้งแรกที่ เครฟา เดลคอสเรส เข้ามาอยู่ในห้องนอนของผู้ชายแบบนี้

มีหน้าซำยังอยู่ด้วยกันสองต่อสอง
ที่สำคัญกว่านั้น เธอกำลังนั่งอยู่บนเตียงของผู้ชายคนนั้น
แล้วสำคัญยิ่งกว่าสำคัญก็คือ ผู้ชายที่ว่ากำลังถอดเสื้อ โชว์มัดกล้ามเนื้อชวนมองของชายหนุ่มอยู่อีกด้วย!

“เป็นอะไรไปคุณหนู ทำหน้าเครียดเชียว”

เร็นทักด้วยน้ำเสียงแข็งๆ แน่นอนว่าเขามองเห็นหน้าของเครฟาที่นั่งอยู่ด้านหลังได้ผ่านกระจกบานใหญ่ที่ตั้งอยู่ข้างเตียง

“ก...ก็เปล่านี่” เครฟาตอบเสียงสูง

“ไม่ต้องเกร็งไปหรอกน่า สถานการณ์แบบนี้ฉันไม่มีแรงจะลุกขึ้นไปจับเธอกลงบนเตียงหรอก แค่อึดตัวนิดเดียวยังร้าวไปถึงตับเลยด้วยซ้ำ”

“ทะเล้ง!” เครฟาแหวโล่ “ใครจะไปสนใจเรื่องพรรคนี้กันนะ”

“เออ ไม่ได้คิดก็ดีแล้ว”

เร็นถอนหายใจคล้ายกับซี้เกียจจะต่อปากต่อคำ ส่งผลให้เครฟาที่เผลอกดดันไปเองคนเดียวรู้สึกว่ามันเองเงิ่งงาขึ้นมาทันที

คนอย่างอิตาเนีย ไม่มีวันที่จะคิดอะไรพรรคนี้ได้หรอก

ในหัวคงจะมีแต่เรื่องอาหารกับเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงเท่านั้น

แหละ

“เหอะ! น่าหมันไส้ชะมัด”

“อะไรอีก”

ดูเหมือนว่าคุณหนูเครฟ่าจะลืมตัวจนเผลอบ่นออกมา ซึ่งแน่นอนว่าเสียงนั้นไม่มีวันรอดหูรอกของ เร็น ออร์แกน ไปได้

“หมั่นไส้อะไรฉันไม่ทราบ”

“ก...ก็นายนั้นแหละ ทำไมถึงได้ชอบทำอะไรให้ตัวเองบาดเจ็บอยู่เรื่อยเลยนะ นี่ถ้าเกิดว่าฉันคิดเงินค่ารักษาทุกครั้ง ปานนี้คงจะรวยไปแล้ว”

คำพูดประชดประชันนั้นทำให้เร็นส่งเสียงออกมาจากลำคอตั้ง “เหอะ!”

“เธอก็เห็นว่ารอบนี้ฉันไม่ได้เป็นคนหาเรื่องนะเพีย จู๋ๆ คุณชายะก็มาลากฉันไปสู้ด้วยเฉยเลย แถมยังเอาจริงซะขนาดนั้นใครจะไปสู้ได้ เข้าประชิดตัวได้แล้วแท้ๆ แต่ยังแก้ทางได้อีก สัตว์ประหลาดชัดๆ”

เครฟ่าก็อยากจะซัดจิ้งหะไปว่า “อย่างกับนายไม่ใช่สัตว์ประหลาดตั้งนั้นแหละ” อยู่หรือก แต่อะไรบางอย่างทำให้เธอชะงักไปเสียก่อน

“แล้วคิดดูนะ อากาศหนาวขนาดนั้นใครมันจะไปออกแรงได้เต็มที” เร็นยังบ่นไม่เลิก “บุกมาแต่ละทีก็ไม่มีปราณีกันเลย แถมพอเอาฉันมาทรมานจนสุขสมอารมณ์หมายแล้ว คุณเธอก็เดินกลับเข้าบ้านไปหน้าตาเฉย แล้วยังมีที้งคำพูดงๆ ให้ด้วยนะ เป็นนกที่เพิ่งจะบินได้อะไรของเธอวะ งงเป็นบ้า...ให้ตายเถอะ มันมีอะไรน่าตลกนักหรือให้วเราะอะไรของเธอไม่ทราบ คุณหนู!”

ดูเหมือนว่าคำบ่นนั้นจะไปกระตุ้นต่อมอะไรบางอย่างของคุณหนูเครฟ่าเข้า เธอจึงยกมือขึ้นปิดปากกลั้นหัวเราะ เล่นเอาเจ้าคนที่กำลังบ่นหันไปทำหน้ามู๋ใส่ ยิ่งทำให้เครฟ่าหัวเราะออกมาจนตัวสั่น แม้จะแปลกตาแต่ก็เป็นท่าทางที่น่ารักไม่ใช่เล่น

“ข...ขอโทษที แต่ว่ามันอดไม่ได้นี่นา” เครฟ่าพยายามพูด

ออกมา “ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าวิธีของคุณชายจะได้ผลจริงๆ ด้วย นายนี่มันเป็นคนประเภทไหนกันแน่ นายออร์แกน”

“ก็แล้วมันเรื่องอะไรกันเล่า!”

เร็นซึกจะเหลืออดจนกระซอกเสียงใส่หญิงสาวคนข้างๆ ซึ่งเธอก็ยังพยายามกลั้นยิ้ม

“นี่นายไม่รู้จริงๆ เหรอว่าทำไมคุณชายเขาถึงได้ลากนายไปสู่กลางสวนแบบนี้ล่ะ” เครฟาทาม

“ถ้าผู้ฉันคงไม่มานั่งให้เธอรักษาอยู่แบบนี้หรอก!” เร็นแหวใส่

“ถ้าฉันก็รู้เอาไว้ซะนะยะว่า ที่เธอทำแบบนี้ลงไปมันก็เพื่อนายนั่นแหละ”

“เพื่อฉัน?” เขาชี้นิ้วเข้าหาตัวเองงงๆ

“นี่นายไม่รู้ตัวจริงๆ เหรอ” เครฟาเอียงคอถามยิ้มๆ “รู้ตัววีเปล่าว่าก่อนหน้านี้เนี่ยนายทำตัวเหมือนกับศพเดินได้ไม่มีจิต เขาแต่นั่งเหม่อเฝ้าทั้งวัน”

“เอ่อ มันก็...”

เร็นเริ่มพูดตะกุกตะกัก เพราะเขารู้ดีว่าวันนี้เขาแต่เครียดจนทำให้พวกเพื่อนๆ เป็นห่วงมากแค่ไหน

“แต่ว่าตอนนี้นายก็กลับมาสดใสเหมือนเดิมแล้วนี่”

“หา?”

ชายหนุ่มได้แต่เลิกคิ้ว ขณะที่ครฟาร่ายเวทรักษาหลังของเขาต่อ

“ถ้านายเริ่มกลับมาเป็นอีตาผู้ชายขี้ไวยวาย กวนประสาท ปากเสียได้เหมือนเดิมแบบนี้ ก็แสดงว่าวิธีการของคุณชายจะได้ผลเต็มๆ เลยละ”

“ย...อย่าบอกนะว่าที่คุณชายเรียกฉันไปสู่ด้วยนะ เพื่อให้ฉันเลิกคิดมาก”

“ก็ไช้ชะลียะ อีตาที่ม่!”

เครฟาแหวใส่พริ้อมกับหัวเราะ ยิ่งทำให้เร็นอึ้งไป ก่อนจะเหลือบมองใบหน้าของเครฟาผ่านกระจก บัดนี้ดวงหน้านารักนั้นกำลังเผยรอยยิ้มหวานออกมา

“ก็เคยได้ยินมาบ้างเหมือนกันนะว่า ถ้าเครียดมากๆ แล้วให้ไปออกกำลังกาย จะได้หายเครียด ขนาดข้อสอบในตำนานของประเทศแห่งหนึ่ง ยังเคยออกมาเลยว่า หากมีอารมณ์ทางเพศให้รีบออกไปวิ่งเตะบอลกับเพื่อนนะ”

“ข้อสอบในตำนาน...อะไรของเธอเนะ”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ฟังแล้วบ้าดีเนอะ”

เร็นได้แต่เลิกคิ้วสงสัยกับคำพูดของคุณหนูเครฟา จนเธอหัวเราะออกมาอีก

“แต่ก็ได้ผลกับนายไม่ใช่หรือไง ตอนนี่สีหน้านายนะห่างไกลจากไอ้คนที่เอาแต่นั่งเอาเป็นซอมบี้เมื่อตอนกลางวันมากเลยนี่นา”

คำกล่าวนี้ทำให้เร็นผะไปน้อยๆ ก่อนจะก้มหน้าลงมองมือทั้งสองข้าง

แต่ไหนแต่ไรเอาไม่เคยอ่านความคิดของผู้หญิงที่ชื่อ ซายะลินส์ ได้เลย ยิ่งได้รับรู้ถึงเจตนาของเอาในภายหลังแบบนี้ ก็ยิ่งทำให้เอา รู้สึกว่าผู้หญิงที่ชื่อ ซายะเนี่ยลึกลับสุดๆ

“แต่มีตั้งหลายวิธีที่ทำให้ฉันหายซึมได้ ทำไมต้องมาเลือกวิธีที่มันเจ็บตัวแบบนี้ด้วยเล่า ก็รู้อยู่ว่าพรงี้เราต้องไปทำภารกิจ ถ้าเกิดว่าฉันหายไม่ทันขึ้นมาจะทำยังไง”

“แต่ฉันว่าถ้านายไม่หายบ้าก่อนไปทำภารกิจนั่นแหละ ถึงจะเรียกว่าหายนะของจริง”

เครฟาตัดบทด้วยน้ำเสียงอ่อนใจจนเร็นต้องเงยปากไปทันที

เธอถอนใจออกมา ลมหายใจอุ่นๆ กระทบลงกลางแผ่นหลังของเขา

“แล้วก็ไม่ใช่ว่าคนอื่นเขาไม่หาวิธีมาทำให้นายรำเริงนะ ทั้งครูซ ทั้งอัลก็พยายามจะช่วยเต็มที่ ขนาดเนลยังเป็นห่วงนายเลย ตอนเย็น เธอถึงขั้นชวนนายไปเล่นเกมด้วยกัน แต่นายก็ทำเป็นเมินซะอย่างนั้น ใจร้ายที่สุด”

“ชวนเล่นเกม? ฉันไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

“ก็นายมัวแต่คิดถึงคุณเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงอยู่ตลอดเวลา นี่ยะ”

สาวน้อยเจ้าของเรือคนผมสีน้ำตาลแดงเห็นบเข้เข้าให้ด้วยน้ำเสียง ห่มั่นไล่สุดขีด ส่งให้เร็นเงียบไปอีกครึ่ง เพราะคำต่อนั้นนั้นเป็นความจริง

“ทุกคนเขาเป็นห่วงนายมากนะ อ...ฉันเองก็ด้วย” เครฟาพูด ตะกุกตะกัก “พวกเราารู้ดีว่านายเป็นห่วง อลิเซียร์ เซซิล มากแค่ไหน แต่นายเองก็ต้องใส่ใจคนรอบข้างด้วย น่าจะรู้ดีนะ ว่าตอนนีตัวนาย ไม่สามารถช่วยอะไรเธอคนนั้นได้เลย นายยังไม่มี้ทั้งประสภารณ์และพลังที่มากพอจะไปคุ้มครองเธอได้ ไช้มั๊ย”

เร็นไม่ตอบกลับมาในทันที คำพูดของเครฟานั้นเปรียบเสมือน เป็นคมดาบนั้นรื้อยที่เสียดแทงหัวใจของเขาเข้าอย่างจัง ดวงตาสีเขียว เปริดอหดหลบลงต่ำ

“แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ” เขาเปรยขึ้นเบาๆ “ฉันรู้ดีว่า ฉันช่วยอะไรายนั้นไม่ได้เลย ไม่มีทั้งพลังแล้วก็อำนาจมากพอจะไปคุ้มครอง เธอได้ แต่ฉันก็ยังเป็นห่วงเธออยู่ดี ผู้หญิงคนนั้นต่อสู้ด้วยตัวคนเดียวมา โดยตลอด เธอสู้กับผู้ก่อการร้ายระดับชาติโดยลำพัง ได้พบได้เห็นเรื่อง ร้ายๆ มามากมาย แต่เธอก็ยังยิ้มและเดินตามความฝันอย่างไม่ย่อท้อ พอเห็นแบบนั้นแล้วมันน่าโมโหจะตายไป ฉันอยากจะเป็นกำลังให้เธอ อยากจะช่วยผลักดันให้เธอทำความฝันให้เป็นจริง”

“แล้วถ้าเธอมาเห็นนายเป็นผีตากแห้งแบบนี้ เธอจะดีใจมั๊ยล่ะ”

เป็นอีกครั้งที่เครฟาดัดบทแบบชวานผ่าซากจนเร็นต้องผงะไป เขาเงยหน้าขึ้นสบตากับหญิงสาวผ่านบานกระจก ซึ่งน่าแปลกที่เครฟาเลือกที่จะยิ้มให้อย่างอ่อนโยนที่สุด

“ก็คงจะไม่ ไช้มั๊ยล่ะ” เธอตอบให้เอง “ฉันรู้ว่าทำไมนายถึงได้เป็นห่วงเธอมากขนาดนั้น ก็เพราะนายกับเธอเป็นคนประเภทเดียวกันนะสิ ต่างเป็นคนที่มีความฝันและเดินทางตามความฝันนั้นอย่างไม่ยอมแพ้ นายถึงได้เข้าใจและอยากจะเป็นกำลังช่วยเธอต่อสู้กับอุปสรรค ไช้มั๊ย”

คำพูดทั้งหมดของเธอนั้นราวกับพูดผ่านออกมาจากหัวใจของเขา เร็นพูดอะไรไม่ออก เพราะหากว่ากันตรงๆ แล้ว นี่ก็เป็นครั้งแรกที่ผู้หญิงชื่อ เครฟา เดลคอเรส พูดกับเขาดีๆ แบบนี้

“แต่ฉันเชื่อว่าเจ้าหญิงคนนั้นคงจะไม่ดีใจแน่ๆ ถ้านายเอาแต่เป็นห่วงเธออย่างนี้ เมื่อก็นายเองก็ได้ยินที่คุณชายะพูดออกมาแล้วไม่ใช่หรือ” เครฟาพูดต่อ “ตอนนี้พวกเราทุกคนเปรียบเสมือนนกที่เพิ่งจะหัดบิน ถ้ารีบร้อนเกินไปก็รังแต่จะทำให้ตกลงไปตาย ค่อยๆ บินไปข้างหน้าช้าๆ บินเป็นฝูงเพื่อไม่ให้หลงทาง ไม่ควรจะมีบินสูงเกินไป และสิ่งที่ควรจะทำก็คือ...”

“ตั้งเป้าหมาย และค่อยๆ บินไปข้างหน้าอย่างมั่นคง”

ทั้งคู่ประสานเสียงกัน ก่อนฝ่ายหญิงจะชิงแผยรอยยิ้มหวานก่อนขณะที่เร็นเริ่มจะเข้าใจแล้วว่าสาวสวยทั้งสองคนต้องการสื่ออะไรกับเขากันแน่ จึงได้แต่ยกมือขึ้นมาถูหน้าผากเบาๆ และยิ้มอ่อนใจ

“เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงนะเข้มแข็งกว่าที่นายเห็นเยอะนัก” เครฟาพูดต่อ “ตั้งแต่เด็กๆ ฉันได้ดูข่าวของเธอแล้วก็รู้สึกชื่นชมเธอมาตลอด ทั้งๆ ที่อายุเท่ากันแท้ๆ แต่เธอกลับเหมือนน้อยคนละโลกกับเรา

เธอมีความเด็ดเดี่ยวและมุ่งมั่น ฉันเชื่อว่า คนอย่าง อลิเซียร์ เซซิล นะ ไม่มีทางตายด้วยน้ำมือของคนเลวๆ อย่างพวกเอเดนหรอก ฉันมั่นใจ”

เธอยังยิ้มหวานขณะหยุดการร้ายเวทรักษาในที่สุด

“จากนี้ไปนายจะค่อยๆ สั่งสมประสบการณ์ไปเรื่อยๆ เพื่อที่จะสามารถเป็นกำลังให้เธอได้อย่างเข้มแข็งยิ่งกว่านี้จะดีกว่านะ” เครฟาพูดยิ้มๆ “เพราะฉันเชื่อว่าไม่ใช่แค่คุณชายะหรือที่หวังในตัวนายไว้มาก อลิเซียร์ เซซิล เองก็คงจะเฝ้ามองนายอยู่ เหมือนที่นายกำลังเฝ้ามองเธอนี้แหละ เพราะฉะนั้นอย่าทำให้สองคนนั้นเขาผิดหวังล่ะ...รวมทั้งฉันด้วย”

ท้ายประโยคนั้นเครฟาเว้นจังหวะไว้ครู่หนึ่ง ลังเลว่าจะพูดมันออกมาดีรีเปล่า แม้จะสามารถเอ่ยออกมาได้ก็เบาราวกับเสียงกระซิบ ทว่านั่นก็มากพอแล้วที่จะทำให้คนหูรอกอย่างเร็นได้ยิน เธอเลยได้แต่เมินหน้าไปอีกทางด้วยท่าทางเขินๆ ผิดกับเขาที่หัวเราะออกมาเบาๆ และปิดตาลง

เหมือนกับว่าทั้งชายะและเครฟาเพิ่งจะมายกภูเขาทั้งลูกออกไปจากอกของเขา ความตึงเครียดจางหายไปได้อย่างไม่น่าเชื่อ ส่งให้ชายหนุ่มค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกมาเบาๆ เป็นภาพที่เครฟาเห็นแล้วยิ้มพอใจ

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นฉันก็ขอตัวไปนอนบ้างดีกว่า ต้องมาเสียเวลารักษาให้นายแบบนี้แย่มากจริงๆ เลย ถ้าพรุ่งนี้ฉันตื่นสายละก็เป็นความผิดของนายเลยนะ”

เธอตัดบทด้วยน้ำเสียงที่กลับมาเหมือนเดิมอีกครั้ง ร่างบอบบางในชุดนอนสีชมพูลุกขึ้นยืน

“นายเองก็รีบๆ นอนได้แล้ว อย่าลืมนะว่าพวกเราเพิ่งจะลงคะแนนให้นายเป็นหัวหน้าทีม ถ้าเกิดไปทำเอ้อตอนเราปฏิบัติภารกิจอยู่

ละก็ ฉันท่านายแน่”

แม้คำพูดจะเหมือนกดดัน แต่ดวงหน้าน่ารักกลับเผยรอยยิ้ม น่าเอ็นดูออกมา ก่อนจะทำท่าก้าวออกไปจากห้อง ส่งให้เร็นต้องรีบวิ่งเอาไว้

“ด...เดี๋ยว!”

“อะไรอีก”

เครฟ่าหันกลับมาหรือตาลง ถามด้วยสีหน้าที่ติดจะรำคาญนิดๆ

“ขอใบใจมากนะ...เครฟ่า”

ไม่ใช่แค่คนพูดหรือคนที่มีความหมายที่ขึ้นสนิดๆ แต่คนฟังเองก็ผลัดหน้าแดงมาด้วย เพราะว่าเป็นครั้งแรกที่ผู้ชายคนนี้เรียกชื่อของเธอออกมาแบบนี้

“พูดอะไรของนายนะ ขนลุกหมด!”

สุดท้ายก็เลยได้แต่แหวไล่เสียงแหลมปริ๊ด ก่อนจะพุ่งออกไปแล้ว ปิดประตูไล่เสียงดัง ส่งให้คนที่ยังคงนั่งถอดเสื้ออยู่บนเตียงได้แต่ยกมือขึ้นเกาหน้า แต่สุดท้ายก็ส่งเสียงหัวเราะขำท่าทางของแม่คุณหนูขึ้นวันที่ดูจะน่าเอ็นดูกว่าทุกที

สุดท้ายเร็นจึงทิ้งตัวลงนอนเต็มแรงจนกระเดื่องฟุ้งขึ้นมา อะไรหลายๆ อย่างทำให้ความตึงเครียดก่อนหน้านี้หายไปได้โดยสิ้นเชิง ดวงตาสีเขียวเพร็ดอดเหลือบมองโทรศัพท์มือถือ PDS ที่กำลังเสียบชาร์จอยู่บนหัวเตียง เท่านั้นเองร่างสูงก็ติดตัวขึ้นมา นั่ง ก่อนจะทำเอื้อมมือไปคว้าโทรศัพท์

“คุณหนูคะ นี่ก็ตึกมากแล้ว นอนเสียทีเถอะ คุณกำลังบาดเจ็บอยู่นะคะ ต้องพักผ่อนมากๆ สิถึงจะได้หายเร็วๆ”

เสียงบ่นเซ็งๆ ดังขึ้นภายในห้องผู้ป่วยแบบ VIP ของโรงพยาบาล

เซนต์นัล ใจกลางเมืองแอนทาเรส บัดนี้หญิงสาวในชุดสูทสีดำคล้ายกับพวกเลขาจอมเหี้ยมกำดั่งยื่นเท้าสะเอวอยู่หน้าเตียงคนไข้ของสาวน้อย เรือนम्मสีพิงกับลอนด์ผู้ไม่ยอมหลบยอมนอนทั้งที่เวลาก็ปาเข้าไปจะตีหนึ่งอยู่รอมร่อ

“จวนถึงเวลาเล่นคอนเสิร์ตแล้ว ฉันจะมัวแต่นอนเฉยๆ ได้ยังไงกันเล่าไอน่า เวลายังไม่พออยู่ด้วย ฉันต้องรีบแต่งเพลงใหม่อีกหลายเพลงเลยนะ”

ผู้ปวยคนสวยแย้งด้วยใบหน้าที่ไม่ค่อยจะใส่ใจเท่าไรนัก เธอยังอยู่ในท่ากึ่งนั่งกึ่งนอน เอาโต๊ะที่มีไว้ให้ผู้ปวยกินข้าวมาเป็นโต๊ะทำงานซีตๆ เขียนๆ ชนิดไม่สนใจด้วยซ้ำว่าเวลาจะล่วงเลยไปแค่ไหนแล้ว

“ฉันก็รู้นะคะว่างานนี้สำคัญต่อคุณมากแค่ไหน แต่ตอนนี้คุณต้องพักผ่อนเยอะๆ นะคะคุณหนู ถ้าเกิดว่าหายไม่ทันขึ้นแสดงสดล่ะก็จะยุ่งเอานะคะ”

ผู้จัดการส่วนตัวอย่าง ไอน่า เจนิส นั้นพยายามจะชักแม่น้ำทั้งห้ามาทำให้หายเด็กคือรีบๆ ปิดไฟนอนให้สมกับการที่เป็นคนไข้เสียที แต่ที่ไหนได้ แทนที่จะสลด อลิเชียร์ เซซิล กลับยกมือขึ้นโบกไปมา

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า ระดับท่านอลิเชียร์ชะอย่าง แผลนิดๆ หน่อยๆ ทำอะไรฉันไม่ได้หรอก อีกอย่าง อีกสองวันฉันก็จะได้ออกจากโรงพยาบาลแล้ว ไม่เป็นไรหรอก”

“แต่ว่า...”

ตีตๆ!

ครั้นจะพูดตกเตือนแม่คนดีตรงหน้า เครื่องมือสื่อสารของคุณผู้จัดการคนสวยก็ตั้งขึ้นมาเสียก่อนจนเธอต้องหยิบขึ้นมากดปุ่มและแนบหูทันที

“ฉันเอง มีอะไร” เธอพูดเสียงแข็ง ก่อนจะมีเสียงแว่วๆ ตอบ

กลับมา “อะไรนะ! แล้วทำไมเพิ่งจะมาบอกหา! ใ้พวกบ้า ให้ตายสิ
เข้าใจแล้ว ฉันจะไปดูให้เดี๋ยวนี้ละ”

สิ้นคำพูดนั้นไอน่าก็คดปุ่มวางสายและข้าเลื่องไปมองคุณหนู
จอมดีของเธอที่เผยรอยยิ้มละไมขึ้นด้วยท่าทางทะเล็น ไม่ต้องบอก
ก็รู้ว่ากำลังคิดในใจอยู่ว่า ‘โศคดีที่ระฆังช่วยเอาไว้’ แน่ๆ

“ตามสบายเลยนะไอน่า ไม่ต้องรีบ ฉันดูแลตัวเองได้” เธอว่า
เสียงใส เล่นเอาไอน่าต้องเดาะลั่นซัดใจ

“เดี๋ยวฉันจะออกไปทำธุระนิดหน่อย ถ้ากลับมาแล้วยังเห็นคุณ
นั่งทำงานอยู่แบบนี้ละก็ น่าดู!”

“จ้าๆ”

อลิเชียรี่โบกมือเหยียยๆ ก่อนจะเขียนตัวหนังสือลงบนกระดาษต่อ
อย่างเอาจริง ไม่นานนักคุณผู้จัดการเจ้าระเบียบก็เดินฉับๆ ออกไปจาก
ห้อง ทิ้งไว้เพียงเจ้านายที่กำลังอมยิ้มอยู่โดยเสียบหูฟังกับเครื่องเล่น
MP3 ไว้ที่หูซ้าย

“เมลเข้าจ้า! เมลเข้าจ้า!”

หากแต่ภายในห้องที่เสียบกริบนั่น จู่ๆ ก็มีเสียงแหลมๆ ดังขึ้นมา
จนอลิเชียรี่สะดุ้งโหยง เธอเหลือบหาดันตอของเสียงแหลมนำรำคาญนั้น
จึงเห็นว่าเจ้าโทรศัพท์มือถือสีชมพูที่วางไว้บนหัวเตียงกำลังส่องแสง
สว่างจ้า

“เสียงอะไรนำรำคาญซะมด” เธอหรีตาลง “เดี๋ยวก่อน เมลเหรอ
จากตานั่นนั่นเหรอ”

แล้วจู่ๆ เธอก็นึกขึ้นมาได้ว่ามีเพียงคนเดียวที่สามารถติดต่อ
เข้ามาทางโทรศัพท์สีชมพูเครื่องนั้นได้ เจ้าของร่างบางจึงวางปากกา
ในมือลงและคว้าโทรศัพท์มาถือทันที

อลิเชียรี่รีบเปิดอ่านข้อความใหม่

เมลเข้า

จาก : นายเต่าถุย

ขอโทษที่ที่ส่งเมลมากกลางดึก แต่ว่าฉันมีเรื่องจะต้องบอกเธอให้ได้
พรุ่งนี้ฉันจะได้ไปทำภารกิจแรกที่เจอร์มาเนียร์ด้วยละ เป็น
ภารกิจคุ้มกันหมู่บ้านทางนั้นนะ

มันก็ไม่มีอะไรมากหรอกนะ แค่อยากจะบอกเธอว่า เราสองคน
มาพยายามด้วยกันนะ

อ่านมาถึงตรงนี้จ้ะ อลิเซียร์ก็ฉีกยิ้มกว้างออกมาโดยไม่รู้ตัว ทั้งๆ
ที่ไม่ได้ยินเสียง ทว่าตัวหนังสือที่เขาพิมพ์ส่งมานั้นกลับมีความอ่อนโยน
แฝงมาได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ข้อความไม่กี่ประโยคทำให้อลิเซียร์เข้าใจอะไรหลายๆ อย่างในตัว
นายออร์แกนคนนี้ได้เป็นอย่างดี พอเธอเลื่อนข้อความอ่านลงมาเรื่อยๆ
ก็มีอะไรบางอย่างที่ทำให้เธอต้องชะงักไป

แล้วถ้าตอนนี้เธอยังไม่ยอมนอน...ซึ่งฉันเชื่อว่ายังไม่นอนแน่ๆ
ก็กรุณาวางมือจากงานแล้วก็ทิ้งหัวลงหมอนเดี๋ยวนี้เลย

อลิเซียร์หัวเราะออกมากับความภวณที่ดูเหมือนจะกลายเป็น
เสน่ห์ทำให้เธอยิ้มได้ทุกที่ หญิงสาวจึงวางมือถือลงพร้อมกับถอนหายใจ
ออกมาเบาๆ ด้วยสีหน้าที่ดูจะโล่งอกขึ้นอย่างชัดเจน

“ดูเหมือนว่าจะกลับมาเป็นคนเดิมได้แล้วสินะ โล่งอกไปที”

เธอรำพึงขึ้นมาอย่างแผ่วเบา ก็มลงมงานบนโต๊ะ อะไรหลายๆ
อย่างสั่งให้เธอเลื่อนเอาโต๊ะทำงานเฉพาะกิจนั้นออกไปให้พ้นทาง ก่อน
จะทิ้งหัวลงหมอนทันที แล้วอลิเซียร์ก็หลับไปโดยไม่ต้องพยายามข่มตา

เลยแม่แต่น้อย

ก่อนจะหลับไปนั้น เธอได้พิมพ์ข้อความเพียงสั้นๆ ส่งกลับไป
ให้เรีนว่า...

เมลเข้า

จาก : ยายตัวแสบ

ถ้างั้นก็อย่าทำให้ฉันผิดหวังนะ อีตาผู้ชายเต่าฤย